

ДЖЕНИФЪР ДОНЪЛИ ГИБЕЛНА ВЪЛНА

Част 2 от „Сага за вода и огън“

Превод от английски: Ирина Денева, 2015

chitanka.info

На невероятния Стив Малк с благодарност.

*Морето никога не е в покой.
То по брега бие непрестанно
без почивка, като младо сърце.
Търси плячка.*

*Морето говори,
но само сърцата, в които кръвта бушува,
разбират езика му.*

Из „Младо море“,
Карл Сандбърг

ПРОЛОГ

Зад сребристото стъкло човекът без очи се усмихна.

Тя бе тук. Беше дошла. Не че той се бе съмнявал. Тя имаше смело и вярно сърце, и то я беше довело у дома.

Беше дошла с надеждата, че някой от семейството ѝ е останал тук. Майка ѝ, кралицата, брат ѝ, воинът, или гневният ѝ чичо.

Човекът продължи да наблюдава русалката, докато тя плуваше из полуразрушената тронна зала на майчиния ѝ дворец. Наблюдаваше я с очи, които бяха бездънни ями мрак.

Беше се променила. Облеклото ѝ бе като на скитница по теченията, практично и просто. Беше си отрязала дългите медночервени коси и ги бе боядисала в черно. Зелените ѝ очи бяха предпазливи и непроницаеми.

И все пак, по някакъв начин си бе останала същата. Движенията ѝ бяха несигурни. В погледа ѝ се долавяше неувереност. Човекът видя, че все още не бе осъзнала кой е източникът на силата ѝ, следователно не вярваше в нея. Това беше хубаво. Докато го осъзнае, ще стане твърде късно. За нея. За океаните. За целия свят.

Русалката огледа дупката на мястото на източната стена на залата. През нея минаваше ниско, бавно течение. По назъбените ѝ краища бяха започнали да се заселват анемони и водорасли. После русалката заплува към счупения трон и се наведе, за да докосне пода току до него.

Остана така, с наведена глава, известно време. След това се изправи и се отдалечи в посока към северната стена на залата.

Приближаваше се към него.

Беше се опитал да я убие веднъж, преди нападението над кралството ѝ. Беше дошъл през огледалото в спалнята ѝ, но ненадейната поява на някаква прислужница го бе принудила да се върне в течното сребро.

Сега го задържаха дълги, назъбени пукнатини, които покриваха повърхността на огледалото като мрежа от кръвоносни съдове.

Пространството между пукнатините бе твърде малко за тялото му, но достатъчно за ръцете.

Бавно и тихо те се провряха през огледалото и замряха на сантиметри от русалката. Щеше да е съвсем лесно да ги стегне около тънката ѝ шия и да довърши започнатото от йелите.

Но не, помисли си човекът и си прибра ръцете. Това нямаше да е най-разумният ход. Куражът и силата ѝ бяха по-големи, отколкото си беше помислил. Може би тя щеше да успее там, където други се бяха провалили, може би щеше да намери талисманите. И ако успееше, той щеше да ги вземе от нея. Щеше да му помогне един мъж, когото тя някога бе обичала и на когото се бе доверявала.

Човекът без очи беше чакал дълго. Знаеше, че сега не е моментът да губи търпение. Отдръпна се навътре в огледалото и се сля с течното сребро. В кухините, където някога бяха стояли очите му, мракът засвети, ярък и жив. Това бе мрак, който наблюдаваше и чакаше. Мрак, готов за скок. Мрак, дъвен като боговете.

Тя щеше да го види в последните секунди от живота си. Той щеше да обърне лицето ѝ към своето и да я накара да се вгледа в бездънните черни дълбини. Така тя щеше да разбере, че е загубила.

И че мракът е победил.

ЕДНО

— Ела, рибке! Хайде, среброрибке!

Трепереща, останала без дъх, Серафина не смееше да вика прекалено силно. Течното сребро се къдреше около нея, докато плуваше из Залата на въздишките във Вадус, огледалното царство. По стените на залата висяха хиляди огледала. Светлината от трепкащите полилеи танцуваше по тях. Единствените обитатели на залата бяха няколко витрини, които се взираха с празен поглед в отраженията си.

Серафина се бе надявала приятелките ѝ да са наблизко, но ги нямаше. „Явно бяха излезли в друга част на Вадус“, помисли си тя. Поне не я бяха последвали ездаци на смъртта. Баба Вража се бе погрижила за това, като счупи огледалото, в което беше влязла Сера, за да избяга от войниците и техния капитан Маркус Трахо.

— Ела, среброрибке! — повика я тя отново. Почти шепнеше.

Налагаше се да пази тишина. Да не прави вълни. Не искаше владетелят на това място да разбере, че е тук. Той бе точно толкова опасен, колкото и Трахо.

Спомни си бръмбарите. Вража ѝ беше дала шепа бръмбари, с които да привлече среброрибата. Сега Сера ги извади от джоба си, затвори ги в шепа и ги разклати.

— Хайде, рибке, ела, рибке! — повика тя. Колкото по-бързо намереше риба, толкова по-бързо щеше да стигне у дома.

У дома.

Серафина беше избягала от Миромара преди две седмици, когато Серулия, столицата, бе нападната от нашественици. Те се бяха опитали да убият майка ѝ. Бяха успели да убият баща ѝ. Изпълняваха заповедите на адмирал Колфин, владетеля на Ондалина, арктическото морско царство. Командир им беше жестокият капитан Трахо.

Сера беше срещнала дъщерята на Колфин, Астрид, в пещерите на йелите и тя ѝ се бе заклела, че баща ѝ не е заповядвал нападение над Миромара. Сера обаче не ѝ вярваше.

Астрид, както самата Серафина и още четири русалки — Нийла, Бека, Линг и Ава, беше призвана от йелите, могъщи речни вещици. От водачката на йелите, Вража, момичетата бяха научили, че всяка от тях е пряка наследница на Шестимата царували — най-силните магове в света, които някога управлявали изгубената империя Атлантида.

Освен това бяха научили, че Орфео, най-силният сред тях, създал и пуснал на свобода едно огромно зло — чудовището Абадон. Създанието успяло да разруши Атлантида, преди останалите петима магове да го победят. Когато все пак го хванали, го затворили в Карцерон. После една от маговете, Сикоракс, пренесла целия затвор в Южното море и там го потопила под ледовете. Но сега чудовището се бе събудило. Някой го беше събудил. Серафина бе убедена, че това е Колфин. Мислеше, че адмиралът иска да използва чудовището, за да завладее всички морски царства.

Вража бе казала на русалките, че трябва да унищожат Абадон, преди този, който го е събудил, да успее да го освободи. За целта трябваше да открият древните талисмани на Шестимата царували. С тях русалките щели да успеят да отворят портите на Карцерон и да се изправят срещу чудовището.

Сера знаеше, че има най-голям шанс да открие нещо за талисманите в Острокона на Серулия, сред древните раковини, записали пътешествието, известно като „Пътят на Мероу“. Смяташе, че Мероу, първата владетелка на морския народ, е скрила талисманите по време на това пътуване из всички световни води и че раковините ще ѝ разкрият точно къде е станало това.

Макар да ѝ беше ясно, че е изключително опасно, и макар да се страхуваше да види опустошената Серулия, просто се налагаше да си отиде вкъщи.

Но не веднага.

Първо трябваше да отиде на едно друго място.

Не, Сера! — каза един глас наблизо.

Тя се завъртя и се огледа, за да види русалката, която бе проговорила, но там нямаше никого.

Не отивай, мина. Твърде е опасно.

— Ава? — прошепна Сера. — Ти ли си? Къде си?

В главата ти.

— Това конвока ли е? — Беше си спомнила трудното заклинание за призоваване, на което ги бяха научили йелите.

Да... опитвам... не мога да задържа... помни... Астрид...

— Ава, връзката се губи! Не те чувам! — каза Сера.

Няколко секунди не се чуваше нищо и после гласът на Ава се появи отново. Спомни си какво каза Астрид: Опафагите изяждат жертвите си живи... докато сърцата им все още бият и изпомпват кръвта.

— Знам, но трябва да отида — настоя Сера.

Острокон... по-сигурно... моля... Ава отново се губеше.

— Не мога, Ава. Още не. Преди да започнем да търсим къде са талисманите, трябва да разберем какво представляват.

Сера зачака Ава да ѝ отвърне, но отговор не последва.

— Хайде, рибке! — повика Сера отново, по-нетърпеливо. Времето течеше и тя трябваше да побърза. — Хайде, рибке! Имам лакомство за теб!

— Колко възхитително! Обожавам лакомства! — каза един нов глас. Прозвуча точно зад гърба ѝ.

Серафина замръзна. Дрол Оладелго. Все пак я беше открил. Тя бавно се обърна.

— Принцесо! Така се радвам да ви видя отново! — възкликна владетелят на Огледалния свят. Той огледа лицето ѝ и установи бледността му. После се взря в тялото ѝ и забеляза дълбоките драскотини по опашката, спомен от Абадон. Мазната му усмивка се разшири.

— Трябва да призная, че не изглеждате особено добре.

— Ти обаче изглеждаш добре. Добре нахранен, по-точно — каза Серафина и започна да се отдалечава от него.

Лицето му беше кръгло като пълна луна. Носеше отровнозелена роба, чиито гънки не можеха да скрият дебелината му.

— О, благодаря ти, скъпа! — рече той. — Всъщност наистина преди малко хапнах особено добре. Благодарение на един млад човек. Едно момиче на твоя възраст — той се оригна силно и прикри уста с ръка. — Мили Боже. Моля да ме извиниш. Малко прекалих. По нея имаше толкова много вкусни треперушки, че не можах да устоя.

Треперушките бяха най-тайните страхове на човек. Оладелго се хранеше с тях.

— Затова значи си станал тлъст като морж — отбеляза Серафина, все така плувайки на разстояние.

— Не можах да устоя. Това глупаво момиче направо ми се поднесе на тепсия! Представи си, чете някакви неща, наречени списания. В тях има картини на други момичета, но тези картини са омагьосани, за да изглеждат момичетата на тях идеални. Тя обаче не го осъзнава. Знае само, че те са идеални, а тя не е. Часове наред се тюхка пред огледалото си, а аз стоя от другата страна и ѝ шепна, че никога няма да е достатъчно слаба, достатъчно хубава или достатъчно добра. Когато съвсем се срине от страх и мъка, аз започвам угощението си!

Клетата, помисли си Сера, и се сети колко потисната се чувстваше, когато не успееше да оправдае нечий очаквания. Все още се измъчваше от мисълта за това.

— Разкош, нали, принцесо? Ах, тези гоги! Направо ги обожавам. Вършат половината работа вместо мен. Но стига за тях. Какво чувам за вас напоследък? — игриво попита Оладелго и размаха показалец срещу нея. — Капитан Трахо изорава цели реки, за да ви открие. Какво правите във Вадус? Накъде сте заплували?

— Към къщи — излъга Сера.

Оладелго присви очи. Облиза устни.

— Нали не бързате прекалено?

Беше се озовал зад Сера, преди тя изобщо да забележи, че е помръднал. Дъхът ѝ спря, когато усети как по гръбнака ѝ преминава ледена тръпка.

— Все още сте силна — отбеляза той недоволно.

— Махни си ръцете от мен! — извика Сера и се опита да отплува.

Той обаче бързо я настигна.

— Защо викахте моите среброрибки? Къде отивате наистина? — заразпитва той.

— Казах ти вече — вкъщи — отвърна тя.

Сера знаеше, че трябва да скрие страховете си от него. Иначе той щеше да ги използва, за да я задържи тук вечно, също като витрините. Ала беше закъсняла — внезапно усети остра болка в гърба.

— А! Ето къде бил! — прошепна Оладелго, а студеният му дъх погали шията ѝ. — Малка принцесо, мислите си, че сте много умна и

смела, но не сте. Аз го знам. Майка ви също го знаеше. Отново и отново я разочаровахте. Предавахте я. Накрая я оставихте да умре.

— Не! — извика Серафина.

Оладелго грубо ровеше с бързите си пръсти на грубо из гръбнака ѝ в търсене на най-скритите ѝ страхове.

— О, почакайте, имало още! Ама какви сте ги вършили вие?

Той замълча за секунда, после продължи:

— О, огледала, каква задача само ви е възложила Вража. И вие наистина си мислите, че ще се справите? Вие? Какво ще прави вещицата, когато се провалите? Предполагам, че ще намери някой друг за работата. Някой по-добър от вас. Също както направи Махди.

Отровните му думи я уцелиха в сърцето като жило на скат. Махди, престолонаследникът на Матали, мъжът, когото бе обичала, я беше предал и се беше влюбил в друга русалка. Раната от предателството още я болеше. Тя сведе поглед, парализирана от болка. Забрави защо беше дошла тук. Забрави закъде беше тръгнала. Волята ѝ се оттичаше от съзнанието ѝ като вода. Върху мозъка ѝ се спускаше задушавача сивота.

Мъркащ от удоволствие, Оладелго изчовърка нещо дребно и тъмно, което се криеше между два от прешлените на Серафина. Треперушката пищеше, докато той я пъхаше в уста.

— Божествено! — възкликна той и преглътна. — Трябва да спра да ям, но не мога да устоя.

Изяде още една и каза:

— Никога няма да победиш Трахо. Рано или късно, ще те хване.

Очите на Серафина помръкнаха. Главата ѝ увисна. Оладелго си откъсна още няколко треперушки и ги натъпка в устата си.

— Ммм! Амброзия! — изломоти той с пълна уста. Отново се оригна.

Звукът проникна през летаргията на Серафина. За няколко секунди сивотата се отдръпна и съзнанието ѝ се проясни. Той ме изяжда малко по малко. Не мога да го оставя да го прави, помисли си тя отчаяно. — Но как да се боря с него? Толкова е силен...

С огромно усилие тя вдигна глава. Дъхът замря в гърдите ѝ. Оладелго беше станал двойно по-голям. Коремът му висеше до коленете. Лицето му се бе издуло болезнено. Устата му бе разкривена от гримаса.

Толкова е преял, че го боли, отбеляза тя наум.

Тогава чу друг глас — този на Вража. Идваше от паметта ѝ, ясен и силен. Вместо да обръщаш гръб на страха си, го остави да говори, това ѝ бе казала вещицата.

Това и щеше да направи. Щеше да го остави да крещи.

— Прав си, Оладелго — призна тя. — Това, което поиска от мен Вража, е невъзможно.

Откриваше сърцето си пред чудовище. Ако не успееше да надвие, той щеше да го погълне.

Оладелго сграбчи нова треперушка и я задъвка. Отново се оригна и присви очи от болка. Сега коремът му опираше в пода.

— Може би няма да е зле да си почина малко между храненията — каза той. — Един момент, моля...

Сера не му даде момент.

— Страх ме е, че няма да открия чичо си. И брат си — заговори тя бързо. — Страх ме е от ездачите на смъртта. Страх ме е какво се случва с Нийла, Линг, Ава и Бека. Страх ме е, че Астрид може би казва истината. Страх ме е, че може би ме лъже. Страх ме е от Трахо. Страх ме е от човека без очи...

Оладелго грабеше треперушки с шепи. Ръцете му бяха станали толкова дебели, че едва успяваше да ги сгъне, за да налапа плячката си, но въпреки това не спираше да яде. Алчността му бе взела връх.

— Знаеш ли от какво друго ме е страх?

— О, богове, спри. Моля те! — простена Оладелго. Направи крачка назад, загуби равновесие и се катурна по гръб. Опита се да се изправи, но не можа. Ръцете и краката му се мятаха като крайниците на обърнатата костенурка. Беше напълно безпомощен.

Серафина се надвеси над него. Вече крещеше:

— Страх ме е, че ще полудея, ако се сблъскам с още страдание! Страх ме е, че още миромарци ще бъдат убити! Страх ме е, че отвличанията на хора от селата ще продължат! Страх ме е, че Трахо е наранил Вража! Страх ме е, че Син е мъртъв! Страх ме е за хората в трюма на кораба на Рафе Тепрез!

Оладелго затвори очи и изскимтя. Серафина спря да крещи. Изправи гръб и с изненада установи, че сивата мъгла е изчезнала от главата ѝ. Беше надвила Оладелго. Страхът ѝ се бе превърнал от враг в съюзник.

Тя се усмихна и разтвори шепа. Бръмбарите бяха все още там.
— Среброрибке! Насам! — извика тя колкото ѝ глас държи.
Не се появи никаква риба. Серафина се сети къде бърка.
— !масан екбирорберС — извика тя.

Течното сребро се развълнува. От него се показаха две трептящи антени, последвани от глава. Накрая от среброто се измъкна цялото създание и Серафина видя, че е огромно. Двойно по-едро от най-едрия морски кон. От продълговатата, членеста черупка падаха сребристи капки. Две огромни черни очи се обърнаха към Серафина.

— .ирабмърб ан им ешириМ — каза животното.

— .иовт ас и адитналТА в ем идеваЗ — отвърна Серафина.

Среброрибата кимна и Серафина се покатери на гърба ѝ. Създанието обърна антените си назад, така че Серафина да ги хване като юзди. Русалката се чувстваше така удобно, както и върху гърба на собствения си кон Клио. Прилепи опашка към страната на животното. Гърбът ѝ беше изправен и силен.

— В Атлантида? Тръгнала си към смъртта си! — извика Оладелго.

— Отивам в Атлантида, за да предотвратя смърт. Моята и на много други — каза Серафина.

— Идиотка! — кресна Оладелго, без да спира бясно да размахва ръце и крака. — Опафагите ще те изядат жива! Ще ти строшат костите и ще изсмучат костния мозък от тях! Ако досега не си се страхувала, време е да започнеш!

— Не се страхувам, Оладелго...

— Лъжеш! — изсъска той.

— Ужасена съм.

ДВЕ

— .оклам е огонМ — обясни Серафина на среброрибата.

Създанието се втренчи в нея с черните си очища.

— !агеС !ирамбърб максИ — каза то.

Серафина отново погледна огледалото. Среброрибата се беше носила доста дълго по дължината на безкрайната Зала на въздишките и накрая бе спряла тук. Огледалото пред Серафина беше счупено, от остатъка стърчаха остри парчета и на всичкото отгоре се крепеше само на две места в рамката си. Ако си глътнеше корема и плуваше настрани, може би щеше да успее да се промуши през него, но не беше сигурна и не искаше да рискува.

Всяко огледало в Залата на въздишките съответстваше на друго в подводния или в човешкия свят. От другата страна на това огледало беше Атлантида, някаква полуразрушена стая в сграда на острова, но къде точно бе тя?

В огледалото беше тъмно. Сера не можеше да види какво я очаква от другата страна. Ами ако се заклеци? Ако се окаже наполовина вътре и наполовина вън, неспособна да помръдне и от другата страна има опафаги? Тя помоли създанието да ѝ намери друго огледало.

Среброрибата се изправи на опашката си и после падна обратно.

— !ирамбърБ — настоя.

— !еброД !еброД — предаде се Серафина.

Може би имаше друг вход към Атлантида, може би нямаше, но беше ясно, че среброрибата няма да плува повече. Серафина слезе от гърба на животното и му подаде обещаните бръмбари. То ги изяде от ръката ѝ и се гмурна в течното сребро. Серафина остана сама.

Атлантида бе голям остров. Освен столицата Елизия имаше много градове и села — всичките разрушени. Сера знаеше, че може да прекара цяла вечност в търсене на друг вход и така и да не го намери. Пое си дълбоко дъх, събра ръце над главата си, сякаш щеше да се гмурка, и заплува през счупеното огледало — внимателно, за да не се

одраска на някое парче. Когато и опашката ѝ се промуши отвъд, Серафина се намери в стая, чийто под беше покрит с отломки от стени и дърво. Беше излязла от огледалното царство, но не беше сигурна къде е попаднала.

Един-единствен тънък лъч светлина се бе проточил през цепнатина в тавана. Нищо друго не нарушаваше мрака в стаята. Серафина тихо изпя заклинание илюмината, дръпна лъча към себе си и го разшири така, че да освети цялото помещение. Когато очите ѝ привикнаха, видя, че стаята някога е била голяма и елегантна част от терагогска къща. Две от стените се бяха срутили, другите две все още стояха изправени. Над главата ѝ висяха огромни греди, които някога бяха крепили покрива. И те бяха покрити с отпадъци, а върху всичко това растяха гъсти туфи водорасли.

Серафина заплува из стаята в търсене на изход, но така и не го откри. Изпя коммовео, отново съвсем тихо, за да не издаде присъствието си. Заклинанието ѝ трябваше, за да помести огромните каменни късове, но не успя. Поне десетина заклинатели трябваше да пеят, за да се помръднат камъните. Тя побутна няколко тухли и други останки от стените, но успя единствено да си посипе главата с пясък и тиня.

Тогава усети вибрацията във водата. Силна беше. Онова, което я предизвикваше, със сигурност беше едро. Русалката се завъртя. На метър от нея се носеше голяма ядосана морена. Змиорката се изправи на опашка, засъска и оголи смъртоносните си зъби.

— Моля, змиорке, аз проблем на теб не — бързо каза Серафина.

Неправилната граматика на изречението, което излезе от устата ѝ, я стресна. Още повече я стресна фактът, че произнесе думите на змиорски, език, който не говореше.

— Какво търсиш тук? — попита змиорката тихо и заплашително.

Разбирам я! — помисли си Серафина. — Как е възможно? Линг е единствената русалка, за която знам, че говори змиорски.

Със закъснение си даде сметка, че и със среброрибата бе разговаряла на нейния език. В следващия момент се сети — кръвния обет.

Когато петте русалки бяха смесили кръвта си и се бяха заклели да обединят усилията си, за да победят Абадон, част от магията на

Линг трябва да беше влязла в нея. Дали бе получила и част от магията на Нийла, Ава и Бека?

— Зададох ти въпрос, русалке — изръмжа морената и мръдна напред.

— Аз излиза. Опитва — обясни Серафина.

— Как влезе?

— През огредалото.

Сега разгневената змиорка изглеждаше съвсем объркана.

— Огредарото. Огледалото. Моля, змиорке, покажи навън.

— Има един тунел — заяви змиорката. — Но няма да можеш да влезеш в него, малък е. Ще трябва да си идеш по пътя, по който дойде.

— Не! Не може! Там лош мъж. Моля, ти, змиорке, навън.

— Ще ти покажа тунела, но няма смисъл — рече змиорката.

Тя заплува към остатъците от едната стена. Посред боклуците стоеше обло парче камък с диаметър около половин метър.

— Тук е — каза змиорката и посочи с опашка зад камъка.

В тази част на стаята беше толкова тъмно, че Серафина не бе успяла даже да види камъка, да не говорим за тунела зад него. Тя се вкопчи здраво в камъка и го размърда, за да го освободи от пясъка и наноса. После изпя второ коммовео, за да го премести от мястото му. Свали торбата си от рамо, коленичи на земята и пъкна ръка в тунела. Усети леко течение.

— Колко дълъг? — попита.

— Не много. Няма и метър.

— Аз изкопае — каза Серафина.

— Прави каквото искаш, само се махни от дома ми.

Серафина започна да загребва тиня от долната част на тунела и да я вади. Беше успяла да го разшири с цели петнайсет сантиметра, когато ръката ѝ се удари в нещо голямо и твърдо. Не успя да го помести и вместо това започна да изгребва тинята от стените и тавана на тунела. Заедно с тинята изхвърляше и чакъл и по-дребни парчета строителни отпадъци. Пълзеше бавно по тунела, в очите ѝ влизаше тиня, в устата ѝ пясък, а тя се молеше да не размести някой по-голям камък и тунелът да се срути върху нея. Когато най-накрая стигна до другия му край, дори не спря да огледа, а веднага запълзя обратно към леговището на морената, за да си вземе торбата.

— Благодаря ми — каза Сера на змиорката.

— За какво по-точно? — попита тя.

— Не. Теб. Благодаря ти, змиорке — поправи се Серафина.

— Все едно. Просто се махай — каза онази.

Серафина пхна торбата си в тунела, влезе след нея и се обърна, за да може да сложи големия камък на мястото му. Не искаше да оставя толкова голяма дупка в стената на моренското жилище. После запълзя заднишком, като буташе торбата си напред с опашка. Когато премина тунела за втори път, се озова в открити води. Внимателно огледа за следи от движение наоколо, но не забеляза нищо. Водите над нея бяха бистри и искряха. От ъгъла, под който слънчевите лъчи падаха във водата, тя прецени, че е пладне. Огледа се отново и откри, че се носи край задната част на терагогската къща.

Зад нея се простираха заоблени хълмове, населени с корали и водорасли, но Сера знаеше, че преди хиляди години, преди Атлантида да потъне, по тях са отглеждали грозде и маслини. Тя заплува към фасадата на къщата с надеждата, че оттам по-лесно ще се ориентира.

От другата страна равнината внезапно пропадеше надолу. В средата на образувалата се долина, по дължината на нещо, което някога е било улица, с левги се точеха развалини. Серафина застина в изумление. Не можеше да откъсне поглед от гледката. Трябваше да търси информация, да открива талисмани и да убива чудовище, но така се развълнува, че не можеше да помръдне. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О — прошепна тя. — О, велика Нерия, погледни го!

Къщите бяха разрушени. Храмовете — срутени. Дворците — в развалини.

Беше тихо. Пусто. Самотно.

Но все така красиво.

Място, което Серафина отдавна виждаше във въображението си, но никога не се бе надявала, че ще го види и на живо.

Изчезнала мечта. Паднала империя. Изгубен рай.

Елизия, сърцето на Атлантида.

ТРИ

Серафина стоеше и гледаше, без да мига, почти без да диша.

Повечето сгради се бяха срутили, когато островът бе унищожен, но тук и там някои все още стояха, или поне части от тях. Беше учила за Елизия в училище и беше записала няколко раковини за изкуството и архитектурата ѝ.

Ето там, в далечината, онова, дето прилича на купа, трябва да е амфитеатърът, помисли си тя. — А онова открито пространство, оградено с колони, е агората, градският площад. Ето го и острокона, който атлантидите са наричали библиотека.

Не можеше повече да се сдържа. Набързо изпя канта пракс заклинание за маскировка, което щеше да ѝ позволи да се слее с околността като октопод. Праксът, или простата песен, беше най-ниското ниво на русалската магия и не изискваше много енергия или майсторство. Веднага щом изпя заклинанието, тя заплува към руините на града.

След няколко минути стоеше на прага му. Гмурна се надолу, решена да влезе в града така, както го бяха правили предците ѝ — по улицата. Заплува напред, от време на време спираше, за да докосне колона или пиедестал, на който някога бе стояла статуя, и четирийсетте века, които бяха минали от разцвета на Атлантида, някак изчезнаха.

Влизаше в бедняшки и богаташки къщи. Времето и наносът бяха покрили почти всичко, но в една от къщите видя мозайка на мъж, жена и три деца — семейството, което бе живяло там. В друга попадна на статуя на морската богиня Нерия, по чудо останала недокосната. В трета къща откри човешки скелет — предположи, че е на жена, заради гривните и пръстените. Костите ѝ бяха тънки и обвити във водорасли. Миниатюрни рибки плуваха из черепа, влизаха и излизаха през очните кухини. Сякаш целият град е омагьосан. Коя ли е била тази? — замисли се Серафина с тъга. — Дали е познавала Шестимата магове,

управлявали Атлантида? Дали е виждала талисманите им? На Сера страшно ѝ се искаше мъртвите да можеха да говорят.

Докато гледаше костите, я стресна внезапно движение отляво. Кинжалът за секунда се озова в ръката ѝ, но се оказа, че е просто рак, който пълзеше по стената. Тя въздъхна от облекчение, но се сети къде се намира — в царството на опафагите. Информацията, която ѝ трябваше, беше тук със сигурност, издълбана върху някой фронтон или каменен фриз. Колкото по-бързо я намереше, толкова по-добре.

Серафина заплува нататък, навлезе по-дълбоко в града, наострила очи и уши за всеки звук и движение. Заклинанието за маскировка ѝ позволяваше да приема цветовете на нещата, покрай които минаваше — пясъчните оттенъци на купчините камъни и тухли от срутените сгради, розовото и бялото на коралите, зеленото и кафявото на водораслите. В центъра на Елизия, знаеше тя, бе Палатата на шестимата царували, наред с храмовете на по-главните богове и богини от пантеона на атлантидите. Там бяха и острокона, и агората. Тези обществени сгради бяха по-обещаващи за целта ѝ, отколкото частните домове.

Тя подмина нещо, което изглеждаше като работилницата на майстор колар, зад чиято вече несъществуваща витрина все още стояха колела за каруци, обсипани с дребни миди лепки. До нея имаше ковачница и работилница за каруци. Даде си сметка, че явно се намира в занаятчийския квартал, като фабриката в Серулия. Улицата, по която плуваше, извиваше наляво и се стесняваше. Серафина продължи по нея. Лека-полека магазините и работилниците по улицата станаха по-зловещи. Мина покрай магазин за ковчези и друг за савани.

В края на улицата се издигаше сграда, която приличаше на храм. Когато се приближи, Серафина видя, че покривът и стените му са непокътнати, за разлика от повечето сгради наоколо. Масивните бронзови врати на храма все още стояха на пантите си. Даже не бяха проядени от водата, което беше странно. Каменните колони, извисяващи се от двете страни на портите, също бяха недокоснати. Над тях имаше надпис на древногръцки. Сера се измъчи с буквите, но накрая успя да разчете посланието: „Храм на Морса“.

Абадон беше произнесъл нещо подобно: *Daimonas tis Morsa*, демонът на Морса. При спомена кръвта на Серафина се смръзна във

вените ѝ. Беше ли възможно тук да намери информация за чудовището? Или за талисманите?

В Миромара никой никога не бе строил храм на Морса, същото важеше и за другите морски царства. Мероу бе повелила, че тази богиня е мерзост в очите на останалите богове и няма място в едно цивилизовано общество.

Докато събираше смелост да влезе в храма, Серафина се почуди дали Мероу нямаше и други причини да забрани почитането на Морса. По същия начин се бе чудила дали Мероу не е имала и скрити причини за изгонването на опафагите и заселването им точно тук, в Тирската пустош около Атлантида.

Според историците Мероу казала, че е прогонила канибалите в пустошта, защото развалините на острова, така или иначе, били безполезни за морския народ. Сера обаче смяташе, че Мероу е предприела този ход, за да е сигурна, че истинската история за унищожението на Атлантида завинаги ще си остане тайна.

Според древната кървава песен на Мероу, предавана от обършия на обършия, докато бе стигнала до Вража, именно храмът на Морса бил мястото, където Орфео се заключил, докато Абадон унищожавал острова. Дали вътре имаше нещо, което Мероу бе пожелала да остане в тайна?

— Има само един начин да разбере — заключи Серафина.

Вътре беше тъмно. Тесните прозорчета на храма почти не пропускаха дневна светлина. Серафина събра няколко оскъдни слънчеви лъчи на топка и изпя илюмината, за да вижда накъде плува. Когато топката светлина в ръцете ѝ избухна, очите ѝ се разшириха от изненада.

Храмът изглеждаше точно така, както трябва да е изглеждал преди четири хиляди години. Нищо не беше пипнато. По пода нямаше тиня и нанос. По стените нямаше водорасли и анемони. Сякаш дори слепите морски създания избягваха мястото.

Сера беше изумена, че храмът е оцелял, и в същото време не можа да не се възхити на мрачната му красота. Покрай стените се редяха огромни статуи на жриците и жреците на Морса, изваяни от обсидиан, с очи от шлифовани рубини. Между тях се редяха стенописи, разказващи за мрачното ѝ царство. Тук и там стояха златни подложки за тамян и сребърни свещници. Наред с възхищението обаче

Серафина започна да усеща безпокойство. Как ли е оцелял храмът четири хилядолетия? — запита се тя.

Русалката пусна топката светлина и я остави да се носи в тъмната вода. Заплува към олтара и замря, когато видя какво се издига над него — шестметрова страховита мозайка на самата Морса.

Беше само картина, но въпреки това я изплаши. Морса, богинята мършоядка на мъртвите, някога бе имала формата на чакал. Когато започнала да практикува некромантия, забраненото изкуство да се призовават мъртвите, Нерия я преобразила в създание толкова ужасяващо, че никой не можел да я погледне.

Съществото, което сега се взираше в Сера от стената на храма с лъщящи очи, бе жена от кръста нагоре с навита змийска опашка от кръста надолу. Лицето ѝ бе като на труп, разядено от тлен. Главата ѝ бе увенчана с корона от скорпиони със заплашително вирнати жила. В едната ѝ ръка лежеше лъскава черна перла.

На пода на олтара обаче Сера видя нещо, което я изплаши още повече — голямо кървавочервено петно. Тя знаеше какво е това. Онова, което не знаеше, бе защо морската вода не е отмила кръвта за толкова време. Завладяна от ужас, тя се наведе да го пипне, не можа да се въздържи.

Досега не си беше дала сметка, че е постъпила глупаво, като е влязла в сграда само с един вход и един изход.

Когато ръката падна на рамото ѝ, тя нямаше къде да избяга.

ЧЕТИРИ

Серафина изпищя.

Завъртя се светкавично, замахна нагоре с кинжала си и го опря в гърлото на нападателя си.

— Май трябваше да почукам.

— Линг? — Серафина не можеше да повярва. Гласът ѝ трепереше почти колкото ръката с кинжала.

Линг се опита да кимне, но не можа. Върхът на кинжала опираше в кожата ѝ.

— За малко да те убия! — възкликна Серафина и свали ножа. — Почти те убих! Какво правиш тук?

— Държа те под око.

— Как успя да стигнеш дотук? — попита Сера.

— Огледалото на Вража ме изведе във Вадус. Една витрина ми каза, че съм в Залата на въздишките. Открих огледало, което водеше до дома на една змиорка, много ядосана змиорка. Когато ми каза, че съм втората русалка, която ѝ навлиза в личното пространство, разбрах, че си наблизко. Минаването през тунела ми беше малко трудно заради ей това — каза тя и потупа шината, която крепеше счупената ѝ ръка, — но все пак минах.

— Как разбра, че отивам в Атлантида?

— От Ава. Нали знаеш как понякога вижда бъдещето? Та тя видяла, че идваш насам и направи конвока, за да ми каже. Много беше разтревожена, затова ѝ казах, че ще тръгна след теб.

— Съжалявам, Линг.

— За какво?

— За това, че почти ти прерязах гърлото.

— Няма проблем — каза Линг с усмивка. — Ако ме беше убила — тя кимна към мозаечния портрет, — добрата стара Морса щеше да ме върне.

Линг заплува нагоре и зачете древния надпис над главата на богинята.

— Тук пише „Душеядка“ — съобщи тя.

Линг превеждаше много по-бързо от Сера. Тя беше всегласна, русалка, която знае всички езици.

— Душеядка. Аха. Колко успокоително — изкоментира Серафина.

Линг се върна долу и огледа камъка пред олтара.

— Охо! Това...

— Дали е кръв? Да, така мисля.

— И защо не е отмита? Как така не е отмита?

— И аз се чудех същото — призна Серафина. Тя отново посегна към тъмното петно.

— Какво правиш?

— Вадя кървава песен.

Дори и след четири хиляди години кръвта оживя под ръката на Сера. Стана по-ярка, сякаш току-що бе пролята, после се издигна от пода в бесен ален въртоп.

Русалките чуха глас. После друг. И още един. Десетки. Пищяха. Плачеха. Умоляваха. Крещяха. Звучаха толкова ужасени, че Серафина не можа да слуша повече. Замахна във водата с такава сила, че падна по гръб. Кръвта се върна обратно в камъка.

Линг се бе подпряла на стената.

— Тук е ставало нещо лошо — каза тя, пребледняла и разтреперана.

— Трябва да има начин да научим какво е било то — каза Серафина. — Може да обиколим други храмове. Да отидем в острокона и в Палатата на Шестимата. Да разчетем всеки надпис, който намерим.

— Да, може. Стига да имаме година-две — отбеляза Линг. Замисли се за момент, после очите ѝ светнаха. — На грешното място сме, Сера. Забрави за остроконите и храмовете. Трябва ни фризьорски салон. Или магазин за тоги. Някъде, където е пълно с огледала.

— Защо? — попита Сера. После се сети. — Витрини! Линг, ти си гениална!

ПЕТ

— Кажете ми сега, косата ми как изглежда по-добре? Вдигната или пусната?

— След четири хиляди години тя решава да попита това? — измърмори Линг.

— Шшшт! — изсъска Серафина и я сръчка с лакът. — Вдигната, лейди Талия. Определено вдигната — отвърна тя на фигурата в огледалото. — Така оформя лицето ви чудесно и подчертава прекрасните ви очи.

Витрината вдигна косата си и я закрепил с фиби.

— О, колко си права! А сега, кои обици са по-подходящи? Рубинените висулки или златните халки?

— Нали не си забравила, че сме наред ловните полета на канибалско племе? — прошепна Линг.

Серафина и Линг бяха в женската баня. Сградата, строена от каменни блокове, беше оцеляла почти непокътната. Стените на едно от помещенията, вероятно съблекалня, бяха покрити с огледални стъкла. Много от тях бяха потъмнели, напукани или паднали от местата си, но едно все още беше сравнително бистро. В него бяха открили лейди Талия, местна аристократка. Тя беше първият и единствен обитател на огледалото, бяха научили те. Бе живяла в него съвсем сама през последните четири хиляди години.

— Бедната лейди Талия — бе я съжалила Сера. — Сигурно сте била много самотна, без да имате с кого да поговорите.

— Съвсем не! Мога да говоря със себе си, скъпа моя, а не познавам никой по-очарователен, прекрасен, фин, остроумен и във всякакъв смисъл привлекателен от мен самата.

Като всички витрини, Талия беше призрак. Беше се влюбила в собственото си отражение приживе и сега душата ѝ бе хваната в капана на огледалото завинаги. Когато русалките я откриха, тя се бе държала високомерно и първоначално беше запазила мълчание, но

Серафина я бе обсипала с ласкателства, така че накрая тя беше благоволила да разговаря с тях. Стига да говореха за нея.

Серафина се усмихна на огледалото.

— Лейди Талия — започна тя.

— Ммм? — изхъмка лейди Талия, съсредоточена в слагането на обиците.

— Имаме нужда от вашата помощ.

— О, мислех, че никога няма да се сетите!

— Така ли? Наистина ли ще ни помогнете? — развълнува се Серафина.

— Да. Първо, скъпа моя, трябва да направиш нещо с косата си — заяви Талия. — Намери си перука. Направи заклинание. Каквото и да е. Но я оправи. Второ, тези черни сенки за очи трябва да изчезнат. А за дрехите ти направо не ми се говори!

— Ние имахме предвид малко по-друга помощ — каза Линг.

— А ти — тя посочи Линг, — трябва да махнеш меча. Никак не е женствен. И си оформи веждите. Сложи малко червило. И се усмихвай. Когато се усмихваш, си по-хубава.

Линг я изгледа на кръв.

— Лейди Талия, благодарим ви за чудесните съвети. Наистина ви благодарим. Но имаме нужда от по-различна помощ — повтори Серафина.

— Трябва да научим нещо за Орфео — добави Линг.

— Не желая да разговарям повече. Сбогом — рече Талия и им обърна гръб.

— Лейди Талия, моля ви, не си тръгвайте — примоли се Серафина. — Ако не ни помогнете, много хора ще умрат.

Талия бавно се обърна към тях. Равнодушието ѝ се бе превърнало в страх.

— Не мога! Ами ако ме чуе? — прошепна тя.

— Той е мъртъв. Мероу го е убила много отдавна — обясни Линг.

— Сигурна ли си? — попита Талия недоверчиво.

— Да. Но чудовището, което е създал — Абадон, е живо. И отново ще започне да сее смърт и разруха. Ще причини и на други хора това, което причини на Атлантида — каза Серафина.

Талия потръпна.

— Нямам чувството, че Орфео е мъртъв. Сякаш е все още тук и се носи по улиците на Елизия като отровен облак. Заключвахме къщите си, пускахме капациите на прозорците, но това не ни спаси.

— Разкажете ни какво се случи — помоли Серафина. Тя стисна ръката на Линг, сигурна, че всеки момент ще получат отговор на въпросите си.

Талия поклати глава тъжно.

— Беше толкова красив. Знаем, че за мъже по принцип не се казва, че са красиви, но той беше. Висок и силен. С бронзов тен от слънцето. Рус и синеок. Усмивката му можеше да разтопи всяко сърце. Нямахше жена в Елизия, която да не бе влюбена в него, но той обичаше само една — моята приятелка Алма. И тя беше мила и добросърдечна като Орфео, какъвто бе по онова време. Той я обичаше повече от всичко на този свят или на оня. Ожениха се и бяха много щастливи, но тогава Алма заболя тежко и всичко се промени. Орфео не можеше да приеме, че тя ще умре. Той бе лечител и използва всичките си сили и знания, за да я спаси, но не успя. Тя страдаше много и се молеше смъртта да дойде и да прекрати мъките ѝ...

Талия спря да говори и попи с кърпичка очите си. Серафина виждаше, че споменът за смъртта на приятелката ѝ е все още мъчителен за Талия, макар оттогава да бяха минали четири хиляди години.

— Когато краят на Алма наближи, жрецът постави бяла перла под езика ѝ, както беше обичаят, за да се приюти в нея душата ѝ, когато напусне тялото — продължи Талия. — Когато склопи очи, тялото ѝ бе положено на погребална носилка от бамбук и пуснато в морето, където Хорок, древният колекант, Пазителят на душите, щеше да вземе перлата от устата ѝ и да я съпроводи до подземния свят. Но когато носилката се понесе по вълните, Орфео, обезумял от скръб, призова Хорок да не му отнема Алма. Хорок каза на Орфео, че това е невъзможно. Тогава Орфео си загуби разума. Закле се да си върне Алма дори да му се наложи да живее хиляда живота. Върна се в дома си и унищожи всичките си лекове. Изплашените му деца избягаха в къщата на леля си. През следващите няколко месеца той почти не разговаряше с никого, не ядеше и не спеше. Беше вложил цялата си енергия в строежа на храм на Морса. Когато го завърши, се заключи вътре.

— Защо? — попита Линг.

— За да призове богинята. За да я умолява да сподели с него тайните си. Той ѝ даде всичко — парите си и всичко, което притежаваше, включително невероятните бижута на Алма и собствения си талисман — един неземан изумруд, който му бил даден от Евексион, бога лечител. Виждала съм този изумруд с очите си. Беше несравним, дар от бог, а Орфео го унищожил. Говореше се, че го е стрил на прах и го е слагал от него във виното на онези, които е принасял в жертва на Морса. За да я изкуши. Силите на талисмана правеха жертвите здрави и силни, нали разбирате, точно както ги харесваше тя.

— Лейди Талия, жертви ли казахте? — попита Серафина. От самата мисъл ѝ прилоша. Спомни си петното на олтара на Морса. И кървавата песен. Гласовете, които чува с Линг, бяха гласовете на човешки същества, чиито животи бяха предложени в дар на мрачната богиня.

— Да, това казах. Започна с моряци и скитници — заразказва отново Талия. — Хора без семейства в Атлантида, чието изчезване нямаше да се забележи. После започна да убива нас. Идваше нощем. Никой не знаеше какво прави, докато стана твърде късно. Докато стана толкова силен, че никой не можеше да го спре.

— Но как е могъл да стане толкова силен без талисман? — почуди се Линг на глас.

Талия се засмя.

— Морса му даде друг талисман, десетократно по-силен — една прекрасна черна перла. Тя бе нейният символ, подигравка с белите перли, в които Хорок пренася душите на покойниците. Перлата на Морса също задържаше животи в себе си, животите на хората, принесени в жертва на богинята. Орфео ѝ даваше смърт, а в замяна тя сподели с него забраненото си знание. Това го направи толкова силен, че той създаде Абадон и каза, че ще използва звяра, за да слезе в подземния свят и да си върне Алма.

Сърцето на Сера препускаше от вълнение. Току-що бяха научили защо Орфео бе създал Абадон. Даже йелите не знаеха. Освен това витрината им беше казала какъв е един от останалите талисмани.

— Лейди Талия — започна тя развълнувано, — а дали сте виждали талисманите на някой от другите магове?

— О, да — отвърна Талия. — Всичките съм ги виждала.

— Дали бихте могли да ни кажете какво представляват? — попита Серафина.

Талия обаче не отговори. Беше вдигнала една огърлица и внимателно я оглеждаше.

Сера се паникьоса. Знаеше какви са витрините — в нейното собствено огледало бяха живели няколко и ѝ беше ясно, че не могат да задържат дълго вниманието си върху тема, различна от собствената им особа. Ако Талия се беше отегчила от разговора, щеше просто да се отдалечи навътре в огледалото. Сера не искаше да ѝ се налага да влиза в него и да рискува да срещне Оладелго.

— Огърлицата е разкошна. Ще подчертае златистите точки в прекрасните ви очи — каза тя бързо с надеждата отново да размекне Талия с комплименти.

Талия ѝ се усмихна доволно.

— Да, така е. Много си права. За огърлицата и очите ми.

— Предполагам, че и талисманите са били прекрасни. Вие, разбира се, имате набито око за красотата, тъй като самата вие сте красавица — продължи Сера, решена да я накара да говори.

— О, да, наистина бяха прекрасни! — каза Талия. — Този на Мероу се казваше Rétra tou Néria, Камъкът на Нерия. Веднъж Мероу спасила живота на най-малкия син на Нерия, Кир. Той бил в образа на тюленче и една акула го нападнала. Мероу била в плитчините в този момент и видяла какво се случва. Грабнала тюленчето от водата и го занесла при майка му. Нерия била толкова благодарна, че дарила Мероу с великолепен син диамант. Беше във формата на сълза. Видях го. Беше омагьосващ. Талисманът на Нави също беше магически, един лунен камък.

— Как точно изглеждаше? — попита Линг.

— Сребристоросиньо, с големината на яйце на албатрос. Сияеше отвътре, като луната.

— Точно като лицето ви, лейди Талия — вметна Сера.

Не можеше да повярва какъв късмет бяха извадили. Талия знаеше какво представляват талисманите, всичките до един. Единственото, което оставаше да свърши Сера, бе да прослуша раковините от Пътя на Мероу, за да разбере къде са. С толкова много информация щяха да имат сериозна преднина пред Трахо.

— Какъв беше талисманът на Сикоракс? — продължи да пита Линг.

Но Талия не отговори. Тя вече не гледаше към русалките, а някъде зад тях, с очи, пълни с ужас.

— Бягайте! Махайте се оттук! Веднага! — изсъска тя.

Русалките се обърнаха. На вратата на помещението стояха шест същества. Бяха високи и човекоподобни, със силни крайници, изгърбени и дебеловрати. Телата им бяха покрити с люспи, подобни на тези на комодските варани. Изпод дебели вежди святкаха червени очи. В двата края на устите им се спускаха дебели бивни, за да захапват здраво жертвите си. Разтегнатите черни устни разкриваха два реда остри зъби.

— Време е за вечеря — каза Линг мрачно — и основното ястие сме ние.

ШЕСТ

— Огледалото, Линг — прошепна Серафина. — Трябва да влезем в огледалото на Талия.

Линг кимна, но не каза нищо. Не можеше. Пееше заклинание, на което ги бяха научили йелите — арă ріатрă. Един от опафагите се втурна към тях, удари се във водната стена, която Линг бе създала, и изрева. Останалите започнаха да бият по стената с огромните си ноктести ръце.

— Хайде! — извика Серафина.

Линг заплува обратно към огледалото, без да изпуска от поглед водната стена.

— Аз ще вляза първа — каза Серафина. — После ще те издърпам.

Тя се насочи към огледалото и се приготви да влезе в него. В този момент от другата му страна се показа кръгла гола глава.

— Моя скъпа девойко!

— Оладелго, моля те, трябва да ни пуснеш — каза Серафина.

— Всъщност не трябва, но това няма значение. Тук с мен има някой, който умира да те види — той допря показалец до брадичката си. — Или май беше, че иска да види как умираш.

Той отстъпи встрани и Серафина видя друга фигура в течното сребро. Кръвта ѝ замръзна във вените. Беше мъжът без очи. На лицето му бе изписано желание да убива, когато тръгна към нея.

Сера така се стресна, че едва успя да проговори:

— Линг... проблем — изхъхри тя.

Линг погледна през рамо.

— Счупи огледалото!

Сера знаеше, че ако направи това, мъжът няма да успее да излезе от огледалото, защото парчетата ще са твърде малки, за да се провере през тях. Но също така знаеше и че ако счупи огледалото, никога няма да видят Талия отново.

Във Вадус нямаше много правила. Графинята, която живееше в огледалото на Сера, ѝ беше разказала, че някои витрини стоят в огледалата си, а други се разхождат из цялото царство. Някои разговарят с хората, други отказват. При все това имаше едно правило, на което всички се подчиняваха: когато някой счупеше огледалото на някоя витрина, душата ѝ се освобождаваше от плен.

— Не мога да го счупя, Линг! — простена Сера. — Талия ни трябва! Трябва да научим какви са останалите талисмани!

— Това няма да има никакво значение, ако сме мъртви! Давай, Сера! Счупи го!

Мъжът без очи беше съвсем близо. След няколко секунди щеше да премине от другата страна. Сера нямаше избор. Тя удари с опашка огледалото и го пръсна на парченца, които се посипаха по пода. Стотици празни очни кухни се взираха в нея от стотици огледални парчета. После изчезнаха.

— Търси друг изход! — викна Линг.

Водната стена започна да се огъва под натиска на опафгите. Линг отново изпя заклинанието, за да я укрепи. През това време Серафина плуваше из стаята и търсеше дупка в тавана или пукнатина в стената, през която да излязат. Не намери нищо такова.

В един момент обаче зърна тесен проход, полускрит зад купчина отпадъци.

— Насам! — извика тя.

Линг я последва, без да губи от поглед канибалите.

От другата страна имаше стая, много по-голяма от тази, която току-що бяха напуснали. И нейните стени бяха каменни, затова беше почти непокътната.

За жалост твърде късно откриха, че входът, през който бяха влезли, бе и единственият изход оттам.

Линг изпя нова арă ріатрă за прохода. Беше по-лесно да се издигне стена в по-малко пространство, но опафгите, които не спираха да се хвърлят върху водната стена, я изтощаваха.

— Няма да мога да я задържа още много — предупреди тя.

Серафина изпя коммовео, за да се опита да събори стените, но те бяха толкова здрави, че изобщо не се поддадоха на магията.

— Ще пусна водната стена. Те ще нахлуят тук. Когато влязат, ги хвани във водовъртеж — предложи Линг.

— Не мога! Ако направя достатъчно голям водовъртеж, за да ги хване всичките, той ще хване и нас!

— Започвам да се уморявам! Все нещо трябва да направим!

Серафина заплува из стаята, обезумяла от страх. Видя, че сега са в самата баня. Нямаше прозорци и единствената врата бе тази, през която бяха влезли. По-голямата част от пода, чак до задната стена на помещението, бе заета от вдаден в пода правоъгълник, който някога е бил басейн. Сера зърна някакви изображения на далечната стена — шест красиви делфински глави. Водата бе текла по тръби и се бе изливала през отворените им усти в басейна.

— Еха! — възкликна тя. — Линг, знаеш ли, че атлантидите са първите, които се научили да строят акведукти и да поставят тръби в стените? Почти бях забравила.

— Ти шегуваш ли се? Сега не е моментът за урок по история! — извика Линг.

Но се оказа, че точно това е моментът.

В тръбите със сигурност имаше вода, предвид факта, че се намираха наред морето. Тази вода можеше да се използва в заклинание за водовъртеж в тръбите. В случая заклинанието щеше да предизвика експлозия. Тя може би щеше да отвори дупка в задната стена на банята, през която русалките да избягат, ако всичко станеше както трябва. Ако не станеше, щеше да срути банята върху им.

Сера запя.

*Вода, затворена
далеч от слънчевия ден.
Без всякаква надежда,
също като мен,
завърти се, забушувай,
чуй моята молба.
Счупи оковите,
разруши тази древна стена.*

В първия момент нищо не се случи, но след малко Серафина чу как в тръбите се завихрят вода и наноси. Тя отново изпя заклинанието, този път по-силно. Тръбите изстенаха. Древните камъни в стените

затракаха. Водата се въртеше все по-силно и по-силно, опитваше се да излезе навън в разширяваща се спирала — като фунията на торнадо, само че заради тръбите не можеше. Тръбите заскърцаха от растящото налягане.

— Хайде, Сера! — викна Линг.

Сера за трети път изпя заклинанието, вложи всичките си сили. Когато и последната нота се издигна във водата, последва оглушителен тътен. Тръбите избухнаха и събориха почти цялата задна стена. Силата на експлозията събори Серафина на пода и вдигна във водата купища отпадъци, които я засипаха с чакъл и тиня. Тя се отърси, изправи се и се огледа за Линг.

Линг се олюляваше, замаяна от експлозията. Парче камък я бе порязало по бузата. Тя беше отпуснала хватката си върху водната стена и опафагите, също замаяни, се запрепъваха към тях. Серафина сграбчи Линг за ръката и я дръпна през дупката в стената.

— Линг, ще можеш ли да плуваш сама за малко? — попита Сера.
— Трябва да бързаме.

Линг премигна. Разтърси глава, за да я проясни. Пое си дъх няколко пъти и каза:

— Плувай нагоре. Чувам пасаж. За опафагите рибата ще е лесна плячка. Ако успеем да се издигнем над пасажа, може и да им се изплъзнем.

Двете русалки се стрелнаха нагоре към топлите, светли води близо до повърхността. Хиляди сардини с бляскави люспи плуваха по течението. Сера и Линг минаха през пасажа, сърцата им блъскаха в гърдите, дробовете ги боляха от усилието. Сера погледна през рамо и видя как ужасните опафаги започнаха да грабят риба с ноктестите си ръце и да я тъпчат в устите си.

— Можеше да сме ние — каза Линг.

След минута двете изплуваха на повърхността. Задъхана, Линг заслони очи с ръка и се огледа.

— Виждам малък залив ей там — съобщи тя и посочи на запад.
— Скоро ще падне мрак. Може би ще успеем да си намерим подводна пещера и да се скрием за през нощта.

През следващия половин час плуваха в мълчание. Когато приближиха заливчето, Сера видя, че Линг е хванала счупената си ръка със здравата.

— Добре ли си? Как се чувстваш? — попита тя.

— Уморена. Наистина, ама наистина уморена — отвърна Линг.

— Има защо — каза Сера.

— Да, но не е само заради тази случка. Омръзна ми да си спасявам живота с плуване. Омръзна ми от Трахо, канибали и изроди в огледала.

— Забрави гнилочниците, ездачите на смъртта и русалийките — засмя се Серафина, не по-малко уморена.

— Искам просто да седна и да изпия един чай с мехурчета. Коралова боровинка, това е любимият ми вкус. Искам да се видя с приятелите си. Да отида на танци. Да послушам последната раковина на „Мъртви бирници“. Да спя в меко легло — Линг млъкна и огледа хоризонта. — Но няма да стане, нали?

Сера погледна приятелката си. Кръвта от порязаната буза се стичаше по брадичката ѝ. Все още държеше болната си ръка със здравата. Това беше животът им сега — жестоки схватки и бягство на косъм. За няколко секунди Сера бе завладяна от толкова силно усещане за нереалност, че ѝ се замая главата.

Името на групата, която Линг бе споменала, „Мъртви бирници“, отекна в паметта ѝ. Спомни си деня, в който тя и Нийла бяха намерили Махди и Язид, брата на Нийла, в безсъзнание в развалините на двореца на Метроу, след цяла нощ забавления. Язид, опитвайки се да измисли правдоподобно обяснение на станалото, бе казал, че са ходили да слушат „Мъртви бирници“ в Лагуната. Сера не можеше да повярва, че това се бе случило само преди няколко седмици. Имаше чувството, че е минал цял живот оттогава. Преди нападението над кралството ѝ тя бе разглезена принцеса. Сега беше русалка извън закона, престъпница, за чиято глава се предлагаше награда, винаги в движение, винаги в опасност. Колко хора беше оставила в миналото — Яз, Махди, майка си, чичо си, брат си... нямаше представа дали са оцелели.

Нямаше представа дали и тя самата ще оцелее.

— Не, Линг — каза тя накрая. — Няма да стане.

Линг въздъхна.

— Е, и пещера ще ни свърши работа. Би трябвало да сме в безопасност — съмнявам се, че някой би тръгнал на разходка в тези води. Предвид малките ни, гладни приятелчета. Каквото и скривалище да намерим, няма да е кой знае какво...

— Но ще ни е достатъчно — каза Сера, а в гласа ѝ прозвуча ново, силно чувство. Тя се обърна към Линг и я погледна. — На мен не ми трябва чай с мехурчета и меко легло, Линг. Изгубих всичко, което имах, но откривам нещата, от които имам нужда. Като например сила, кураж... и най-вече русалки, които ще пазят гърба ми във всяка ситуация. Това ми стига. Даже е повече от достатъчно. То е всичко, което ми трябва.

Линг ѝ се усмихна.

— Да — промълви тя, — предполагам, че си права.

Двете русалки се гмурнаха и заплуваха току под вълните. По-далеч от опафите. По-далеч от Атлантида. По-далеч от Оладелго и човека без очи.

По-далеч, макар и само за една нощ, от всички опасности.

СЕДЕМ

— Ставай, сънливке.

Серафина отвори очи.

— Сутрин ли е вече? — попита тя.

— Аха. Намерих малко храна — съобщи Линг. — Лепки и миди.

И малко рифови маслини.

Тя сложи на земята шала си, който се беше издул от храна.

— Благодаря. Умирам от глад — призна Серафина.

Пещерата, в която двете с Линг бяха прекарвали нощта, имаше мек под, гъсто покрит с анемони и водорасли. Серафина се бе наспала добре. Сега седна и се протегна.

— Как са бойните ти рани? — попита тя Линг.

— Порязаното спря да кърви, а ръката ми вече не тупти. Добра обиколка на Атлантида направихме.

— На косъм бяхме да разберем какви са талисманите — каза Сера, разочарована.

— На косъм бяхме и да се превърнем във вечеря — напомни ѝ Линг. — Поне разбрахме какви са три от талисманите — черна перла, син диамант и лунен камък. Това е с три повече, отколкото знаехме преди. Голямо постижение си е.

— Сигурно си права. Трябва да кажем на останалите. Ще направя конвока, да видим дали ще успее да настроя всички ни на една вълна.

Серафина изпя заклинанието, но нищо не се случи. Тя пробва отново.

— Линг, можеш ли да ме чуеш в главата си?

— Не. Нищо. Nada. Nihilo. Nichts^[1]...

— Добре де, добре, разбрах! — изсумтя Серафина. Тя ядно плесна с плавник по стената на пещерата. — Защо не става нищо с това заклинание?

— Защото си уморена.

Серафина вдигна вежда.

— Имаш предвид, че съм некадърна.

— Не, нямам това предвид. Преди малко се опитах да поговоря с един октопод. Докато търсех закуска. Искях да го питам къде мога да намеря малко бели миди. Научих октоподски, когато бях на около две години, но този път даже не успях да си спомня как беше „Здравей“.

— Знаеш ли кое е странното? — каза Серафина, замислена. — В Атлантида успях да разговарям с една змиорка, без да знам змиорски. Мисля, че беше заради кръвния обет. Защото имам малко от твоята кръв в себе си.

— Хм. Значи това обяснява защо илюминатата, която направих, докато търсех храна, беше най-силната, която някога съм правила — рече Линг и сдъвка една маслина. — Явно сега имам част от способностите на Нийла. По-късно ще опитам да призова подводния огън. Да проверя дали имам и способностите на Бека. Но знаеш как е, Сера, магията не е точна наука. Зависи от много неща. Способности. Сила. Луната. Приливите...

— И от пълната некадърност на заклинателя.

— Пробвай пак след ден-два. Когато си възвърнала силите си. Когато не си се надплувала с петстотин ездаци на смъртта, не си се борила с Дрол Оладелго, глутница опафаги и един гог без очи.

Сера потръпна, когато Линг спомена човека с черните, празни очи. Първо ѝ се беше явил в собственото ѝ огледало. Беше се опитал да изпъзни от него, да я хване, но бавачката ѝ Тавия го бе подплашила. В онзи момент Сера си беше казала, че трябва да е бил халюцинация. Сега знаеше, че е истински. И че мисли злото на нея и на приятелките ѝ.

— Кой е той? Защо ни преследва? — запита тя.

— Ще ми се да знаех — отвърна Линг и издърпа една лепка от черупката ѝ. — Обаче искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Когато пътищата ни се разделят, ще стоиш настрани от огледалата и от Атлантида. Прекалено са опасни.

— Да, добре — иронично каза Серафина. — Отсега нататък ще го давам по-леко. Ще си отида вкъщи, в Серулия, да се поразходя из бойното поле за разнообразие.

Линг се разсмя.

— Всъщност смятам да направя едно малко отклонение преди това.

— Още едно ли? Започвам да мисля, че се опитваш да избегнеш връщането си в Серулия.

Сера настръхна. Нежеланието ѝ да се върне вкъщи отдавна беше повод за търкания между нея и Линг. Бяха спорили по въпроса на път към пещерите на йелите точно преди Линг да се хване в една от рибарските мрежи на Рафе Тепрез. Сера все още се обвиняваше за това, че тогава Линг си счупи китката, докато се опитваше да се освободи.

— За това отклонение си има причина. Съвсем основателна — обясни тя с нотка на укор. — Помниш ли, когато ви разказвах на всички как с Нийла сме били в плен на Трахо? И как избягахме с помощта на Хищниците? Те ни заведоха в своята главна квартира, един дворец във Венеция, притежание на човек на име Армандо Конторини, дук на Венеция. Трахо ни откри и нападна двореца. Заради нас. Трябва да отида там. Да видя с очите си, че дукът е добре.

Дук на Венеция, длъжност, последно заемана от Армандо Конторини, бе създадена от самата Мероу, та онези, които я заемат, да защитават океаните и живота в тях от терагогите. Дуковете бранеха каузата си с помощта на воители и в морето — Хищниците, и на земята — Воините на вълните.

Отначало Серафина не можа да разбере защо дукът и бойците му се бяха намесили в нападението над Серулия. В края на краищата бе си помислила тогава, в самото нападение не участваха терагоги. Но дукът ѝ беше обяснил как стоят нещата. На Трахо помагаше човек на име Рафе Осеме Тепрез. Тепрез, жесток и брутален човек, който притежаваше цяла флотилия от риболовни кораби, беше транспортирал войските на Трахо. В замяна Трахо му бе разкрил местата, където се въдеха тон, риба-меч и други ценни морски създания.

Серафина си спомни нощта, в която Тепрез нахлу в двореца на дука и го запокити към стената. Спомни си как хората на Трахо се появиха от дълбините под двореца и започнаха да стрелят с харпуните си по Хищниците. Един беше уцелил Син. Последният спомен на Сера за него бе как тялото му се мята във водата, докато той се опитва да

пререже въжето на харпуна. В това време Сив, друг Хищник, бе отвел нея и Нийла в спалнята на Сера и ги бе заключил вътре.

Когато войниците на Трахо започнаха да блъскаат по вратата, двете русалки избягаха през огледалото в стаята. Оттогава насам Сера не спираше да се тревожи за дука и смелите му воители. Отчаяно се надяваше да са добре. Макар да не беше споделила с никого, макар едва да успяваше да го признае и пред себе си, тя се бе влюбила в тайнствения Син. Той бе всичко онова, което Махди — онзи, който й разби сърцето, не беше.

— Само бъди внимателна — помоли я Линг. — Последвах те до Атлантида, но не мога да те последвам в Серулия.

— Ти накъде ще поемеш? — попита Сера.

— Към родното си село. Искам да говоря с прабаба си за всичко това. Тя е много мъдра. Ако има някакви легенди за пътуване на Мероу в нашите води, тя ще ги знае. Може пък да се намери ключ към загадките в някоя кинска приказка или народна песен. Но и аз първо ще направя отклонение — към Великата бездна.

Сера я изгледа продължително.

— И ти си мислиш, че в Атлантида е опасно?

— Знам, знам — съгласи се Линг. — Но това е последното място, където отиде баща ми, преди да изчезне. Там се чувствам близо до него, сякаш не е умирал.

Линг бе разказала на Сера и Нийла за смъртта на баща си. Станало преди година, докато изследвал Бездната. Тялото му така и не било намерено.

— И на мен ми липсва татко. Все яздехме заедно — каза Сера. — Ако можех, щях да отида в конюшните на двореца. Сигурна съм, че там ще мога да почувствам духа му. Но даже не знам дали в тях са останали коне. Не знам и дали самите конюшни още ги има — тя се засмя с горчивина. — Или дворецът.

Пред очите на Сера изплува образът на черноноктестия дракон, който събаряше стените на двореца с глава. Безжизненото тяло на баща й, как пада на дъното. Отново видя стрелата, която прониза гърдите на майка й. Войниците, спускащи се върху града. Знаеше, че тези образи ще останат в съзнанието й завинаги заедно със скръбта, която й причиняваха. Ала знаеше и че сега трябва да се изправи пред всичко,

което бе изгубила, колкото и тежко да беше това. Вража се беше оказала права, когато ѝ каза, че трябва да се върне у дома.

Още някой се беше оказал прав, а Сера не го бе признала. Ако не го направеше сега, можеше и да не получи друга възможност.

— Ей, Линг.

— Ммм? — измуча Линг, която дъвчеше мида лепка.

— Преди да потеглим, трябва да ти кажа нещо... Съжалявам, че не се вслушах в това, което ми казваше. Когато плувахме към Дунарея. Когато каза, че трябва да приема факта, че майка ми може би не е жива.

— Забрави, Сера. Вече ми се извини.

— Не, не съм. Извиних се за това, че отидох да плувам с пасажа, а не за това, че не исках да те слушам. Ти се опита да ми кажеш какво трябва да направя. Каза, че всегласните са длъжни да говорят не просто думи, а истината. Ти никога не пренебрегна този дълг дори когато ти се ядосвах и се държах като глупачка. Просто искам да знаеш, че го намирам за много смело.

Линг сви рамене.

— Често ми се подиграваха в родното ми село. Наложих ми се да стана смела, докато растях. Налага се да си смел, за да се изправиш срещу враговете си.

— И срещу приятелите си — добави Сера унило.

Линг се засмя.

Двете русалки скоро се нахраниха и се застыгаха за тръгване.

— Имаме да спасяваме цял свят — рече Линг и вдигна торбата си от пода на пещерата.

— Внимавай — каза Сера и я прегърна силно.

— И ти — отвърна Линг и също я прегърна.

Сера заплува навън, но преди да се отдалечи, хвърли последен поглед на Линг. Приятелката ѝ изглеждаше съвсем мъничка, съвсем сама.

— Да, имаме да спасяваме цял свят, Линг... но кой ще спаси нас?
— запита се тя на глас.

После се обърна и пое по дългия път към дома.

---

[1] Думата „нищо“ на испански, латински и немски. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

— Ти НЕ СИ принцеса Нийла — изсумтя заместник-помощникът на третия заместник-министър на вътрешните работи, на пряко подчинение на главния секретар на Императорските покои. — Принцеса Нийла не би облякла такива дрехи и под смъртна заплаха. Ти си самозванка. Очевидно имаш психичен проблеми. Вероятно си опасна. Напусни двореца веднага или ще извикам стражата.

Нийла изпъшка. От десет минути спореше със заместник-помощника, който играеше ролята на пазител на Императорските покои. При това, след като вече беше спорила с оперативния помощник на пазителя на подвижната врата над крепостния ров, с главния помощник на управителя на Императорския вътрешен двор и с втория помощник на главния домакин на Императорския външен двор.

Беше стигнала в двореца едва преди час. След като се гмурна в огледалото от инкантиума на речните вещици, тя се изгуби във Вадус и дълго се лута, докато открие път навън. Накрая едно огледало я отведе в магазин за дрехи в Матали. За щастие магазинът беше пълен, затова никой не забеляза как тя се появи от нищото в една от пробните. Никога преди не се бе радвала толкова да си е вкъщи. Когато изплува от магазина, видя двореца и както винаги самата гледка — позлатените му кубета, извисяващите се колони от планински кристал и сводестите коридори, я оставиха бездиханна.

Сърцето на двореца представляваше огромен осмоъгълник с кула на всеки ъгъл. От всяка кула се вееше знамето на Матали — дракон устобръснач със сребристокосиньо яйце в ноктите си. Дворецът бе построен от император Ранаджит преди десет века върху скалистия шелф, дълбоко под водите до югозападния бряг на Индия. Когато на следващите императори им свърши мястото, те продължиха да издигат пристройки на близките скали и да ги свързват с основната сграда чрез покрити мраморни мостове. Тънките, изящни коридори позволяваха на министрите и царедворците, които живееха в пристройките, да плуват

до двореца, без да рискуват да измачкат официалните си одежди от течението.

Когато Нийла се приближи до двореца, забеляза, че той изглежда различно. Капаците на прозорците бяха спуснати, портите — заключени. Наоколо патрулираха Rānī Yōd'dhā'ōm, маталийската войска.

— Извинете, бихте ли ми казали какво става? Защо дворецът е заобиколен от войници? — попита тя един минувач.

— Ти какво, да не си живяла под камък досега? Готвим се за война! Императорът и императрицата са убити. Престолонаследникът е изчезнал. Обявено е военно положение — обясни мъжът. — Ондалинианците стоят зад тази работа, така да знаеш.

Нийла бе толкова потресена, че се наложи да седне. Думите на мъжа се забиха като нож в сърцето ѝ. Когато вражеските войници нападнаха Серулия, тя се оказа разделена от семейството си. През следващите дни прие, че са взети в плен, но и за миг не си помисли, че може да са убити. Чичо ѝ Билаал и леля ѝ Ахади... мъртви. Скръбта се стовари върху нея внезапно. Тя скри лице в ръцете си. Защо? Чичо ѝ беше справедлив владетел, а леля ѝ — мила, добросърдечна жена. А Махди... той бе изчезнал. Това значеше, че сега родителите ѝ са император и императрица. Язид с тях ли беше? Беше ли успял да избегне касапницата?

След няколко минути Нийла вдигна глава. Осъзна, че като седи на пейката, не помага нито на себе си, нито на някого другиго. „Стани и направи нещо“, каза си тя.

Беше си пробила път през войниците и бюрократите, за да стигне до Императорските покои, и сега искаше най-сетне да влезе вътре. Трябваше да види родителите си и да им разкаже всичко, което се бе случило. Това, което не ѝ трябваше, бе да прекара и една минута още в спорове със заместник-помощника.

— Аз съм принцесата! Бях в Серулия, когато я нападнаха. Оттогава съм по теченията. Затова изглеждам така! — извика тя, а плавникът ѝ ядно пляскаше във водата.

— Аха! Видя ли сега? Още едно доказателство, че си самозванка — рече самодоволно заместник-помощникът. — Принцеса Нийла никога не крещи.

Нийла доближи лице до неговото.

— Когато баща ми разбере, че съм била тук и ти не си ме пуснал вътре, ще те пратят да пазиш килера за метли!

Заместник-помощникът потупа нервно с пръст по брадичката си.

— Е, предполагам, че мога да ти дам да попълниш формуляр — реши той, обърна се и зарови из рафтовете, които покриваха стената зад него. — Сигурен съм, че имам от съответните бланки. Аха! Ето я. „Официална молба за потенциално разглеждане на евентуалната възможност за достъп до Императорското присъствие.“

Кипнала, Нийла попита:

— Ако го попълня, ще ме пуснеш ли?

— След шест месеца. Плюс-минус седмица.

В този момент вратите към Императорските покои се отвориха и оттам излязоха трима придворни. Нийла видя в това единствения си шанс и се промъкна покрай тях, а заместник-помощникът изпадна в нервна криза.

— Чакай — развика се той. — Не може без молба! Така се вършат нещата тук! Винаги е било така!

Императорските покои бяха невероятно пищни, за да предизвикват страхопочитание и у враговете, и у съюзниците на империята. Сводестите прозорци бяха покрити с фини коралови решетки. По белите мраморни стени стояха мозайки с портрети на членове на императорското семейство, направени от малахит, ахат и перли. Стотици магмени лампи в стъклени сфери с розов оттенък осветяваха залата. В ниши в стената стояха статуи на мурти, свещени морски духове. Огромният купол на тавана бе инкрустиран с шлифовани късчета планински кристал, които улавяха светлината и я пращаха към два златни трона върху висок подиум. На тронове седяха Аран, новият император, и Сананда, неговата императрица. Под тях, в залата, куп придворни плуваха насам-натам.

Нийла за миг спря да диша, когато зърна родителите си в царствените им одежди. Изглеждаха така, сякаш плуваха в тях, и бяха толкова далечни на високите си тронове. Знаеше, че си има правила за доближаване до императора и императрицата, които даже тя трябваше да спазва, но беше прекалено щастлива, че ги вижда. Забрави всичко за кралския протокол и бързо заплува към тях.

Беше забравила и дворцовите стражи, които стояха в плътен обръч около императора и съпругата му. Когато се приближи, те

извадиха сабите си и я спряха.

— Кой е допуснал тази авантюристка да доближи Императорското присъствие? — прогърмя гласът на великия везир Келефу.

Нийла беше почти неузнаваема. Изрусената ѝ коса бе събрана на кок. Беше облечена с палто с рибарски куки вместо копчета.

— Келефу, не ме ли позна? — попита тя, разстроена.

Великият везир, с цялото величие на синята си куртка и златистия тюрбан, изобщо не ѝ обърна внимание.

— Не знаем как е влязла, господарю — призна един страж.

— Ще се наложи да се попълват формуляри — каза Келефу заплашително. — Много формуляри. Изведете я веднага.

— Не, чакай! Келефу, аз съм — Нийла!

Изумени от непристойното ѝ поведение, придворните занемяха.

Когато чу името на дъщеря си, Сананда обърна глава към шумотевницата с надежда в очите. Щом видя младата русалка, раздърпана и парцалива, надеждата помръкна и бе заменена от разочарование.

— Отведи я, Келефу — каза тя и махна с обсипаната си с бижута ръка.

— Мата-джи^[1]! Това съм аз, дъщеря ти! — изплака Нийла.

Сананда изсумтя и я изгледа презрително.

— Моята дъщеря никога не би... — тя внезапно замлъкна.

— Слава на Нерия — прошепна след малко. Заплува към Нийла и я взе в прегръдките си. Аран заплува след нея и здраво притисна дъщеря си и жена си.

Когато се пуснаха, Сананда сложи ръце на бузите на Нийла.

— Мислех, че никога няма да те видим отново. Аз... мислех... мислех, че си...

— Недей, мата-джи. Да не говорим за това — каза Аран, пресипнал от вълнение. — Сега е тук.

Сананда кимна. Тя отново целуна Нийла и я пусна.

— Язид тук ли е? — попита Нийла с надежда.

— Не — отвърна баща ѝ тъжно. — Нищо не знаем за него. И за Махди.

Нийла кимна, преглъщайки разочарованието си.

— Надявах се, че все някак са избягали.

— Не бива да губим надежда — каза Аран твърдо. — Знаеш ли какво стана със Серафина? И с Дезидерио?

— Сера е жива. За Дез не знам.

— А ти къде беше досега? Полудяхме от тревога! — каза Сананда.

Нийла внезапно усети, че всички погледи са вперени в нея и всички уши са наострени, затова понижи глас.

— Ситуацията е много... сложна. И много спешна. Ще ви разкажа, докато прием чай.

Чаят в Матали включваше лека следобедна закуска, която се поднасяше на императорското семейство в частната им трапезария, далече от двора. Нийла знаеше, че там ще може да говори, без да се притеснява, че някой я подслушва. Опитът ѝ я бе научил да бъде предпазлива. Навсякъде можеше да има шпиони.

— Келефу, ще прием чай сега — заповяда Аран.

— Сега ли, Ваша милост? Това би било много необичайно. Сега е едва три часът и двацет и една минути, а чаят се сервира точно в четири часа и петнайсет минути — каза Келефу.

— Сега, Келефу.

Келефу се поклони, нещастен.

— Както пожелаете.

Преди обаче да изпълни заповедта на Аран, един разтревожен, пребледнял министър се приближи до него и му прошепна нещо. Келефу го изслуша, кимна мрачно и каза:

— Свикана е спешна среща на военния съвет, Ваша милост. Изисква се присъствието ви.

— Ще дойда — каза Аран и се обърна към Нийла. — Боя се, че чаят ще трябва да почака.

— Пита-джи, да не сме... — Нийла не можа да се накара да завърши въпроса.

— Във война ли? — довърши Аран. — Мнозинството в съвета иска да нападнем Ондалина. Съветниците ни са убедени, че Колфин е в дъното на заговора за убийството на Билаал и Ахади. Смятат, че държи Махди и Язид в плен. Опасявам се, че въпросът не е дали да обявим война, а кога да го направим. Пратих послания на владетелите на всички морски царства с молба да се съберем на Съвет на шестте води.

Той поклати глава.

— Изабела е най-вероятно мъртва, Колфин стои зад заговора, така че ако изобщо се съберем, това ще е Съвет на четирите води. Сега трябва да се видя със съветниците си.

Той целуна Нийла.

— Скоро ще поговорим, дете мое.

Нийла се загледа след него, докато той отплуваше. Движеше се спокойно и царствено, но раменете му бяха превити. Той бе втори син и не бе подготвян за император. Нийла виждаше колко му тежат загубата на брат му и новите му отговорности.

А скоро и аз ще добавя към тази тежест, помисли си тя.

— Келефу, доведи Сума. Кажй й да се погрижи за принцесата. Да занесат в стаята й храна и напитки, да приготвят пясък за изтъркване и чисти дрехи — нареди Сананда.

— Да, Ваша милост — каза Келефу.

— Но мата-джи, трябва да ти разкажа всичко. Веднага. Не мога да чакам. Може ли да отидем в личните ти покои?

Сананда се взря в лицето на Нийла и се намръщи.

— Какво? Какво има? — попита Нийла нетърпеливо.

— Под очите ти има сенки! Лицето ти е изпито — заговори Сананда. — И, извини ме, но съм ти майка и трябва да го кажа — в средата на челото ти има бръчка, а преди я нямаше.

Разстроената Сананда щракна с пръсти и веднага й поднесоха блюдо с чилауонди. Тя веднага си взе една сладка. Ококори се, когато Нийла не последва примера й.

— Мила моя, какво ти е? Болна ли си?

— Добре съм. Просто не съм гладна — обясни Нийла.

Докато беше при йелите, Нийла бе загубила страстта си към сладкишите. Трябваше да учи трудни заклинания като конвоката и покрай тях беше забравила всички бингбанги, зизита и подобните им.

Сума, амата на Нийла, се появи в залата. Старата бавачка й хвърли един поглед и пребледня.

— Велика Нерия, дете, какво е станало с косата ти!

Нийла изпухтя от нетърпение. Беше оцеляла след жестокото нападение над Серулия и бе успяла да избяга от Трахо и от Тепрез. Беше плувала в опасни морета, за да стигне до йелите, и беше получила задачата да унищожи Абадон. А сега трябваше да слуша как

майка ѝ откача заради една бръчка и как бавачката ѝ драматизира заради прическата ѝ.

С треперещи ръце Сума извади шепа зизита от джоба си. Предложи едно на Нийла.

— Не, благодаря ти, Сума — каза Нийла, леко раздражена.

Не успя да види как майка ѝ се вкопчва в перлената си огърлица от ужас, но Сума я видя.

— Дете мое, трябва веднага да свалим тези мръсни парцали от теб — каза амата успокояващо. — Видно е, че си преминала през тежки изпитания. Ще наредя да донесат храна и освежителни напитки, а после можеш да си починеш.

— Не искам да се преобличам и не искам да си почивам! Трябва да говоря с майка си! — настоя Нийла.

— С императрицата! — преряза водата нов глас.

Нийла се извърна и видя как две придворни дама се стрелнаха към майка ѝ и я хванаха точно преди да падне в несвяст. Трета придворна дама забърза към нея с морско ветрило в ръка и започна да ѝ вее.

— Мата-джи! — възкликна Нийла и заплува към нея.

Сананда ѝ махна да не се притеснява.

— Няма нищо, мила моя. Добре съм — каза тя с немощен глас. — Просто трябва да поседна.

— Елате, принцесо. Оставете императрицата да си поеме дъх — каза Сума и прегърна Нийла през раменете. — Доста ѝ се събра. Знаете колко е чувствителна. Мръсната коса и лошите прически дълбоко я покъртват.

— Но, Сума...

— Тихо сега. Хайде да отидем и да ви оправим външния вид. Когато ви облечем в чисто сари и ви сложим малко бижута, тя ще се почувства много по-добре.

Нийла си пое дълбоко дъх и си заповяда да прояви търпение с майка си и амата. Вече не бе същата русалка, която беше напуснала Матали преди няколко седмици. Не бяха виновни, че още не можеха да го осъзнаят.

— Добре, Сума — съгласи се тя. — Ще се изтъркам с пясък и ще се преоблека. Но няма да си почивам. Всъщност искам да видя баща си в момента, в който приключи срещата на Военния съвет.

Тя заплува към стаята си. Гледаше право напред, затова не видя как амата погледна през рамо към императрицата и двете размениха мрачни погледи.

---

[1] За тази и други непознати думи, виж речника в края на книгата. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

— Една кутагула, прия? — попита Аран и поднесе на Нийла блюдо с многослойни сладкиши.

— Не, благодаря ти, пита-джи — отвърна тя.

Аран хвърли разтревожен поглед на жена си. Остави блюдото на масата и взе друго.

— А помпасума?

— Не, не съм гладна. Та, както казвах...

Нийла пиеше чай с родителите си. Беше се преоблякла и беше върнала естествения цвят на косата си. Майка ѝ се бе възстановила от припадъка си. Баща ѝ бе приключил със срещата. Бяха повикали Нийла и се бяха събрали в трапезарията на частните покои на императора.

Най-сетне Нийла получи възможността да разкаже на родителите си за всичко, което ѝ се бе случило. Когато завърши разказа си, тя отпи от сладкия като сироп чай и постави чашката върху фината порцеланова чинийка. Домашният ѝ любимец — риба балон на име Уда, плуваше в кръг около стола ѝ от радост, че се е върнала. Нийла почеса рибката по главата. И тя се радваше, че си е вкъщи. След седмици плуване по теченията, за да избегне плен, в двореца се чувстваше на сигурно място. Тук нямаше кой да ѝ навреди. Родителите ѝ знаеха как да ѝ осигурят безопасност. Щяха да знаят и как да осигурят безопасност на приятелките ѝ. Сега Нийла зачака баща ѝ да каже кой е най-добрият начин да се намерят талисманите и да се унищожи Абадон.

Ала Аран не каза нищо подобно. Вместо това се облегна в стола си мълчаливо. Очите му изглеждаха огромни на изтормозеното му лице. После погледна жена си, която избухна в сълзи.

— Мата-джи, не плачи! Всичко е наред! — започна да я успокоява Нийла. — Тук съм вече. Добре съм. Всичко е наред.

— Не, не е — изхлипа Сананда. — Знаех си, че нещо не е наред от момента, в който те видях в онези ужасни дрехи. Споделих с баща

ти, веднага след като се върна от срещата. Ти не си на себе си. Сума ми каза, че си настояла да запазиш отвратителните дрехи, че не си й позволила да ги изхвърли. И отказваш помпасуми. Никога не си отказвала пумпасума!

Нийла стисна зъби. Взе си една сладка и я сложи на чинийката си.

— Моля те да ми простиш — каза тя, решена да угоди на майка си. — Малко съм разсеяна заради всичко, което се случи. Всъщност не е така. Не съм разсеяна. Ужасена съм. Ето ме тук, пия чай, докато Абадон става все по-силен. Трябва да се свържа със Серафина и да разбера дали е стигнала в Серулия.

— Нищо подобно няма да правиш! — сопна се Сананда. Тя повика с жест един страж и го прати да доведе Сума.

— Но... — започна Нийла.

— Не си добре, детето ми. Трябва да си починеш — каза Аран с болка. — Ужасяващите изпитания, през които си минала, са разбъркали мозъка ти.

Нийла погледна баща си невярващо.

— Какво говориш, пита-джи? Нищо му няма на мозъка ми.

Аран сложи ръка върху ръката на Нийла.

— Помисли какво ни разказа току-що. Че сънищата са реалност. Че вещиците от приказките съществуват. Че в Южното море живее зло чудовище и че в някакъв дворец живее добър терагог. Имаш нужда от помощ и ще я получиш. Само най-доброто. Не се тревожи. Всичко ще си остане между нас, ще бъде наша тайна. Никой друг няма да разбере.

— Чакай малко — започна Нийла, която не можеше да повярва на ушите си. — Мислите... мислите, че съм луда ли?

Чула паниката в гласа на господарката си, Уда започна да се надува.

— Не, прия, не луда. Майка ти и аз... ние мислим, че си преживяла тежък шок, това е — обясни Аран с успокояващ тон. — Боговете знаят на какво си се нагледала. Нападението над Серулия, загубата на чичо ти и леля ти, насилието, на което си станала жертва в ръцете на нашествениците — всичко това би разстроило всеки човек. Невероятно е, че си успяла да избягаш от онзи ужасен Трахо и да доплуваш до дома от лагера му.

— Но аз не доплувах от лагера му. Доплувах от пещерите на йелите! — каза Нийла. На висок глас.

Аран пак погледна Сананда.

— Почивка и тишина — каза той.

— Всичко, което казах, е истина! Някой се опитва да освободи чудовището. Не разбирате ли в каква опасност сме? — попита Нийла, вече съвсем разстроена.

— Проста храна. Меки цветове — рече Сананда.

— Трябва да се свържа със Серафина! Веднага! — възрази Нийла отчаяно.

Сума се появи до вратата.

— Викали сте ме, Ваша милост?

— Принцесата не се чувства добре. Заведи я в стаята ѝ и се погрижи никой да не я безпокои.

— Да, Ваша милост — каза Сума. Доплува до Нийла и я хвана за ръката. — Елате, принцесо.

— Всичко ще се оправи. Ще видиш — успокои я Сананда. — Кираат, медика магът, ще те прегледа. Под неговите грижи ще си върнеш разума.

— Не, няма! — възрази Нийла. — Защото не съм го губила!

— Хайде, принцесо — подкани я Сума спокойно. — Няма нужда от тръшкане.

— Нийла, дете мое, не се противи. Моля те — рече Сананда, с очи пълни със сълзи. — Не ме карай да заповядвам на стражите да те придружат. Никой не иска нещата да стигат дотам.

Нийла отвори уста да възрази отново и веднага я затвори, осъзнала, че е безсмислено. Колкото повече спореше с родителите си, толкова повече заздравяваше впечатлението им, че е загубила ума си.

— Правите огромна грешка — задоволи се да каже.

Майка ѝ я целуна, баща ѝ също. Нийла не отвърна на целувките.

Сума я изведе от трапезарията, без да спира да кудкудяка разтревожено, точно както правеше, когато Нийла беше малка, но русалката почти не я чуваше. Уда, вече напълно сферична, ги последва. Докато плуваха по дългия коридор с огледални стени, който водеше към стаята ѝ, без Сума да пуска ръката ѝ, Нийла чу още нещо.

Мрачен звук. Нисък и гъргорещ.

Звучеше като смеха на Абадон.

ДЕСЕТ

— Чу ли това? — попита тя Сума.

— Какво да съм чула?

— Смях.

— Сигурно са конярите. Конюшните са точно под нас.

Нийла се освободи от желязната хватка на Сума и заплува към един прозорец наблизо. През двора пред конюшните плуваше един коняр, повел след себе си буен морски кон. Той не се смееше.

Абадон беше, сигурна съм. Но как така го чух? — замисли се тя с тревога. — Не съм правила око, за да го наблюдавам, и за разлика от Ава, нямам вътрешно зрение. Може би са прави. Може би наистина полудявам.

Сума отново хвана Нийла за ръката и я поведе напред.

— Пусни ме! Държиш се с мен така, сякаш съм бебе!

— Защото ти самата се държиш като бебе. Хайде, не се дърпай. Това буйно поведение е поредното доказателство за умопомрачението ти — важно заяви Сума.

— Умопомрачение?! — възкликна Нийла. — Не съм умопомрачена!

— Ха. Ето ти го и доказателството. Лудите хора никога не подозират, че са луди — каза Сума.

— Притеснена съм и съм уплашена, Сума. Защото в моретата се случват разни неща. Лоши неща. А родителите ми не ги е грижа за това.

Сума изцъка с език.

— Всички тези притеснения са увредили лицето и мозъка ти. Но, разбира се, лицето ти е по-важно. Трябва да престанеш да се тревожиш, дете. Император Аран няма да допусне да ни се случи нищо лошо. Ще говори със съветниците си и те ще се оправят. Така се правят нещата. Винаги така са се правели.

Нийла разбра, че доникъде няма да стигне, ако продължи да спори с амата си, и замълча.

След няколко минути стигнаха стаята ѝ.

— Така — подхвана Сума. — Поръчах да донесат чаша моржово мляко, преди да дойда да те взема. Ще се почувстваш много по-добре след чаша топло мляко, ще видиш. Уда, спри!

Уда беше толкова разстроена от отчаянието на Нийла, че се беше раздула до болезнени размери. Пред погледа на Нийла и Сума, рибката започна да се върти в кръг и да се издига към тавана.

— Остави я. Ще слезе, когато се успокои — каза Нийла. Беше свикнала със сцените, които разиграваше Уда.

Сума се засуети из стаята, дръпна завесите, после седна да реши косата на Нийла и я реса, докато заблестя. След това се появи прислужник с чаша моржово мляко и блюдо със сладкиши.

— Сега си почини, принцесо — заръча Сума. — След малко ще дойде мъдрият Кираат и ще те излекува.

Нийла се усмихна насила. Изтегна се на един мек, покрит с анемони шезлонг. Сума я зави с одеяло от морска коприна, после отплува и тихо затвори вратата след себе си.

Веднага щом чу вратата да се затваря, Нийла стана и хвърли одеялото. Заплува към дрешника си и свали пощальонската чанта от рафта, на който беше оставена. Камъчетата невидимки, които ѝ даде Вража, все още бяха вътре. Нийла сложи малко мокрети в чантата, заедно с черните ѝ дрехи на авантюристка и още няколко от собствения ѝ гардероб.

Ядът ѝ съвсем не беше намалял. Напротив, беше нараснал. Да пие моржово мляко? Да яде сладкиши? Да си почива? Друг път! Щеше да се измъкне от двореца и да тръгне към Серулия.

Извади едно камъче невидимка от чантата и се приготви да освободи заклинанието от него и така да излезе от двореца. Дали в коридора пред стаята ѝ имаше стражи? Ако имаше, щяха да видят вратата да се отваря и затваря. Трябваше да провери.

Нийла хвана топката и я завъртя, но вратата не се отвори.

Сума я беше заключила.

ЕДИНАЙСЕТ

Подводният вход към двореца на дука бе обвит в мрак. Магмените лампи от двете страни на портата бяха угаснали. Каменните лица бяха безмълвни.

Серафина почука на едната порта, която се отвори при допира ѝ. Странно, помисли си тя. — Защо не е заключено?

Тя огледа течението неспокойно. Тук-там се мяркаше по някоя фигура, но повечето дворци бяха заключени, с пуснати капаци на прозорците. Лагуната изглеждаше много различна от първия път, когато я видя.

Серафина също изглеждаше особено. След седмици, прекарани в плуване, тялото ѝ бе станало по-слабо, по-изопнато. Скулите ѝ се бяха изострили. Дрехите ѝ бяха опърпани и изцапани с тиня. Бе започнала да придобива жилавия, корав вид на русалка, която е прекарала твърде дълго време по теченията.

След раздялата с Линг преди седмица се отправи първо на запад, към Средиземно море, после на север, към Адриатическо, като по целия път се придържаше към малките, невзрачни течения. Знаеше, че връщането ѝ в Серулия я излага на много опасности. Преди да поеме натам, искаше да научи възможно най-много от дука за броя на войниците, които все още бяха в града, и за възможните убежища. Надяваше се да разбере и нещо за семейството си и за Матали. И за Син.

— Ехо? — извика тя, когато влезе вътре. — Има ли някого? Син? Сив?

Не получи отговор. Заплува предпазливо надолу по коридора. Перките ѝ настръхнаха. В момента, в който подаде глава над повърхността в басейна на дука, разбра, че нещата тук никак не са наред. Библиотеката тънеше в мрак. Не светеха лампи, в камината не гореше огън. Тя се издърпа до ръба на басейна и докато седяше, си поряза ръката на парче стъкло.

— Ох! — изскимтя и размаха порязаната ръка.

— Дук Армандо? — пробва пак. — Тук ли сте?

Отново не последва отговор. По водата в басейна се носеха десетина биолуминесцентни медузи. Тя изпя илюмината към тях и светлината им се засили. В синкавия полузdraч успя да види библиотеката по-добре. Ахна, когато пред погледа ѝ се появиха съборени и счупени статуи и нарязани картини. Рафтовете за книги бяха извадени от местата им, а самите книги бяха изпотъпкани. Мебелите бяха на парчета.

Изведнъж тя чу стъпки. Приближаваха се бързо. После нещо изсвистя във въздуха над главата ѝ. Тя се гмурна обратно в басейна. Когато пак се показва над водата, видя тиган, който се носеше по повърхността ѝ, и жена, което стоеше до ръба на басейна.

— Филомена! Аз съм — Серафина!

— Oh, mio Dio! Che cosa ho fatto? Mi dispiace tanto!^[1] — заговори Филомена през сълзи.

— Много бързо говориш. Не те разбирам. Говориш ли русалски? Филомена закима.

— Простете, принцесо — каза тя с треперещ, колеблив глас. — Аз не вижда, че това вие. Мисли, че Трахо и войници дошли пак — жената заплака.

— Дукът, той мъртъв. О, принцесо, той мъртъв!

Жената се свлече на земята.

— Не! — извика Серафина. Тя излезе от водата и с треперещи ръце се издърпа да седне до Филомена край ръба на басейна.

— Станало в нощта, когато вие с принцеса Нийла били тук — заразказва Филомена. — Мъжете, които дошли... човеците... те го измъчвали. После го убили.

Чувство за вина заля Сера като ледена вълна.

— Заради нас, нали? — поиска да се увери тя. — Заради мен и Нийла. Дукът е умрял заради нас.

Филомена поклати глава.

— Не, дете. Те знаели, че вие избягали, но пак го убили. Искали информация. Мислели, че дукът я знае.

Талисманите, помисли си Серафина.

— Моля те, Филомена, много е важно — започна тя възможно най-внимателно. — Онези мъже, които бяха тук, ти чу ли какво казаха?

Филомена притисна длани до челото си, сякаш искаше със сила да изкара спомена от главата си.

— Единият... онзи с тъмните очила...

— Рафе Тепрез — подсказа Серафина.

— Да. Той крещял на дука. Едно и също, пак и пак. Бил го... такъв възрастен човек... толкова мил... — тя отново заплака.

Серафина взе ръката ѝ в своята.

— И какво каза?

— Казал: Къде е? Къде е Камък на Нерия? А дукът му казал, че не знае. Но Тепрез, той не повярвал.

Серафина тихо изруга. Сега вече бе сигурна, че Трахо знае какво представляват талисманите. Казал е на Тепрез и онзи е тръгнал да ги търси. Но как е разбрал? Даже йелите не знаеха. Дали е ходил в Атлантида и е разпитвал лейди Талия? Не, не беше възможно. Талия беше казала, че е сама, откакто островът бил разрушен.

— Тепрез каза ли нещо друго? — попита Серафина.

— Не, но взел нещо — картина. На Мария-Тереза.

Серафина си припомни портрета на красивата испанска инфанта с тъжни очи, пищни одежди и великолепни скъпоценности. Тя се бе удавила преди стотици години, когато корабът ѝ бил нападнат от пирати.

— Имаш ли представа защо? — зададе друг въпрос Сера.

Филомена поклати глава.

Серафина имаше още един, последен въпрос. Събра цялата си смелост, за да го зададе.

— Знаеш ли какво е станало с Хищниците? Един от тях, Син, беше ранен тежко.

— Не. Имало голям бой. Някои Хищници били ранени. Някои били убити. Във водата има тела. Не мога да ги погледна. Съжалявам.

Гласът ѝ се пречупи и Серафина разбра, че не бива да я притиска повече.

— Благодаря ти за всичко, което ми каза, Филомена — каза тя. — Сега какво ще правиш? Тук ли ще останеш?

— Sì, sì. Синът на дука, той скоро идва от Рома. Сега той дук. Той ме помолил да остана — тя стисна ръката на Серафина. — Но вие тръгва сега, принцеса. Тук не безопасно за вас.

Серафина я прегърна и отвори уста да се сбогува, когато Филомена се сепна.

— О, принцеса, аз забравила! Дукът оставил нещо за вас.

Тя забързано излезе от библиотеката и се върна с малка дървена кутия.

— Той ми дал това. Нощта, когато вие и принцеса Нийла дошли. След като си легнали. „Ако нещо се случи с мен, ти даде това на принцесата“, така ми казал. Аз го скрила в кухнята, под доматиите.

Серафина отвори кутията. В нея имаше двама златни троки и малка раковина. Тя я вдигна към ухото си. Когато чу гласа на дука, сърцето ѝ се сви.

Скъпа моя принцесо,

Тази нощ получих новини. Чичо ви е жив, видели са го в Гибралтарския пролив. Източникът ми казва, че наистина се е насочил към Северно море, за да търси съюз с коболдите. Трябва да храним надежда в очакване какво ще ни донесат следващите дни.

Ако с мен се случи нещо, ако бъда взет в плен или убит, не се връщайте у дома. Отидете в Матали. Хищниците ще ви придружат с принцеса Нийла до императорския дворец. Маталийците са предани съюзници на Миромара и ще ви осигурят убежище. Ако не последвате съвета ми — а аз се боя, че именно така ще постъпите, знайте, че Серулия е много опасно място. Не рискувайте да ви видят. Във фабриката има тайно скривалище, на Базалтова улица, номер 16. Паролата е „морска звезда“.

Бъдете смела, принцесо. Бъдете предпазлива. Не вярвайте на никого.

Вечно ваш:

Армандо

Серафина остави раковината. Чичо ѝ Валерио, брат на майка ѝ и главнокомандващ на Миромара, беше жив. Заля я вълна от щастие и надежда. Ако той успееше да сключи съюз с коболдите, щеше да

събере армия и да си върне Серулия. Морските гоблини бяха страховити бойци. Ако изобщо някой бе способен да победи нашествениците, това бяха те.

Щастието на Серафина рязко помръкна, когато в съзнанието ѝ изплува видението на Ава, което благодарение на заклинанието конвока всички бяха видели в пещерите на йелите. В него гоблините бяха нейни врагове, не съюзници. Тя се бе видяла да разполага войски на бойното поле. На другия край на полето бе събрана армия от гоблини. Един от тях бе пропълзъл зад Серафина и бе замахнал с брадвата си към нея.

Тя си каза, че сигурно има някакво просто обяснение за това. Имаше четири гоблински племена: фойеркумпелите, хьолеблезерите, меертойфелите и екелшмуците. Може би едно от тези племена се бе съюзило с Трахо и именно с него се готвеше да се бие във видението.

— Сега отиваш на сигурно, да? — попита Филомена.

— Отивам в Серулия — отговори Серафина. Въпреки съветите на дука, тя знаеше, че трябва да го направи.

— Как стигнеш дотам? Лагуната пълна с войници. Никога не успееш така — заяви Филомена и посочи дрехите на Серафина. — Ако плуваш през Лагуна, трябва изглеждаш като лагуниера.

Серафина изпя илюзио. Косата ѝ стана розова.

— Не — рече Филомена. — Сега изглеждаш като анемона.

Серафина направи друго заклинание. Розовото се превърна в зелено.

— Сега изглеждаш като жаба. Направи коса като преди. Но дълга.

Серафина изпя поредното заклинание. Филомена се усмихна. Тя развърза червения копринен шал, който носеше около шията си, сложи го на главата на Серафина и го завърза отзад, като остави краищата да се вейт във водата. После се отби в кухнята и се върна с чанта и няколко кутии с гримове.

— Гогски грим? Водата ще го отмие — каза Серафина.

— Този водоустойчив. Какво друго да ползват венецианските дами? — подсмихна се Филомена.

Тя очерта дебело очите на Серафина с мек молив, после ѝ направи бенка. След това ѝ сложи тъмночервено червило. Накрая свали златните си обици халки и ги сложи на ушите на русалката.

Отдръпна се да огледа резултатите от работата си и се намръщи.
— Дрехите не добре. Не може ли да изпее и на тях песен?

Серафина огледа черната си туника. Превърна я в дълга черна рокля. После в туника на цветя. В червена вечерна рокля.

Филомена клатеше глава след всяка трансформация.

— Не, направи я така — рече тя. Разкопча горните копчета на блузата си. Отдолу се разкри елегантно бюстие.

— Добре — съгласи се Серафина скептично. Изпя ново заклинание и в следващия момент горната половина на туниката ѝ се превърна в бюстие, а долната — в къса, ефирна пола.

— Si! Много по-добре! — одобри Филомена. — Само горното направи по-голямо.

Серафина отново запя. Бюстието се разшири и почти падна от тялото ѝ.

Филомена заклати глава нетърпеливо.

— No, cara, no. La tua sfaldamento!^[2]

Тя подпря щедрия си бюст с ръце и го притисна.

— Capito?^[3] — запита.

— Да си направя гърдите по-големи ли? Те вече ми стигат до брадичката с това бюстие!

— Si! Maggiore!^[4] По-големи! — потвърди Филомена.

Серафина стегна бюстието и погледна надолу.

— Сякаш имам два хълма вместо гърди. С пропаст между тях — отбеляза тя. Огледа се във водата. — Нищо не виждам, освен гърдите си!

— Buono!^[5] И soldati^[6] това ще виждат! — заяви Филомена. — Няма да ти гледат лицето.

Тя се изправи.

— Сега, няма плуваш така, само с лакти — подхвана тя, имитирайки резките махове на Серафина. — Лагуниерите плуват ей така.

Тя вирна глава, усмихна се подканващо и изпъчи гърди.

— Когато в Рим, държиш се като римлянин. Когато в Лагуната, държиш се като лагуниера. Мятай хълбоци! Пърхай с перки!

— Ще се опитам — каза Серафина колебливо, чудейки се как точно ще успее да размята хълбоци така, както ѝ показваше Филомена.

— Благодаря ти — каза тя и прибра в джоба си мокретите, които дукът бе оставил за нея. — За всичко.

Филомена махна с ръка.

— Вземи това — рече тя и подаде на Серафина кутиите с грим.
— Не ми благодариш сега. Благодарих, когато преминеш Лагуна.

— Ако я премина — уточни Серафина.

После се гмурна в басейна и изчезна под водата.

---

[1] — О, Боже мой! Какво направих! Много съжалявам! — Б.пр.

↑

[2] От ит. — Не, скъпа, не. Цепката между гърдите! — Б.пр. ↑

[3] От ит. — Разбра ли? — Б.пр. ↑

[4] От ит. — Големи. — Б.пр. ↑

[5] От ит. — Хубаво. — Б.пр. ↑

[6] От ит. — Войници. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТ

— Хей, русалке, ела насам! — извика ездачът на смъртта към Серафина. Носеше се заедно с още няколко войници, току над дъното пред един бар на Коренте Ларго, главното течение на Лагуната. Зяпах я похотливо.

Макар сърцето на Сера да биеше забързано, по лицето ѝ нямаше и следа от страх. Тя плесна с опашка към тях и продължи да плува с изпъчени гърди, с високо вирната глава, с дълги черни коси, които се къдреха зад нея като лентовидни червеи в прилив.

О, богове, ами ако са ме разпознали? — помисли си тя.

Войниците на Трахо бяха навсякъде. Серафина знаеше, че трябва да напусне Лагуната възможно най-бързо. Отправи благодарност към Нерия за това, че е нощ. Тъмнината, гримът и дрехите ѝ я караха да изглежда съвсем различна от наивната малка принцеса, чието лице я гледаше от обявите с „Гърси се“, закачени навсякъде. Войниците пиеха, а това също беше в нейна полза. Сера видя бутилки посидония — сладко вино, направено от ферментирали водорасли, и брак — пенливо пиво, което се вареше от кисели водни ябълки.

Докато плуваше надолу по течението, я последваха още подвижвания и подсвирквания. Тя ги пренебрегна високомерно. Магазините още бяха отворени. През витрините им виждаше как продавачите опаковат покупки. Кафенетата и ресторантите бяха пълни. Имената им, изписани със стотици миниатюрни биолуминесцентни животинки, грееха ярко. Над входовете към нощните клубове се полюшваха жилачите — едри медузи с веещи се под тях пипала, които жилеха всеки, който пробваше да влезе, без да плати вход.

Изглежда, тук нямаше отвличания и Серафина скоро разбра защо: Лагуната се бе превърнала в казарма за войската на Трахо и местните бяха нужни, за да се грижат за войниците. Гледката на нашествениците, които се чувстваха като у дома си в миромарски води, я изпълни с кипяща ярост.

Запази самообладание. Още малко остава, напомни си тя.

Подмина още едно кафене. Още два бара. Забеляза луксозно изглеждащ магазин за вино в дъното на течението, под обширна колония жълти корали. На около десетина метра след него, течението се разклоняваше на две. На нея ѝ трябваше лявото разклонение, което водеше на юг. Щом се махнеше от пълното с народ Коренте Ларго, можеше да си позволи да плува по-бързо.

Бавно и внимателно, каза си тя. — Мах по мах. Не се отпускаяй накрая. Почти стигна.

Докато минаваше покрай последния нощен клуб на течението, един войник, който се мотаеше заедно с приятелите си отвън, посегна и я хвана за китката. Серафина се стресна и се опита да се дръпне, но не можа.

— Не бързай толкова, bella — рече войникът. — Тази вечер ми се слуша песен на сирена.

Сирена? — помисли си Серафина с ужас. Очевидно беше прекалила с грима и с гърдите. Сирените пееха за пари и тази буца с мутра на морж бе решила, че и тя е сирена. Какво ще правя сега? Реши да не му се противи повече. Нямаше избор. Не можеше да си позволи да предизвика скандал и да привлече внимание.

— Какво си хванахте, сержант? — викна един от приятелите на буцата.

Серафина започна да се паникьосва. Ако я дръпнеше наскре групичката войници, с нея бе свършено. Щеше да заблуди един пиян глупак, но останалите можеше да са по-трезвени. Ала вместо да я заведе при приятелите си, сержантът я поведе към меката светлина на една улична лампа. На стълба висеше една от обявите с нейното лице.

О, не, помисли си Серафина. — Това е още по-зле.

— Как се казваш, сага? — попита той. Дъхът му смърдеше. Куртката му беше разкопчана и огромното му шкембе преливаше над панталоните.

— Лизабета — отвърна бързо Серафина и се опита да го отдалечи от лампата.

— Свенливка си, а? Я да те огледам — рече той и я дръпна обратно към лампата. Очите му зашариха по лицето и тялото ѝ.

— О, да. Ще свършиш работа. Ако гласът ти е наполовина толкова хубав, колкото лицето, ще свършиш чудесна работа — заяви накрая.

Серафина се молеше той да не погледне към обявата, но боговете не я чува. Погледът му се отмести от лицето ѝ и се обърна към обявата. После пак се върна на нея.

— Приличаш малко на принцесата престъпница — каза той и повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Сигурно защото винаги предлагам на публиката си кралско представление — измърка Серафина.

— Колко?

Серафина нямаше представа колко струват представленията на сирените.

— Десет троки — каза тя наслуки.

— Това е безобразно много!

О, слава на боговете, помисли си тя. — Няма толкова пари.

— Може би някой друг път — успокои го тя в опит да се измъкне.

— Ето — каза сержантът и ѝ подхвърли десет златни монети. — И дано си струва всяко каури.

Без да пуска ръката ѝ, той я поведе към нощния клуб.

— Хайде. Аз и хората ми искаме да послушаме песента ти.

Сера бързо трябваше да открие изход от положението, но от страх почти не беше в състояние да мисли. Трябваше да се измъкне. Не биваше да пее. Войниците щяха да разберат, че не е сирена в мига, в който си отвореше устата.

Гласът ѝ беше силен и красив, и се справяше добре с магията, но гласовете на сирените имаха своя собствена, особена магия. И гласовете им, и песните, които пееха, бяха красиви до болка, толкова мощни, че слушателите забравяха всичко — за разочарованията си, за разбитите си сърца, за изгубената си любов и за провалените мечти. Някои се омайваха до такава степен, че забравяха и собствените си имена.

Какво щяха да направят, когато откриеха коя е всъщност? Щяха да я оковат и да я заведат при Трахо.

Сержантът я задържа по един полуосветен тунел. Тук и там по стените бяха закачени съскащи магмени лампи. Мога да грабна някоя и да го ударя по главата, мислеше си тя. — Ами ако не уцеля? Или ако успея да го ударя, но не загуби съзнание? Ще се развика и ще дойдат и

други ездаци на смъртта. Страхът ѝ бушуваше с такава сила, че заплашваше да погълне и последните остатъци здрав разум.

После чу нечий друг глас в главата си.

Мисли, Серафина, мисли. Държавното управление е като игра на шах. Опасността идва от много посоки — от пешката, но и от царицата. Трябва да играеш с мисъл за цялата дъска, не само за една фигура.

Това бяха думи на майка ѝ. Изабела ѝ беше дала този съвет сутринта преди докимито ѝ.

Играй с мисъл за цялата дъска, Сера, повтори си тях наум. — Мисли.

Двамата със сержанта приближаваха двойка врати в края на коридора. Иззад тях се чуваха разговори на висок глас и смях. Тя се опита да намали скоростта, с която плуваха, за да спечели малко време, но сержантът отново я дръпна за ръката. При дърпането, торбата, която носеше на рамо, се удари в тялото ѝ. Вътре нещо тракна.

Подаръците от Вража! Вещицата им бе раздала, на нея и на другите четири русалки, по няколко магически предмета, преди да избягат от пещерите на йелите: камъчета невидимки, мастилени бомби и шишенца с отвара.

Сера знаеше, че камъчетата невидимки няма да ѝ помогнат сега. Войниците щяха да я видят как изчезва. Просто щяха да блокират всички изходи, докато магията изчезне. Съмняваше се и в ползата от мастилена бомба. Войници, които яздят дракони и боравят с магмени бомби, едва ли биха се впечатлили от мастилен взрив.

Така ѝ оставаше само шишенцето с отвара. Това е Мойсеева отвара. Прави се от Мойсеев морски език от Червено море. Акулите я мразят. Може би и срещу ездачите на смъртта ще подейства. Това бе казала Вража.

Защо я мразят акулите? Какво им прави? — почуди се Сера. Тогава нямаше време да попита. Щеше да се наложи да я изсипе във водата в клуба и да се надява, че ще стигне до всеки от ездачите вътре. Но и тя щеше да стои в същата вода. Как щеше да се опази от ефекта на отварата?

Сержантът бутна вратите и те се отвориха. Серафина вече нямаше никакво време за мислене. Бръкна в торбата, извади шишенцето и го скри в шепа.

Сержантът заплува напред, влачейки я след себе си. Когато я зърнаха, войниците нададоха нестройни радостни възгласи. После заръкопляскаха. Сера се насили да се усмихне. Сержантът изкъшка мъжете, които седяха на бара, за да освободи място за нея. Когато те си намериха нови места, Сера скри ръце зад гърба си и свали тапата на шишенцето. Ясно ѝ беше, че трябва да действа бързо, преди възгласите да стихнат.

— Помогни ми — помоли тя шепнешком една плуваща наблизоморска кучка на родния ѝ език. — Вземи шишенцето и го излей във водата над главите на войниците.

Рибата даже не отвърна, а изплашено се стрелна напред и се изгуби от погледа ѝ.

— Помогни ми, моля те — обърна се тя на костенурски към една карета, която носеше бутилка вино върху черупката си. — Аз не съм сирена. Трябва да избягам, преди да са разбрали.

Бавно-бавно костенурката отговори:

— Ако... ти... помогна... те... ще... ме... убият... Аз... съм... затворник.

Серафина усети нещо меко да я докосва по ръката. Тя погледна през рамо. Зад нея стоеше октопод.

— Аз ще ти помогна — каза той на октоподски, — ако ти ни помогнеш да се измъкнем оттук. Взеха ни от домовете ни и ни поробиха. Искам отново да видя децата си.

— Ще ви помогна, обещавам — съгласи се Серафина.

Октоподът взе шишенцето и отплува.

Сержантът, който се бе разговорил с другите войници, сега млъкна. Посочи Серафина. Войниците започнаха да удрят с ръце по масите и да викат: „Пей! Пей! Пей!“.

Сера разтегли устни в изкуствена усмивка и вдигна ръка, за да замълчат. С крайчеца на окото си видя как октоподът се движи между и под масите и как изпълзява по една стена зад гърбовете на войниците, където цветът му се сля с този на стената. После осмоногото обърна шишенцето и заплува над главите на войниците, оставяйки след себе си белезникава диря от отварата.

Сера отчаяно се надяваше, че никой няма да вдигне поглед. Колко ли ѝ трябва на тази отвара да подейства? — запита се тя.

— Какво чакаш, моме? Пей! — викна някой.

Сера се опита да скрие паниката, която се надигаше в нея. Поклони се леко и бавно вдигна глава. Печелеше време.

— За мен ще бъде удоволствие — започна тя. — Но първо бих искала да ви разкажа историята на специалната песен, която ще изпея за вас...

— Майната ѝ на историята, сестро! — чу се друг глас. — Пей!

В този момент Сера видя как един от войниците се намръщи. Той сръчка сътрапезника си и посочи към една обява „Търси се“ на стената. На Сера не ѝ трябваше да я вижда отблизо, за да се сети чие лице стоеше под надписа. Войникът скочи от мястото си и посочи към нея. Стомахът ѝ се стегна от ужас. Край. Сега щеше да извика името ѝ. Щяха да я хванат и да я заведат при Трахо.

Но нищо такова не се случи.

Вместо да извика, войникът се прозя. Очите му се затвориха. Олюля се и падна обратно на стола си.

Още един войник падна, после още един и още един, докато почти всички в клуба се натръшкаха в безсъзнание. Само сержантът все още се държеше на опашката си.

— Ти... тигонаправи — завалеше той. Опита се да заплува към нея, но падна на пода.

Сера се огледа невярващо и усети как внезапно и силно ѝ се доспива.

Ето как работи отварата! — сети се тя.

Знаеше, че ако продължи да диша от нея, и тя ще изгуби съзнание и ще падне наред стотина от враговете си. Затова свали кърпата на Филомена от главата си и я завърза пред носа и устата си.

В този момент се появи барманът, който бе слязъл в мазето за още вино. Бутилките паднаха от ръцете му.

— Ненормалница! Какво си направила? — изкрещя той, облещен срещу безжизнените тела. — Няма да ме завлечеш със себе си. Няма начин — каза решително. Сграбчи един парцал от барплота, завърза го пред носа и устата си и заплува към вратата.

За секунда Серафина извади харпуна на спящия сержант от калъфа му.

— Стой или ще стрелям — предупреди тя и се прицели в бармана.

Той спря мигновено, на по-малко от половин метър от вратата, и бавно се обърна. Когато очите му срещнаха нейните, се разшириха от учудване.

— Това си ти. Принцесата.

— Отдалечи се от вратата — нареди Сера. — Веднага.

Мъжът не помръдна.

Серафина вдигна харпуна на височината на главата му.

— Няма да можеш да изхарчиш парите от наградата, ако си мъртъв — обясни тя, докато бавно плуваше към него.

Блъфираше. Изобщо не знаеше как се стреля с харпун. Но подежда. Мъжът се дръпна от вратата.

— Седни — заповяда отново Сера и посочи към един стол наблизо. — Сложи ръцете си отстрани.

Мъжът изпълни заповедта.

Над бара просветваше наниз от мънички, примигващи магмени лампи. Сера изпя заклинание водовъртеж и овърза бармана с лампичките, приковавайки го към стола.

— Не мога да те оставя да ме продадеш на Трахо — каза му тя.

— Никога не бих го направил, принцесо, кълна се — запротестира той. — Искам само да ви помогна.

Серафина се изсмя — спомни си как само преди няколко седмици се бе доверила на мъж на име Зено Пискор и бе приела предложението му да ѝ помогне. Хвърли поглед на сержанта, който я бе довел тук. Все още беше в безсъзнание.

— Кралско представление — измърмори тя. — Да бе. Това, което получи ти, тинеядецо, беше кралски плавник в лицето.

Тя остави харпуна върху барплота. Беше прекалено опасен, за да го вземе със себе си. Ако я спреше друг ездач на смъртта, нямаше да може да обясни откъде го има.

Стрелна се към вратата и я отвори широко.

— Плувайте навън, всички! Излизайте, преди да са се събудили войниците!

Морската кучка и няколко костенурки заплуваха навън, като едва си държаха очите отворени заради отварата. След тях се понесоха три октопода.

— Благодарим ти, принцесо! — викна този, който ѝ бе помогнал. — Няма да го забравим!

Сера тъкмо щеше да ги последва, когато мерна някакво знаме да виси на стената зад бара. Не беше флагът на Миромара.

— Чие е това знаме? — запита тя бармана.

— На нашествениците — отвърна той.

— Това не е редно — каза си тя. Знамето не беше на Ондалина — черно-бяла косатка на червен фон. Беше просто черен кръг на червен фон. Ами ако Астрид бе казала истината при йелите? Ако Арктика нямаше нищо общо с нашествието в Серулия?

Сигурно е някакво полково знаме, реши Сера.

Тя го свали от стената, взе една бутилка вино и го поля обилно. Цветовете се размазаха. После извади от торбата си червилото, което й даде Филомена, и надраска *Merovingia regere hic* на стената. Беше на латински, езика на историята. Защото Сера тъкмо бе решила сама да създаде малко история.

— Когато морската измет дойде на себе си, преведи им го — каза тя на бармана. — Кажим им, че значи „Тук управляват Меровингите.“

След секунда беше навън и бързо заплува по тъмното течение към откритите води на Адриатика. Към Серулия.

Към къщи.

ТРИНАЙСЕТ

Беше вече почти полунощ, когато Серафина стигна стените на града, или поне това, което бе останало от тях. Пътят ѝ бе труден, защото познатите ориентир бяха или разрушени, или изместени, а магмените лампи бяха изпочупени. Беше поела по едно тясно течение и плуваше близо до дъното, за да не я забележи някой. Не срещна жива душа.

Сега над Източната порта премигваха няколко лампи. Сера преплува под арката на портата и спря внезапно. Направи още няколко колебливи маха с треперещи ръце, а после бавно се отпусна на дъното и седна в пясъка.

— Не — каза тя. Не вярваше на очите си. — Не.

От обичния ѝ град бяха останали само развалини.

Серафина избяга по време на нашествието над Серулия. Не можа да види всички разрушения, които бяха причинили нашествениците. От Дяволската опашка, гъсталака от бодли, който преди се носеше над града, сега бяха останали само няколко късчета. Дълги участъци от стената около града бяха срутени. Древните каменни сгради, които се издигаха по дължината на Коренте Реджина, сега представляваха само купчини камъни. Храмовете на всякакви богове и богини бяха изравнени със земята. Ала най-лоша беше ужасяващата тишина, която се бе спуснала над града. Серафина знаеше, че сърцето на един град са неговите жители, а жителите на Серулия ги нямаше.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя не им позволи да прелеят. Скръбта беше лукс, който не можеше да си позволи. Слънцето щеше да изгрее само след няколко часа и водите щяха да просветлеят. Спомни си предупреждението на дука да не допусне да я види някой и да потърси убежище. Дойде тук, за да открие къде се намират талисманите. Само така щеше да победи враговете си. Само така щеше да помогне на народа си. А не като седи в пясъка и плаче.

Заплува по Коренте Реджина. Тук-там по някоя магмена лампа осветяваше пътя ѝ. В оскъдната им светлина тя успяваше да види

изпотрошените прозорци на плячкосаните магазини и останките на морски коне, загинали в битката. Глутници диви морски кучета гуляеха с мършата и ръмжаха от сенките.

Сера преплува едно пусто кръстовище между две течения, свърна и видя кралския дворец високо на хълма. Това беше единствената осветена сграда в града. Част от разрушенията, причинени от черноноктестите дракони, бяха оправени, но не всички. От източната външна стена все още липсваше огромно парче. Сера си спомни как драконите си проправяха път навътре, към кабинета на майка ѝ.

От западното крило на двореца излизаха и влизаха десетки войници на гърбовете на морски коне. Явно го използват за база, каза си тя. Проследи с поглед ездачите. Почуди се дали собственият ѝ кон Клио сега е тяхна собственост. А Силвестър, октоподът ѝ, той дали беше оцелял след нападението?

Без да излиза от сенките, тя продължи нагоре по течението, докато стигна Острокона. Фронтонът над входа беше паднал, а самият вход беше задръстен от боклуци. Тя си помисли за Фосегрим, либер мага, пазителя на знанието. Той никога не би допуснал доброволно нашествениците в този храм на знанието и покоя. Ездачите на смъртта със сигурност го бяха убили.

Сера се огледа наляво и надясно и бързо прекоси течението. Промуши се над боклуците, влезе в Острокона и се скри зад една колона с надеждата, че никой не я е видял. По-голямата част от първото ниво на библиотеката беше непокътнато. Рецепцията си стоеше на мястото. Отгоре лежаха чифт очила, сякаш собственикът им е отплувал за малко и скоро ще се върне. Тук и там по пода се виждаха счупени раковини.

Като всички морски острови, и този в Серулия беше проектиран като черупката на наутилус^[1]. Имаше дванайсет нива, в чест на дванайсетте пълнолуния в годината и тяхното значение за морето. За разлика от отделенията в черупката на животното, които бяха самостоятелни и изолирани едно от друго, отделенията на Острокона бяха отворени към един централен коридор, по който сега плуваше Серафина. Знаеше къде трябва да отиде — на шесто ниво, където се пазеха раковините за ранните години от управлението на династията на Меровингите.

Докато Сера плуваше все по-надолу, водата започна да става мастиленосиня, затова тя свали една лампа от стената. Спираловидният коридор, който познаваше добре, сега ѝ се струваше зловещ. Вляво и вдясно зееха врати като огромни отворени усти. През тях влизаха и излизаха ята бърнесте бодлоперки и яркооранжеви гупи. Нямахше остроки, които да ги изгонят оттам.

Когато зави към пето ниво, някакво движение я стресна. Мигом извади кинжала си.

— Кой е там? — викна тя.

Отговор не последва.

— Не се страхувам да използвам ножа! — извика тя отново.

Чу се ниско ръмжене. Серафина бавно вдигна лампата пред себе си заедно с ножа. Видя тънки сребристи тела, черни очи и остри зъби. Глутница морски кучета. Не знаеше какво правят тук. Нито защо бяха толкова агресивни. После усети вонята. Тя свали лампата, която освети пода, и видя мъртвия мъж, когото кучетата ядяха.

— Мирно, кученца — каза тя и потръпна. — Няма да ви крада вечерята.

Накрая стигна шесто ниво. Вмъкна се вътре и заплува към рафтовете, където стояха раковините за Пътя на Мероу. Когато стигна, вдигна лампата, готова да грабне най-близката раковина и да започне да я прослушва.

Не можа да го направи, защото раковини нямаше. Рафтовете бяха празни.

Къде бяха? Възможно ли беше Трахо да ги е взел? Но откъде ще се сети, че в раковините за Пътя на Мероу може да има информация за местата, на които са скрити талисманите? Той не знаеше истината за края на Атлантида. Вража не му беше показвала кървавата песен на Мероу. Как беше възможно винаги да е на крачка пред нея?

Серафина беше отчаяна. Всичко зависеше от тези раковини. Преплува стотици левги, а се оказа там, откъдето започна.

Ято костури преплува край нея, бяха се насочили към един неосветен ъгъл на залата. Сера знаеше, че са нощни риби, и щом търсеха тъмни води, значи зората приближаваше. Беше време и тя да си потърси убежище, докато все още може. С натезало сърце заплува нагоре към първото ниво и върна лампата в скобата ѝ на стената. Тъкмо щеше да заплува към парадния вход, когато зърна светлина от

лампи да пробягва по боклуците, натрупани там. Чу гласове да раздават заповеди.

О, не! — помисли си тя. — Ездачи на смъртта. Патрул!

Бръкна в торбата си за камъчетата невидимки на Вража, но бе закъсняла. Нямаше начин да освободи заклинанието, без да я чуят. Бързо се сниши зад една пречупена каменна колона. Скривалището ѝ далеч не беше идеално. Ако войниците претърсеха фойето подробно, щяха да я открият. Шестима от тях сега преплуваха покрай нея и се насочиха към първото ниво на острокона. Сера чу гласовете им и видя магмените им фенери да подскочат в мрака. След няколко минути се върнаха.

— Чисто ли е? — попита високо нечий глас. Явно беше на офицер. Стоеше близо до входа. Серафина още не го бе видяла. Молеше се и той да не я е видял.

— Първо ниво е чисто, сър! — рапортува един от войниците. — Да минем ли и през долните нива?

Офицерът, чийто глас сега звучеше по-наблизо, му каза да не си губи времето.

— Съмнявам се, че бунтовниците са в някоя читалня. Излизайте — нареди той. Гласът му звучеше познато на Серафина. Колоната помежду им го заглушаваше, но беше сигурна, че не го чува за пръв път.

Бавно и внимателно Сера обърна глава наляво, опитвайки се да зърне говорещия.

— Сега отиваме във фабриката — каза той и последва отряда си навън. Тя виждаше гърба му. Носеше същата черна униформа като останалите.

— Сър! — извика един от войниците. — Сержант Атамино е отвън. Току-що е дошъл. Казва, че неговият патрул е открил двама бунтовници, които са се криели край Южната порта.

— Отведете ги при Трахо — каза офицерът. — Ще иска да ги разпита.

Той се обърна и за последен път огледа фойето на острокона. Серафина най-сетне успя да види лицето му.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, когато го позна. Прехапа устни, за да не изкрещи.

Офицерът беше Махди.

---

[1] Морско животно, роднина на октоподите, но с черупка, която се състои от множество „камери“ — сектори, които, докато расте, наутилусът запечатва след себе си. В разрез черупката прилича на спираловидна стълба. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Серафина се сниши бързо, обхваната от ужас, че може да я е видял. Зачака да чуе плавници, биещи по водата към нея, и да види заслепяващата светлина от фенер.

— Чисто е! Да тръгваме! — извика Махди.

Остана сама.

Сера не можеше да помръдне. Вече беше преживяла достатъчно удари и бе загубила достатъчно свои близки. Но това... това изобщо не можеше да проумее. Спомни си предупреждението на дука — не вярвай на никого. Но Махди?

Той ѝ беше изменил с Лучия, да, но как е могъл да измени и на народа ѝ? И на своя собствен? Вероятно нашествениците бяха убили родителите му. И сега той беше на тяхна страна?

Опита се да си каже, че е сбъркала. Че не го е видяла добре. Ала не беше така. Той носеше униформата на врага. Налагаше се да приеме фактите: Махди беше предател.

С болка в сърцето тя изплува от острокона и пое по течението, като всеки момент очакваше да попадне на патрул. Базалтова улица, където беше убежището, се намираще в северния край на фабриката. Когато най-сетне стигна до къщата, все още замаяна от предателството на Махди, се почуди дали заради шока не е направила грешка. Къщата на номер 16 беше развалина. Горните етажи бяха разрушени. Остатъците от фасадата бяха напукани и порутени. Тя надзърна през един счупен прозорец и видя празна стая. Колебливо почука на вратата. Не последва нищо. Почука отново.

— Морска звезда — прошепна тя.

Вратата се откряна, протегна се ръка и я дръпна вътре.

— Кой те праща? — изръмжа един едър мъж.

— Дука на Венеция — каза Серафина. — Покойният дук на Венеция.

Мъжът кимна и я пушна.

— Намери си място. Днес е пълно — каза той.

— Колко хора има тук? — попита Серафина, докато плуваше след него по тесен коридор.

— Четирийсет и трима.

— Къде са? Къщата изглежда празна.

— Направихме голямо илюзио, за да заблудим патрулите — обясни мъжът. — Действа. Засега.

Коридорът ги доведе до стая, когато някога е била хол. Сега приличаше повече на лазарет. По пода лежаха болни и ранени хора. Здравите правеха каквото могат, за да им помогнат. Никой не разпозна Серафина. Никой не я погледна.

Една малка русалка проплака насън. Сера забрави собствената си болка и спонтанно се наведе над детето. Погали го по главата и зашепна успокоителни думи. Момиченцето се успокои. Друго дете се оплака, че му е студено. Сера го зави. После заплува към другата стая, някога трапезария. Тя също беше пълна с болни и немощни хора. Такова беше положението и в стаите на горния етаж. Само в кухнята нямаше легла, защото се ползваше и за хранене, и за импровизирана операционна.

Аз съм тяхната принцеса и нямам никаква представа как да им помогна, помисли си тя.

— Какво да правя? — каза на глас.

— Каквото можеш. Като всички нас — отговори ѝ някой грубо. Сера се извърна. Една по-възрастна русалка, изпита и изтощена, ѝ подаде чаша чай.

— Казвам се Джия. Аз отговарям тук. Занеси това на Матео. Лежи в хола, близо до предната стена. Черна коса. Сини очи. Има температура.

Серафина взе чашата. Откри Матео, помогна му да седне и да отпие малко чай. Прегърна го, когато го разтърси пристъп на кашлица, и после го сложи обратно върху дюшека. След това се върна в кухнята, за да види какво още може да свърши.

— Занеси това на Алдо. Това е този, който стои до вратата. Не е ял цяла нощ — каза един мъж и напълни купа с гювеч.

Серафина занесе купата до предната врата.

— Благодаря — каза Алдо, когато му я подаде. Тъкмо посегна да я вземе, когато на вратата се почука.

— Морска звезда — каза глас отвън.

— Чакай малко, става ли? — каза Алдо. Сера кимна.

Той погледна през малка шпионка и отвори вратата. Един прегърбен мъж, целият в черно, проплува в стаята. Алдо заключи вратата след него. Мъжът се изправи.

Серафина се облеци, когато го видя. Изпусна купата.

— Морска измет! — развика се тя. — Предател!

Кинжалът се озова в ръката ѝ за секунда. В следващия момент литна във водата.

Право към Махди.

ПЕТНАЙСЕТ

— Леле, човече. Много те бива с дамите — подкачи го Алдо.

— Не е смешно, Ал — отвърна Махди, който държеше Серафина на една ръка разстояние. Другата му ръка беше обездвижена от кинжала, който беше забол ръкава му за вратата. — Да вземеш да ми помогнеш, а?

— Той води ездачи на смъртта! — извика Серафина. — Той е предател! Алдо, помогни ми!

— Намали децибелите, девойче, преди да те е чул всеки войник в Серулия. Той не е предател, той е Махди — заяви Алдо. Обгърна кръста на Серафина с месестата си ръка и я дръпна от Махди.

— Не ме пипай! — продължи да вика Серафина. Отскубна се от Алдо и заплува назад.

Махди издърпа кинжала от ръкава си.

— Здравсти — обърна се той към Серафина. — И аз се радвам да те видя.

— Ще ме предадеш ли? — изсъска Сера. — Ще ме отведеш ли при господаря си? Алдо може и да излъжеш, но аз те видях. В острокона, с войниците ти.

Лицето на Махди потъмня от гняв.

— Шегуваш се, нали? Ако исках да те предам, щях да го направя тогава. И аз те видях, ако искаш да знаеш.

— Видял си ме? — попита Серафина, разколебана.

— Криеше се зад една колона. Слава на боговете, че идиотите, които бяха с мен, не успяха да те забележат. Първо не можах да те позная. Интересен тоалет имаш — каза той и кимна към лагуниерските ѝ одежди.

Сера настръхна.

— Ами твоят тоалет, Махди? Решил си да се присъединиш към нашествениците, гледам. Същите, които унищожиха Серулия и избиха гражданите ѝ. Дамите много харесват мъже в униформи. Лучия сигурно е безмерно щастлива.

Алдо събираше съдържанието на купата, която донесе Сера. Вдигна очи към Махди и премигна.

— Лучия ли? Лучия Волнеро? Сериозно ли?

— Алдо... — процеди Махди.

Алдо погледна Махди, после Серафина и усети напрежението между тях. Набързо си измисли причина да се върне в кухнята.

— Серафина — започна Махди, когато останаха сами, — още ли не си разбрала?

Щеше да продължи, но го прекъсна детски плач от вътрешността на къщата. Той прокара пръсти през косата си.

— Тази нощ тук е претъпкано. Сигурно храната не стига. Никога не стига. Ти сама ли си? Къде е Нийла?

— Не е твоя работа — сопна се Серафина.

— Все още не ми вярваш.

Серафина изсумтя.

— Още ли не си го разбрал?

Махди заплува към нея.

— Наистина ли имаш толкова малко вяра в мен? За какъв ме взимаш? — попита той, вече силно разгневен. Хвана предницата на куртката си и я разкъса. Отдолу се показаха голите му гърди.

— Това може да действа на Лучия, но мен не ме впечатлява — заяви Серафина.

Той ѝ подаде кинжала.

— Вземи го — нареди. — Давай, Серафина, вземи го!

Тъй като тя не посегна към ножа, той хвана ръката ѝ, сложи ножа в нея и притисна върха му към сърцето си. Острието прониза кожата му. От гърдите му бликна тънка струйка кръв.

— Какво правиш? Спри, Махди! — възкликна тя. Опита се да издърпа ръката си, но той я държеше здраво.

— Давай. Използвай го — повтори той. — Виж ми сметката. Ето ти възможност да убиеш врага. Ако наистина ме смяташ за враг.

— Пусни ме. Пусни ме! — извика Серафина.

Махди я пусна. Тя хвърли ножа.

— Не знам какъв си! — викна ядно. — Вече не знам! Знам само, че те видях с ездаци на смъртта. Видях да пленявате хора. Моите хора. Кажете ми, Махди, кой си ти?

— Серафина, не си...

— Наистина ли ще отричаш? Видях те!

— Не, Серафина, не си. Не си видяла мен. Видяла си една лъжа. Като тази униформа. Като обицата ми. Като Лагуната и Лучия.

Той отново взе ръката на Серафина, този път нежно. Бръкна в джоба си, извади нещо оттам и го наниза на пръста ѝ. Беше малкият бял пръстен от раковина. Онзи, който направи за нея преди две години.

— Ти все още си моят избор. Завинаги — каза той. — Дори ако аз вече не съм твоят избор.

Серафина невярващо се втренчи в пръстена.

— Откъде го взе? — попита тя.

— Прибрах го, след като ти го хвърли.

— Но това е невъзможно. Теб те нямаше там. Изхвърлих го, когато бяхме с Хищниците. Аз не... Не разбирам.

И тогава внезапно разбра.

Сграбчи реверите на куртката му и я съблече. Под дясното му рамо, там където то се свързваше с ключицата, имаше превръзка. Покриваше мястото, което бе пронизал харпунът на ездача на смъртта.

В двореца на дука.

Когато се биеше за живота ѝ.

Когато се наричаше Син.

ШЕСТНАЙСЕТ

Махди обхвана с ръце лицето на Сера.

— Не ме докосвай, Махди. Ядосана съм. Не, бясна съм! След всичко, което се случи в дома на дука, мислех, че си мъртъв! — развика се Сера и го плесна по ръката. — Накара ме да вярвам, че си мъртъв.

— Може би ти се е искало да повярваш — предположи Махди.

Сера не обърна внимание на думите му.

— Откога си с Хищниците? Защо сега си с униформа на ездач на смъртта?

Махди мълчеше.

— Трябва да ми кажеш. Животът ми е в опасност, Махди. Трябва да знам какво става.

— От една година съм с Хищниците. Преструвам се на ездач на смъртта от няколко седмици.

— Защо нищо не ми каза, докато бяхме у дука? — попита Серафина. — Защо не ми каза, че си ти?

Виеше ѝ се свят. Допреди минута си мислеше, че годеникът ѝ я е изоставил. Че един непознат престъпник се е жертвал за нея. Сега се оказваше, че те са един и същи мъж, който стоеше пред нея.

— Не можех да ти кажа нищо, Сера. Даваме обет...

— Не ме интересува! — каза тя и плесна с опашка. — Ти си дал и друг обет. На мен. Или поне щеше.

— Исках само да те защитя. Опасно е да знаеш разни неща. Ако знаеш много, може да умреш.

— По-опасно е да не знам. Току-що хвърлих нож по теб, Махди. Можех... Можех да... — гласът ѝ пресекна.

— Няма нищо. Добре съм.

— Язид също ли е с Хищниците? Жив ли е?

Махди замълча.

— Ще го приема за „да“. Кажи му да пише на семейството си в Матали. Нийла се побърка от тревога.

— Не мога. Яз изчезна по време на акция. Ръководеше действията на бунтовниците извън Серулия. Базата му бе нападната миналата седмица. Оттогава никой не го е виждал.

Сега Серафина замълча, а Махди се опита да обясни.

— Искях да кажа нещо. През цялото време, докато бяхме заедно, ми се искаше да поговоря с теб. Но не можех, дори да не бях дал обет. Ако знаеше, че това съм аз, вероятно щеше да решиш да направиш това или онова, за да предпазиш мен, а не себе си. Не исках това да се случва. Искях да можеш да отплуваш, когато се наложи. Да ме оставиш, ако трябва. А и се притеснявах за прикритието си. Ами ако те бяха хванали? Може би щяха да те принудят да кажеш на Трахо истината.

— Никога. Никога не бих казала на тази морска измет каквото и да е.

— Трахо умее да бъде много убедителен.

— Не се страхувам от изтезания. Никога не бих те предала.

— А ако не изтезаваше теб? Ако изтезаваше Нийла? Ако беше рязал нейните пръсти, докато ти гледаш? Щеше ли да мълчиш? Преди четири дни, той отрязва пръста на едно дете — дете, Сера, за да накара майка му да каже къде се крие бащата. Видях го с очите си. И не можех да направя нищо. Не можех да го спра. Това щеше да унищожи прикритието ми. Щях да спася един човек, може би, но да пожертвам хиляди. Още я виждам. Малкото момиченце. Виждам я през нощта, докато се опитвам да заспя. Чувам я. Махди подпря глава на стената и затвори очи.

— О, Махди — промълви тя. Сърцето я заболя за него.

Той я погледна, докосна кичур от косата ѝ с пръст и го прокара по слепоочието и после по бузата ѝ.

— Отива ти — усмихна се той. — Тоалетът също.

Серафина сведе поглед към дрехите си. Илюзиите, които беше създала в двореца на дука, се бяха изтощили. Отново бе с къса коса и дрехи на авантюристка.

— Благодаря — каза тя. — Нийла ги направи. Трябваше ни маскировка и тя я измисли.

— Толкова се тревожех за теб, Сера. След като отблъснахме нападателите в двореца, тръгнахме да ви търсим. Всички Хищници.

Или поне тези, които оцеляха. Никъде не ви намерихме. Как избягахте?

— През огледалото.

— Наистина ли?

— Да.

— Но само най-силните магове могат да го правят. Как...

— Виж, Махди, сега аз задавам въпросите, съгласен ли си?

Сера все още беше предпазлива. Уроците, които бе научила през изминалите седмици, ѝ подсказваха да изчака, докато доверието ѝ бъде заслужено. Кой беше истинският Махди? Срамежливото, сериозно момче, в което тя се влюби преди две години? Купонджията, който откри припаднал в руините на реджията? Или всеотдайният, смел воин, с когото говореше в момента?

— Защо стана Хищник? — попита тя. Искаше да чуе цялата история от самото начало.

— Серафина, не мога да наруша...

— Обета си ли? Извинявай, но е малко късно за това. Всъщност, реално погледнато, не си го нарушавал. Не ми каза ти, аз сама се сетих.

Махди си пое дълбоко дъх.

— Всичко започна малко след като се върнах от Миромара преди две години. След като бе решено, че ще се сгодим. Първо ти пращах раковини, помниш ли?

— Дали помня? Само за тези раковини живеех — каза Серафина.

— Не спрях да го правя по собствена воля. Пратеникът ми, Камау, бе отвлечен. Заедно с двама от най-близките ми приятели, Рави и Джай.

— Как така отвлечен?

— Връщали се заедно от Миромара и спрели да пренощуват в едно село на около двайсет левги от Матали сити. Селото било нападнато. Келефу, великият везир, дойде да ми каже. Донесе ми чантата на Камау. Открили я в странноприемницата, където нощували тримата. Вътре имаше раковина от теб, огърлица, която той купи за приятелката си, и една учебна раковина. Камау се готвеше за приемния изпит във военната ни академия. Рави и Джай бяха приключили едногодишния си обмен в университета в Царно...

Махди поклати глава, развълнуван от спомена.

— Двамата с Яз израснахме с тези момчета. Бяха ни повече от приятели, бяха ни братя. Попитахме Келефу какво се прави по случая. Той каза, че съответните формуляри са били попълнени и че в селото е изпратен един батальон войници, но те не са открили нищо. Били са нападнати и други села. Никой не е знаел кой стои зад нападенията. Помолих го да прати още войници. Да разшири периметъра на издирването. Каза ми, че това ще е твърде необичайно и че трябва да се попълват още формуляри.

Серафина знаеше колко се дразни Махди от остарялата и тежка бюрокрация в Матали.

— Не можех да седя и да не правя нищо, докато хората ми изчезват — продължи той. — Попитах главнокомандващия дали може с Яз да се присъединим към войниците, които издирват изчезналите, но той каза, че ще е твърде опасно. Тогава отидохме при началника на тайните служби. Той ни попита как смятаме да помогнем, като минем под прикритие ли? Присмя ни се. Всички в царството знаеха кои сме. Тогава се ядосах. Много се ядосах. Бях изгубил трима приятели и не можех да направя нищо по въпроса. Яз също се ядоса. Всъщност онова, което накрая направихме, беше негова идея.

Серафина вдигна вежда.

— Кое онова? — попита тя.

— Промъкнахме се в конюшните с още четирима приятели, взехме няколко морски коня и отпрашихме. Отидохме сами да търсим Камау, Рави и Джай. Отсъствахме два дни. Никой не можеше да ни намери. Предизвикахме лек хаос.

— Не се и съмнявам — каза Серафина. — Ти си престолонаследникът! Какви си ги мислел?

— Изобщо не мислех. Нито тогава, нито доста време след това — призна той.

— Какво имаш предвид?

Махди вдигна поглед към тавана.

— Знаех за нападенията. Това не беше първото, случваха се от една година. Но никога не бях виждал някое от селата след погром. Беше ужасно, Сера. Най-страшното нещо, което някога съм виждал. Явно някои от селяните се бяха опитали да се бият с нападателите. По стените и подовете в къщите имаше кървави петна. Някои бяха

надраскали бележки. Моля, кажете на жена ми... Моля ви, помогнете... Взеха ми децата...

Серафина облегна глава на рамото на Махди. Мълчеше. Знаеше, че когато изпитваш най-силна болка, не бива да говориш. Трябва да слушаш.

— Изгубих контрол — каза Махди. — Напълно. Скърбях за изгубените си приятели и за отвлечените селяни. Искях да поговоря с теб, липсваше ми ужасно много, а не можех даже да ти пратя раковина, защото Камау го нямаше. Той беше единственият, на когото имах доверие да ти донесе нещо толкова лично. Бях наследник на трона, вторият най-силен мъж в империята, а не можех да направя нищо за никого. Общо взето, се сринах.

Куртката му все още беше разтворена. Той допря пръсти до гърдите си, над сърцето, и извади кървава песен, примижал от болка.

Серафина загледа как нишките кръв се издигат във водата и се завихрят в образи. След няколко секунди се изправи. Неволно отвори уста. Не можеше да повярва какво вижда.

Махди и Яз в някакъв клуб, играят на друпи — игра, при която всеки от участниците се опитва да метне сребърна монета друп в чаша с брак. Който успее, дава чашата на друг участник, който трябва да я изпие. Махди и Яз явно бяха изпили повечето чаши, защото минути по-късно тя ги видя на сцената в клуба да мятат опашки сред редица балерини. Следващата картина показва как няколко часа след това седят в студио за пиърсинг и им пробиват ушите.

Серафина видя и други спомени. Как се надплуват на морски коне със смъртоносна скорост и как играят на „Свали пич“ — целта на тази игра беше да събарят човеци сърфисти от дъските им. Безразсъдно плуване с пасажии и огромни залози на мачове по кабалабонг. Безпаметни целонощни уейв-партита, след приключването на които Яз лежеше, припаднал на върха на някоя кула, и Махди висеше на една ръка от шпила и крещеше: „Серафина! СЕРАФИНА!“, преди да ги прибере имперската стража.

— Олеле — беше единственото, което Серафина каза, когато кървавата песен се разпадна във водата.

— Мда — каза Махди. — Толкова зле беше. Това продължи около година и после една нощ, или по-скоро сутрин, когато двамата с

Яз се събудихме на пода на някакъв нощен клуб, пред нас стоеше човек. Дукът. Обут с панталони, с кожени обувки и туидено сако.

— Под водата? Но как...

— Не знам. Не мога да обясня повечето неща, които умееше да прави.

— Може ли... Можеше ли да прави магии? — попита Серафина.

Махди постоя замислен за момент и после каза:

— Можеше да обича, Сера. Толкова силно. Обичаше морето и всичките му обитатели. Мисля, че това беше неговата магия.

Серафина кимна.

— Стоеше пред нас, подпираше се на бастунчето си и ни гледаше — продължи Махди. — Каза ни, че трябва да се засраим от себе си. „Така ли почитате паметта на приятелите си? На селяните?“ Това ни попита. Ние пък го попитахме кой е и откъде знае за селяните. Той ни разказа за дуковете на Венеция, за Хищниците и за Воините на вълните. Обяснихме му, че сме говорили и с главнокомандващия, и с тайните служби. Казахме, че даже сами сме се опитали да намерим селяните.

Махди отново поклати глава, този път с неудобство.

— И сега звучи не по-малко глупаво, отколкото звучеше тогава. Дукът ни каза, че вместо само да се опитваме да направим нещо, трябва да успеем да го направим. Можехме да го направим, ако станехме част от Хищниците. Така че се присъединихме. Дадохме обета. Обещахме, че ще влезем в релси, но той не се съгласи. Поиска да продължаваме да правим същото, което бяхме правили дотогава. Да висим по клубовете и да си общуваме с играчи на кабабонг, със сирени и разглезени богаташки дечица, и с мошениците, които се въртят около тях.

— Защо?

— За да ги наблюдаваме, да си държим ушите наострени и да научаваме полезна информация. Ако например някой мошеник започнеше да пръска мокрети по клубовете, беше почти сигурно, че е продал информация за пасажите от риба-меч или за местата, където плуват акулите, на онези, които харесват месото им. Казвахме какво сме видели на дука, а той пращаше други Хищници по опашката на мошеника, за да го хванат на местопрестъплението и да го изправят пред властите. Точно това правехме в Лагуната през нощта преди

нападението над Серулия. Бяхме в един клуб и се надявахме да се свържем с едни отрепки, които работят за ловците на тюлени. Исках да ти обясня, Сера. Много исках. Не можех да ти кажа истината, но исках поне да ти кажа, че това, което виждаш, не съм истинският аз. Ала тогава... ами тогава светът се обърна с главата надолу и така и не получих възможност да го направя.

Сера го погледна и най-сетне се увери, че пред нея стои истинският Махди. Питаше се дали ще има друга възможност да го опознае, да се сблизат така, както се бяха сблизили в миналото, да си наваксат изгубеното време.

— Какво ли не чух за вас — заразказва тя. — Онази сутрин в приемната ми Лучия разказваше как добре сте си прекарвали в Лагуната. И после, когато те видях с нейния шал около главата ти...

— Си помисли, че между нас има нещо — довърши Махди.

Серафина кимна.

— Не искам Лучия.

— Но тя те иска.

— Да, знам. Казвала ми е.

Перките на Серафина настръхнаха.

— Какво? Кога?

— В затвора. Точно щяха да ме екзекутират. Лучия Волнеро е единствената причина да съм още жив.

СЕДЕМНАЙСЕТ

— Сера, слушай. Изслушай ме, моля те.

— Добре, Махди — отвърна Сера и се опита да потисне гнева си.

— Слушам те.

— Когато нападнаха Серулия, ние с Яз използвахме перли невидимки, за да можем да се бием, без да ни видят. Беше безсмислено. Ние бяхме само двама срещу цялата войска на Трахо. После чухме, че с Нийла сте били заловени, затова тръгнахме да ви търсим и ви заведохме при дука. Когато го убиха, а вие изчезнахте, Зелен заповяда на Яз да остане скрит и да ръководи бунтовническите операции. На мен нареди да се оставя да ме хванат.

— Наистина ли?

— Да. Сметна, че ще бъда ценен политически затворник. Мислеше, че с мен ще се отнасят добре и ще мога да събирам информация за нашествениците. Предадох се. Планът обаче се провали. Трахо изобщо не ме сметна за ценен пленник. Сметна ме за идиот. Не мога да го обвинявам, след като толкова се бях старал да създам такова впечатление. Хвърли ме в затвора и се готвеше да ме екзекутира. Както... както екзекутира родителите ми.

Махди стисна зъби и млъкна.

На Серафина ѝ стана мъчно за него. Допря челото си до неговото и го прегърна. Знаеше как се чувства, болката ѝ бе твърде позната.

Когато се овладя, той продължи.

— Лучия разбра какво става и ме измъкна от затвора. Не знам как успя. Това, което знам, е, че семейство Волнеро и приятелите им се ползват с благоразположението на Трахо. Къщите им в Златния клафтер бяха пощадени, а сега са свободни да плуват където си искат. Лучия ме заведе при Трахо. Видях в това възможност да се докажа пред него, да спечеля доверието му, затова му предложих Матали. Казах му, че ще му предам империята без кръвопролития, стига да ме остави на трона, макар и фиктивно. Убедих го, че царуването изобщо не ме интересува, стига да имам достатъчно мокрети, за да мога да

продължа да живее безгрижно, както досега. Той се съгласи да опитаме. Каза, че ще му спестя много време и разходи за война.

Серафина пребледня.

— О, богове, Махди... Ще завземе Матали? Кога?

— Не знам. Още не е съвсем готов. Засега ме изпитва, проверява дали може да ми вярва. В началото ми даде командването на два патрула. Явно съм направил нещо както трябва, защото ги увеличи на двайсет точно преди да тръгне от Миромара, за да търси теб и Нийла. Сега отговарям за прочистването на целия град. Правя по три-четири обиколки на ден. Мисля, че е изнервен.

— Защо?

— Говори се за серулианска съпротива.

В сърцето на Серафина покълна надежда.

— Наистина ли, Махди? Кой е водачът? — попита тя.

— Не знаем.

— Помислих си... Да не са майка ми или брат ми — промълви тя, а надеждата повехна.

Махди я погледна, но не каза нищо.

Серафина разбра. Сведе глава. През всички тези седмици отказваше да го приеме. През цялото време вярваше във възможността майка ѝ все още да е жива.

— И двамата ли? — попита тя тихо. — Сигурно ли е?

— Знаем, че Изабела е мъртва. За Дез не сме сигурни. Никой не го е виждал. Но знаеш какъв е. Непримириим. Ако беше жив, никой нямаше да успее да го удържи далеч от Серулия. Щеше лично да се нахвърли върху Трахо. Съжалявам, Сера.

Серафина кимна. Сълзите опариха очите ѝ, но тя премигна, за да ги прогони.

— Не успях да се сбогувам с тях — каза тя. — С баща ми, с Дез и с майка ми. Тя умря, борейки се, Махди. Знаеше ли? Умря, докато се опитваше да ме защити. Искане ми се да можех да ѝ благодаря. Да можех да ѝ кажа колко много я обичам...

Не успя да сдържи въздишката от мъка. Махди я притегли към себе си и я прегърна силно. Тя сви юмруци и заудря по гърдите му. Той не реагира на ударите и продължи да я притиска и да я люлее, без да казва нищо, защото нямаше какво да каже. Болката ѝ бе прекалено силна за думи.

След известно време я пусна.

— Има и добри новини — каза той. — За чичо ти. Видели са го и се говори, че...

— Отива на север. При коболдите.

— Значи си чула. Явно слуховете се разпространяват. Не се учудвам. Доста се говори за това в града. В Златния клафтер. На вечерите, давани от Ди Ремора и от Волнеро. Благородниците се надяват той да се върне.

— Ходиш у Волнеро? — попита Серафина.

Махди кимна. Серафина извърна очи.

— Погледни ме, Сера — нареди Махди и обърна лицето ѝ към себе си. — Ето каква е истината. Онази нощ в Лагуната целунах Лучия, чуваш ли? Това не означаваше нищо за мен. Все още я целувам...

Серафина направи гримаса.

— И това продължава да не означава нищо. Част от работата ми е. Зелен иска да ѝ играя по свирката, защото тя и майка ѝ са близки с Трахо. И ще продължа да го правя, докато разбере дали Колфин е този, който му дърпа конците.

— Мислиш ли, че може да е някой друг?

— Досега не сме успели да открием пряка връзка между Трахо и Колфин. Ездачите на смъртта не са ондалинианци. До един са наемници, купени и щедро заплатени.

— Значи не е Колфин.

— Не съм казал такова нещо. Може би Колфин е просто твърде добър в прикриването на следите си. Ако е така, би могъл да завзема царство след царство и да убеждава Съвета на шестимата, че няма нищо общо.

Серафина кимна.

— Затова прекарвам много време с Лучия. Надявам се да видя или чуя нещо, което ще ни помогне да спрем Колфин. Разбираш ли? Можеш ли да ми простиш?

Серафина искаше да му каже „не“, но се сети за пияния сержант в Лагуната и за опасната игра, която подхвана с него. Направи каквото трябва, за да се спаси. За да оцелее до следващия ден. За да се бие за народа си. И знаеше, че ще го направи отново, ако се наложи.

— Да, мога — каза тя.

Махди я погали по бузата с опакото на дланта си.

— Не искам Лучия. Искам теб. Казах ти го преди две години и сега го повтарям. Изгубих родителите си. Може би ще изгубя Матали. Не искам да изгубя и теб. Повярвай ми, Сера. Кажй, че ми вярваш.

Серафина го погледна, взря се в прекрасните му тъмни очи, за да открие истината. Това, което видя там, я убеди.

— Вярвам ти, Махди.

Тогава се озова в прегръдките му, устните му бяха върху нейните и без звук ѝ казаха какъв е той. Неин. Завинаги. За момент убежището, опасностите, скръбта изчезнаха. Тя усещаше само жарта на целувката му и ритъма на сърцето му, което биеше под ръката ѝ.

Махди пръв се отдръпна.

— Трябва да тръгвам — каза той. — Поех голям риск, когато дойдох тук. Но исках да разбера дали си стигнала.

Серафина, която се бе вкопчила в куртката му, с нежелание я пусна.

— Мразя да те гледам с това — каза тя.

— И аз. Понякога, веднага щом се събудя сутринта, не знам къде съм. Или кой съм — призна той. — И униформата, и всичко, което казвам и правя... Всичко това е лъжа. Има само едно, което е истинско и вярно, и това са чувствата ми към теб.

Той отново я целуна.

— Остани тук, тук си в безопасност, Сера. Моля те. Не се опитвай да плуваш до острокона. Обещай ми.

— Не мога, Махди — каза тя. — Трябва да се върна в острокона. Трябва да открйя едни раковини.

— Прекалено е опасно. Патрулите на Трахо...

— Няма да ме спрат. Трахо беше по опашката ми през целия път до Пресноводието, но успях да остана на един мах пред него. Няма да допусна да ме хване — каза Серафина, настръхнала. — И аз имам работа за вършене, Махди. Като теб.

— Пресноводието? — повтори невярващо Махди. — Сера, къде беше през цялото това време? Какво прави?

Сера се готвеше да му отговори, когато я прекъсна силен трясък. След него се чу звук от чупещо се дърво. Предната врата на къщата се разтресе. Отвън заваляха викове и заповеди.

Махди изруга. След миг откъм коридора се показа Алдо, който плуваше с всички сили. Взе една тежка дъска, подпряна на стената, и я постави в скобите от двете страни на вратата, за да я подсили.

— Това ще ни спечели една минута — каза той.

— Какъв е този шум? Какво става? — попита Серафина, уплашена.

— Ездаци на смъртта — мрачно отвърна Алдо. — Махайте се оттук.

ОСЕМНАЙСЕТ

*Аз пея заклинание за мощ
да ни запази тази нощ.*

*Врата, с таз песен укрепни,
дървото във стомана превърни.*

*Злото, смъртта да не пристъпят този праг,
вън да остане всеки наш враг.*

*Нека устои тази врата,
да можем да доплуваме до безопасността.*

Алдо пееше робус заклинание. Очите му бяха затворени, лицето му се обливаше в пот, докато насочваше цялата сила на гласа си към вратата на убежището.

Но ездачите на смъртта не намаляваха отвън.

В къщата се възцари объркване и паника, всички се втурнаха към мазето. Сера знаеше, че от него се влиза в мрежа от тунели, някои от които водеха към друго убежище.

— Махай се оттук, Махди! — изсъска някой. Беше Джия. — Ти си единствената ни връзка с Трахо. Ако сега те хванат, няма да получаваме информация за патрулите!

— Ами ти и Алдо? — извика Махди, за да успее тя да го чуе сред изплашените писъци и блъскането по вратата. — Какво ще стане с вас, когато успеят да влязат?

— Не ни мисли нас. Ще стигнем до тунелите — отвърна Джия.

Сера обаче видя страх в очите ѝ. Опитва се да бъде убедителна заради Махди. За да го накара да тръгне, помисли си тя. — Знае, че няма надежда.

Въпреки робуса на Алдо вратата, направена от дърво от потънали кораби, се трошеше под напора на ездачите на смъртта.

— Трахо няма да хване тези хора. Няма — каза Серафина твърдо. Но как можеше да го спре? Опита се да помисли, но от писъците на околните ушите ѝ кънтяха, а собственият ѝ страх пулсираше в главата ѝ.

Трябва да им помогна, каза си. — Не може да няма начин.

Отново се случи същото, което бе станало в пещерите на йелите, когато Абадон се опита да премине подводния огън. Обгърна я студена, кристална яснота. Тя потуши хаоса в главата ѝ, съсредоточи вниманието ѝ и ѝ показа цялата дъска, а не отделните фигури.

— Забрави тунелите. Ето, вземи — каза тя на Джия и извади от торбата си две от трите скъпоценни камъчета, които Вража ѝ бе дала. — Камъчета невидимки за теб и Алдо. Използвайте ги. Веднага. Задръжте ездачите на смъртта колкото можете по-дълго отвън. Когато успеят да влязат, качете се на горния етаж и излезте през някой прозорец.

Джия кимна, смелостта се бе завърнала в погледа ѝ.

— Така ще направим. Благодаря ти, русалке. Сега тръгвай!

Сера и Махди заплуваха бързо към мазето, но изведнъж чуха тихо, уплашено хлипане. Спряха, обърнаха се и се насочиха към мястото, откъдето долетя звукът. Това беше някогашната всекидневна, където в една люлка лежаха две бебета русалки на не повече от годинка. В две легла наблизо седяха две малко по-големи момченца с разширени от страх очи. Трето момче лежеше със затворени очи. Това бе Матео, момчето с температурата.

— Матео? Чуваш ли ме? — попита Серафина, като го разтърси леко, за да го събуди.

Момчето отвори очи. Гледаше изцъклено, невиждащо.

— Не можем да ги оставим тук — каза Махди и хвърли бърз, тревожен поглед към коридора.

— Хайде, Матео, не се страхувай — нежно говореше Сера. — Трябва да тръгваме. Прегърни ме през шията.

Момчето я послуша и Сера го извади от леглото. Махди взе двете бебета от люлката, по едно в ръка, после каза на другите две момченца, Франко и Джанкарло, да плуват след него, защото всички отиват на приключение. После се отправи към мазето.

Сера ги следваше. Алдо и Джия все още пееха заклинанието, но гласовете им бяха прегракнали, а шумът от блъскане по вратата беше оглушителен.

— Ами стаите на горния етаж? Ако и там е останал някой? — попита Сера, когато стигнаха вратата на мазето.

— Нямаме време да проверяваме. Трябва да заведем децата на сигурно място — обясни Махди.

Последните обитатели на убежището плуваха към тунелите с всички сили. Махди подбра Сера и децата пред себе си и затвори вратата на мазето. Тя беше паянтова, пълна с дупки на дървояди, и едва се държеше на пантите си. Нямаше смисъл да я омагьосва. Другата врата обаче, която водеше към тунелите, беше желязна, така че заклинанията за сила или камуфлаж нямаше да подействат — желязото отблъскваше магията. При все това вратата имаше здрава ключалка. Веднага щом всички се озоваха в тунела, Махди затвори тежката врата и дръпна резето.

— Това ще ги забави — каза той на Сера. После се обърна към децата. — Хайде, деца. Сега ще се надплуваме. Първият, който стигне до разклонението в края на тунела, печели. Готови, старт!

Франко и Джанкарло се стрелнаха напред. Сера плуваше след тях с Матео в ръце. Махди беше последен, с бебетата. Не носеха магмени лампи, но успяха да се ориентират по светлината от фенерите, които бяха взели някои от другите хора, вече далеч напред.

Плуваха петнайсетина минути през един тъмен, тесен тунел, пълен с морски звезди и морски паяци. На два кръстопътя завиха вдясно, после поеха вляво и се озоваха в тунел, обсипан с графити. Една от рисунките представляваше огромен портрет на капитан Кид^[1], в средата на който се отвори врата, за да ги пропусне.

— Трябва да почукаш четири пъти по гърдите на Кид — обясни Махди. — Паролата е „морска краставица“. Ако се наложи да идваш сама.

Мъж на име Марко ги подкани да влизат по-бързо.

— Вие ли сте последни? — попита той.

Махди кимна и Марко заключи вратата зад тях. Сера се намери в друго мазе.

— Тук има болно дете — каза тя. Беше се задъхала, докато носеше Матео през тунелите.

Един мъж взе детето от ръцете ѝ и го понесе към тукашния лазарет. Марко обясни на Махди и Сера къде да намерят легла за другите деца. Когато ги сложиха да легнат, момчето на име Франко попита:

— Къде е Сира?

На Сера ѝ се сви стомахът. Молеше се Сира да е някаква играчка.

— Коя е Сира? — попита Махди.

— Тя ми е приятелка. Майка ѝ е болна. Ще си има бебе. Спяха горе.

— Връщам се — реши Сера.

— Няма начин. Това е живо самоубийство. Ездачите на смъртта сигурно вече са в къщата — каза Махди.

— Трябваше да проверим втория етаж.

— Ами ако го бяхме проверили, а ездачите на смъртта бяха разбили вратата, докато сме там? Кой щеше да спаси тези деца тук?

— Всеки, останал в онази къща, ще бъде пратен на разпит при Трахо.

— Ти също, ако те хванат.

— Говорим за дете, Махди. За бременна русалка и малко дете! — Серафина започна да повишава тон. От страх. И от гняв.

— Ако се върнеш и те хванат, Трахо ще те накара да му кажеш къде е тази къща, а също и тези хора.

— Това са моите хора, Махди. Моят народ! — извика тя. — Няма да му ги дам!

— Сера...

Но тя вече плуваше обратно към мазето.

— Пуснете ме. Връщам се на Базалтова улица. Трябва да прибера още двама души — каза тя на Марко.

— Идеята никак не е добра — предупреди я той.

— Пуснете ме веднага! — викна тя.

Марко я изгледа, после каза:

— Тази врата има шпионка. Ако видя, чуя или подуша войници след теб, няма да я отворя. Оставаш навън, русалке.

Сера кимна. Взе един фенер с лунни медузи. Марко отвори вратата и тя изплува в тунела.

Махди я следваше по опашката.

[1] Уилям Кид — прочут шотландски пират, живял през 17-и век.
— Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Сера се напрегна, готова да направи фраг-заклинание или да завихри водовъртеж.

— Готова ли си? — прошепна Махди.

Тя кимна. Бяха пак на Базалтова улица, в тунела, без да знаят какво ги очаква от другата страна на желязната врата.

Махди притисна ухо до желязото. Послуша няколко секунди, после бавно дръпна резето. Пое си дълбоко дъх и отвори вратата.

Мазето беше празно.

Сера остави фенера на земята и предпазливо заплува след Махди. Прекоси мазето и понечи да тръгне към първия етаж, но спря, щом чу шум отгоре. Шумът идваше от събарянето и чупенето на мебели.

Махди я настигна.

— Ездачи на смъртта. Горе — каза той само с устни, без да издаде и звук.

Сера хвърли поглед на разнебитената дървена врата, която извеждаше от мазето. Беше откrehната. Махди я беше затворил, когато слязоха тук. Тя беше сигурна. Докосна го по ръката и посочи вратата. Той кимна. Разбра какво се опитва да му каже Сера: Не сме сами тук.

Сера се завъртя бавно в кръг, очаквайки да види как Трахо се спотайва в сенките, усмихнат, с харпун в ръка. Нямахше го.

Отгоре долетя още един силен трясък, от който тя замръзна на място.

Махди, който не сваляше очи от вратата, я подкани с жест да го последва в тунела, но тя поклати глава.

— Те са тук. Сира и майка й. Сигурна съм, че са тук — прошепна тя. — Те са оставили вратата отворена.

Махди вдигна пръст, за да й покаже, че разполага с една минута.

Тя се понесе из мазето като водовъртеж, надничаше във всеки ъгъл, погледна зад магмената пещ за отопление, огледа купчините стари мебели. Махди правеше същото, като от време на време

хвърляше по едно око на вратата. Когато минутата изтече, той ѝ направи знак, че е време да тръгват.

Сера кимна с натежало сърце. Явно Трахо бе намерил Сира и майка ѝ. Рискованото им връщане тук беше напразно. Тя заплува обратно към тунела.

В един момент някакво движение привлече погледа ѝ. Идваше откъм диван с коралова рамка, с отдавна изгнила тапицерия от морска коприна, който беше бутнат почти до стената, но не се допираше до нея. Изпод този диван се подаваше мъничък зелен плавник. Сера сграбчи Махди за ръката и му посочи плавника.

Приблжиха се. Свита в пространството между дивана и стената, лежеше русалка с издут корем, с малко треперещо момиченце в прегръдките. Очите на майката се разшириха, когато видя Махди с униформата му на ездач на смъртта. Прегърна дъщеря си по-здраво и се притисна към стената.

— Всичко е наред — прошепна Сера. — Той не е от тях. Маскировка е. Елате с нас. Ще ви изведем оттук.

Майката я погледна неуверено, после хвърли поглед към Махди и пак погледна Сера. В този момент отгоре долетя нов трясък.

— Моля ви — каза Сера. — Нямаме много време.

Майката обаче беше парализирана от ужас и не смееше да им се довери.

— Претърсете мазето! — заповяда един глас.

Сера позна този глас. Чуваше го в кошмарите си.

— Трахо — каза тя. — Наистина трябва да тръгваме.

— Сира — обърна се Махди към малката русалка. — Приятелите ти те чакат. Франко и Джанкарло. Казаха ми, че си тук. Те са на сигурно място и искат и ти да си там.

Малката русалка се усмихна храбро на Махди и го хвана за ръката.

— Хайде, мамо — каза тя. — Всичко е наред.

Махди бързо избута майката и дъщерята в тунела. Сера ги последва. Тъкмо затваряше вратата след себе си, когато в мазето нахлуха четирима ездачи на смъртта.

— Ей, ти! Спри! — извика един от тях.

— Извикайте капитан Трахо! — кресна друг.

Единият посегна към харпуна, който висеше на колана му. Други двама заплуваха към Сера. И двамата носеха магмени фенери.

Сера си даде сметка, че имат само няколко секунди, в които ще се реши дали ще живеят, или ще умрат. Сега ѝ трябваше нещо повече от канта вирус, трябваше ѝ канта малус. Тя не се поколеба. Накара гласа си да зазвучи ниско, мрачно, докато се втренчваше в стъклените глобуси на фенерите.

*Лава гореща, помогни,
от взора на враговете ни скрий.*

*Съскай, бълбукай, гори,
злите войници рани.*

*Лава смъртоносна, помогни,
оковите си стъклени счупи!*

Махди се хвърли към Сера в момента, в който последната нота се отрони от устните ѝ. Дръпна я в тунела и затвори вратата с трясък. Бързата му мисъл спаси живота ѝ.

Взривът беше мигновен и толкова силен, че разтърси земята. Сера зърна ослепителна бяла светлина в процепа под вратата, чу как по железната врата заваляха парчета от мебели и долови съскането и бълбукането на лавата.

След това настана тишина.

— Дали са... — започна тя.

— Да, мъртви са — потвърди Махди. — Никой не би оцелял след такъв взрив. Съмнявам се, че и къщата е оцеляла. Богове, Сера, какво беше това?

— Тъмна песен — каза тя. — Законна е, ако се използва срещу врага по време на война. Нямах избор, Махди. Или те, или ние.

— Знам. Имах предвид теб. Кога си се научила да правиш толкова силни фрагове? Познавам опитни военачалници, които не могат да го направят.

„Заради кръвния обет е“, помисли си Сера. Дал ми е уменията на Нийла със светлината и тези на Бека с огъня. Отвори уста да разкаже

на Махди за новите си умения, или поне да се опита, когато иззад вратата долетяха викове.

— Идват още ездаци — каза Махди напрегнато. — Изглежда, Трахо е имал подкрепления пред къщата. Време е да тръгваме.

— Благодаря ви — каза майката на Сира, когато поеха по тунела. — Благодаря ви, че се върнахте за нас.

В светлината от фенера на Сера лицето ѝ изглеждаше бледо и измъчено. Дишаше тежко.

— Аз съм Калиста, между другото.

— Добре ли си?

— Раждам.

— Олеле. О, богове! — възкликна Махди и нервно прокара пръсти през косата си.

— В новото убежище има лазарет. Не е далече, на около половин левга — каза Сера. — Ще успееш ли да стигнеш дотам?

Калиста се позасмя немошно.

— Имам ли избор?

— Сера, ти я хвани за едната ръка, аз ще я хвана за другата. Сира, ти плувай след нас — разпoredи се Махди.

Сера се надяваше, че ще могат да плуват по-бързо от миналия път, тъй като сега знаеха накъде да се движат, но надеждата се оказа напразна. Тунелите бяха много тесни и нямаше как да плуват тримата един до друг. На нея и Махди често се налагаше да плуват настрана, което ги забавяше. Зарадва се, когато пред очите им се появи първото разклонение.

Преди да стигнат до него, Махди спря внезапно.

— Задръжте за минута — каза той.

— Какво има? — попита Сера.

После ги чу: гласове. Приближаваха бързо.

— Успели са да минат — каза Махди. — При кръстопътя ще се разделим. Вие трите свийте надясно и плувайте колкото можете по-бързо към убежището. Аз ще тръгна наляво, за да ги отклоня.

— Не, Махди! — възпротиви се Серафина.

— Тръгвайте! — изсъска той. Извади една медуза от фенера на Сера, за да си осветява пътя, взе камък от земята и се стрелна в левия тунел. След секунда Сера чу дращение. Махди влачеше камъка по стената на тунела.

— Хайде — каза тя на Сира и Калиста. Спомни си предупреждението на Марко, че няма да я пусне обратно, ако по опашката ѝ се носят войници. — Трябва да плуваме бързо.

Поеха по дясното разклонение на тунела, като се стараеха да плуват колкото могат по-бързо. След няколко минути Сера видя втория кръстопът. Когато стигнаха до него, отново се чуха гласове.

Планът на Махди се бе провалил. Ездачите на смъртта не бяха тръгнали след него, идваха след тях.

Сера сложи ръце на раменете на Сира. Детето бе на не повече от осем години.

— Сира, слушай ме. Трябва ти да заведеш майка си в убежището, става ли? Можеш да се справиш. Сигурна съм в това.

Тя ѝ обясни какво да направят, за да ги пуснат в убежището, извади една лунна медуза от фенера и я сложи в ръчичките на Сира.

— Тръгвайте! — прошепна тя.

Когато Сира и майка ѝ изчезнаха от погледа ѝ, Сера заплува към другия тунел.

— Помощ! — завика тя. — Не можем да намерим убежището! Моля ви! Чува ли ни някой?

Този път планът успя. Ездачите на смъртта заплуваха към нея, не към Сира и Калиста.

— Видях я! — чу да вика един от ездачите. В стената на тунела се удари сребристо копие, на косъм от опашката ѝ. Ездачите на смъртта плуваха бързо, но Серафина, която беше отслабнала и заякнала от седмиците, прекарани по теченията, плуваше по-бързо. След няколко минути тя зърна края на тунела. От откритите води навън се процеждаха слънчеви лъчи. Тя се напрегна за последен път, заплува още по-бързо и се изстреля навън. Озова се срещу острокона. С последни сили прекоси течението и се вмъкна вътре. Пое направо към мрачните му дълбини. С думкащо сърце и болки в дробовете, тя влезе в една от слушалните и се скри под най-близката маса.

Минаха няколко минути. После още няколко. Когато измина половин час, Сера най-сетне си позволи да повярва, че е избягала от преследвачите си. Мускулите ѝ трепереха. Опашката ѝ се гърчеше от болезнени мускулни крампи. Протегна се и затвори очи.

— Моля — зашепна тя, — моля, нека Сира и Калиста да са стигнали в убежището. Нека Махди да е добре.

Тя си спомни доверието, което излъчваха очите на малката русалка. Спомни си отчаяното облекчение в погледа на майка ѝ. Ами ако ездачите на смъртта се бяха разделили, за да претърсят и двете разклонения на тунела? Ако Сира и Калиста ги бяха завели направо в убежището на Пазарната улица? Дали не беше застрашила живота на десетки хора заради двама души?

Добрият владетел никога не би жертвал многото за неколцина, каза ѝ веднъж чичо ѝ.

Тя се опита да спори. Но чичо, тези неколцина са не по-малко...

Важни, щеше да каже. — Ценни. Обичани.

Но Валерио я прекъсна. Неколцината са неколцина, Серафина. А по време на война числеността е единственото, което има значение.

Сера не успя да разбере това. Не го разбираше тогава. Не го разбираше и сега. Калиста беше важна. Бебето, което носеше, беше важно. Малката Сира беше важна. И многото, и неколцината бяха важни.

Беше направила правилния избор. Беше постъпила по правилния начин.

Докато очите ѝ се затваряха, Серафина задържа тази мисъл.

И положи всички усилия да ѝ повярва.

ДВАЙСЕТ

— Ето, прия — каза Сума и помогна на Нийла да облече меката роба от морска коприна. — Едно добро изтъркване винаги оправя нещата.

Нийла не отговори. Просто седна до прозореца, на мястото, където беше седяла през последните три дни, и зарея поглед навън.

Току-що се бе изтъркала с мек бял пясък. После бе втрила в косата си масло от плитчинен орех и я бе ресала, докато заблести. Сума ѝ поднесе всичките ѝ любими ястия за вечеря плюс блюдо със сладкиши за десерт. Скоро щеше да си легне в мекото легло и да заспи. Беше в безопасност. На топло. Беше нахранена.

И бясна.

— Ще желаете ли още нещо? — попита Сума.

Нийла поклати глава.

— Може ли да отнеса противните черни дрехи?

— Не, не може.

— Знаете какво каза медика магът, принцесо — напомни ѝ Сума. — Колкото по-бързо признаете, че имате нужда от помощ, толкова по-бързо той ще ви даде тази помощ. Обещайте, че ще се държите прилично и ще се отървете от тези ужасни парцали и Кираат ще ви позволи да излезете от стаята си. Дайте ги на мен. Ще ги хвърля в пещта за отпадъци. В лавата ще изчезнат без остатък.

— Остави ги, Сума. И мен остави.

— А огледалата? Какво ще правим с огледалата? — продължи Сума.

Нийла беше покрила всички огледала в стаята си със сарита.

— И тях остави както са — каза тя.

Сума поклати глава печално. Попи очите си с кърпичка.

— Да си покривате огледалата! О, принцесо, вие сте по-зле, отколкото си смятахме. Наистина сте си загубила ума! Мислех си, че щом сте започнали пак да ядете бингбанги, се подобрявате, но съм бъркала.

Тя пожела на Нийла лека нощ през сълзи и излезе.

Нийла разсеяно взе един сладкиш и го изяде. Пак беше започнала да яде сладко — от скука и напрежение. Погледна дрехите, които бяха трън в очите на всички около нея: черната ѝ дантелена блуза, полата, палтото, пощальонската чанта. Бяха хвърлени върху облегалката на един стол. Кираат настоя тя да ги изхвърли, но Нийла отказа. Той я обяви за опасно разстроена психически и предложи да я затворят в стаята ѝ, за да не нарани себе си или някого другиго. Кираат и родителите ѝ си мислеха, че я защитават. Мислеха, че ѝ помагат да дойде на себе си, но единственото, което правеха, беше, че убиваха духа ѝ малко по малко.

Как да им обясни колко много значеха за нея дрехите ѝ на авантюристка? Когато ги гледаше, не виждаше дрипи и парцали, виждаше Сера и Линг как ядат гювеч в кухнята на Лина, след като Линг се отърва на косъм от лапите на Рафе Тепрез. Виждаше Бека и Ава в река Олта да се бият с русалийките. Виждаше безстрашната Астрид, която напада Абадон в инкантиариума, въоръжена само с меча си.

Виждаше и себе си — по-смела и по-силна, отколкото някога си бе представяла.

А сега искаха да стане каквато беше. Да се облича в розово. Да се усмихва, докато я заболи лицето. Да разговаря за приливите и отливите. Да не върши нищо важно и да не казва и една искрена дума. Да се върне към безкрайния конкурс за красота.

Нийла се опита да се измъкне. Пробва да отключи вратата с шперц, както отключи железните яки, които тя, Сера и Таласа бяха принудени да носят, докато бяха в плен на Трахо. Но тази ключалка беше омагьосана. Можеше да се отвори само с ключа, който Сума носеше в себе си. Спалнята на Нийла беше изолирана срещу магии. Не можеше да отвори прозорците. Не можеше да ги счупи. Не можеше да направи и най-малкото водовъртежче, и най-слабия фраг. Даже конвоката, която се опита да направи, за да съобщи на другите за положението, в което се намираше, се провали. Мислеше си за бягство през някое от огледалата, но се отказа от страх да не срещне Оладелго. Тъкмо затова покри всички огледала — за да е сигурна, че не я дебне отнякъде.

И така Нийла седеше, взираше се апатично през прозореца и гледаше как флаговете на Матали се веят от течението. Взе си втори бонбон и го разопакова. Питаше се кой ще се пречупи пръв. Кираат? Родителите й?

Или тя.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Серафина се стресна и се събуди. За момент се паникьоса. Не знаеше къде е. После си спомни, че е в острокона. Беше се скрила под някаква маса и беше заспала от изтощение. Сега се претърколи по гръб и отвори очи. Откога е тук? Имаше чувството, че е спала три дни. Тялото ѝ се беше схванало от твърдия под. Мозъкът ѝ също бе схванат от всички въпроси, на които още не бе намерила отговор и които я тормозеха.

Замисли се за Махди, Сира и Калиста. Дали бяха смогнали да избягат? Може би щеше да успее да стигне до убежището на Пазарната улица и да провери.

Спомни си смъртоносното заклинание, което направи на ездачите на смъртта. Нямахте избор и знаеше, че ако се наложи, пак ще го направи.

Когато Хищниците убиха един от пазачите ѝ в лагера на Трахо, за да я освободят, тя се разстрои. Стана ѝ мъчно за него. В убежището на Базалтова улица умряха още няколко войници. Този път от нейната ръка. За тях не ѝ беше мъчно. Не чувстваше нищо.

Променям се, помисли си, и промените не са изцяло положителни.

Под плота на масата имаше колония от черупчести червеи, които хвърляха мека светлина в мрака. Тя притисна дланта си към острият ръбове на черупките им. Искаше да почувства болка. Искаше да знае дали все още може да чувства каквото и да е.

В главата ѝ зазвучаха гласове, нейният и този на майка ѝ.

Мамо, не може ли веднъж поне да се държиш като майка? Да забравиш, че си кралица? Това беше изкрещяла в онази сутрин преди докимито.

Изабела се бе усмихнала тъжно. Не, Сера, бе отговорила тя. — Не мога.

Тогава Серафина страшно се ядоса на този отговор. Сега обаче разбираше, че Изабела бе обичала народа си толкова силно, че се бе

отказала от много неща, включително от това да прекарва повече време със семейството си. Сега разбираше, че Махди толкова обича морето, че е готов да рискува живота си за обитателите му.

Сера започваше да осъзнава, че любовта не се състои от мили думи и лесни обещания. Любовта беше трудна. Предизвикваше те и те променяше. Можеше да изпълни сърцето ти и понякога да го вкорави. Любовта изискваше жертви. Тя беше жертвала много неща през последните седмици и знаеше, че ще се наложи да жертва още повече.

Както си лежеше по гръб с ръка, притисната към черупките, стомахът ѝ изкъркори. Звукът прозвуча безумно силно в огромното празно помещение. Сера беше гладна и нямаше представа какво да направи по въпроса. Дни наред не беше хапвала нищо повече от шепа рифови маслини и змиорчи боровинки.

Ще си умра от глад под тази маса, каза си. — След години някой ще открие костите ми. Ще им стане мъчно за мен.

Не, няма, каза друг глас в главата ѝ. — Ще си помислят колко си жалка.

— Линг! — възкликна Сера на глас.

Ще пийнеш ли нещо, за да прокараш самосъжалението по-лесно?

— Ха-ха. Много смешно. Къде си?

Близо до бездната. Помислих си да направя конвока, за да се обознача и да видя какво правиш. Доколкото разбирам, нещата не са особено весели.

— Това е омаловажаването на века. Тази сутрин ме гониха войници на Трахо. Поне си мисля, че беше тази сутрин. Може да е било и вчера. Както и да е, освен всичко друго успях да открия, че раковините, които ни трябват, са изчезнали, че Серулия е разрушена, а народът ми, поне тези, които са оцелели, страдат. А аз какво правя? Лежа под някаква маса.

Някакви добри новини има ли?

— Всъщност да. Оказва се, че все още обичам момчето, което обичах и преди, макар да съм влюбена в някого друго.

Какво?

Сера обясни. Разказа на Линг всичко, което се бе случило, след като се бяха разделили.

Леле, Сера. Май в Миромара никак не скучаете. Сериозно, тази работа с Трахо май е опасна. Добре ли си?

— Добре съм. Наистина беше опасно. А другите? Чувала ли си ги?

Бека вече е преминала Средноатлантическия хребет. Ава е в бездънната равнина на Сеара^[1]. Добре са. И Бебе е добре, в случай че си се тревожила за него.

— Как няма да е добре? Това чудовище на каишка хапе всеки, който го погледне. Ами Нийла?

Гласът на Линг зазвуча притеснено.

Не мога да се свържа с нея, Сера. Колкото пъти правя конвока, тя не отговаря. Ти чувала ли си се с нея?

— Не, но пък не съм се и опитвала. Не съм пробвала да направя конвока от онзи път в пещерата, когато не успях. Ще се опитам, когато изляза от острокона. Тук не могат да се правят заклинания. Акустиката ги омаломощава. Фосегрим, либер магът, искаше да е така. Все повтаряше, че знанието има своя собствена магия.

Стомахът ѝ отново изкъркори.

Звучиш като болен морж! Слушай сега, може би на този етап няма как да победиш Трахо, но има нещо, което можеш да свършиш, и то е да станеш и да си намериш нещо за ядене, за да не се налага да слушаме още от тия гадни звуци.

— Как? Намирам се в острокон!

Нямате ли си хапвални вътре? Тук библиотеките си имат.

— Имаме! Има една малка на четвърто ниво. Съвсем забравих! Линг, ти си гений!

Разбира се... съм... внимателна, Сера...

— Губиш ми се, Линг.

... чуем... по-късно...

— Добре, русалке. До после — сбогува се Сера, докато заклинанието изчезваше.

Сега, след като Линг замлъкна, залата се стори на Сера двойно по-голяма и двойно по-тъмна, а самата тя се почувства по-самотна отвсякога. С въздишка изплува изпод масата.

Хапвалните представляваха малки щандове за закуски и напитки. Серафина редовно отскачаше до тази в острокона, когато се налагаше да учи до късно, дискретно следвана от кралските стражи. Сега

заплува към стената на слушалнята и свали оттам една магмена лампа. Лавата трябваше да се смени. Губеше температура и светеше съвсем слабо, в тъмнооранжево. Все пак ѝ позволяваше да вижда накъде плува. Подаде глава в коридора и се огледа внимателно. Коридорът изглеждаше празен и навяваше тъга. Нямаше ученици, нямаше преподаватели с черни одежди, нямаше остроки с кошници раковини в ръце, които да се карат на всеки срещнат, че не пази тишина.

Съвсем бавно Серафина пое нагоре. От време на време спираше, за да се ослуша. Почти беше стигнала четвъртото ниво, когато усети вибрации във водата. Скри лампата под полата си и се плъзна през една отворена врата. След няколко секунди пасаж гупи преплува край нея. Тя се отпусна.

Хапвалнята беше сбутана между колекциите по биология и геология. Когато Серафина стигна до нея, видя, че е тъмна и запустяла като останалата част от острокона. Заплува към малкия барплот с надеждата да намери поне пакет миден чипс или охлювни дъвки, но нямаше нищичко. Не беше останал дори един осолен пясъчен червей.

— Страхотно — измърмори тя. Сега трябваше да рискува и да излезе от библиотеката. Опита се да се сети дали наоколо имаше кафенета. Ако имаше, може би щеше да успее да влезе с взлом и да намери няколко плажни сливи. Или мидени пръчици. Каквото и да е.

В този момент върху главата ѝ падна мрежа.

Серафина изпищя. Изпусна си лампата. Стъкленият ѝ глобус се пръсна на парчета. Лавата потече по камъните със съсък и бълбукане, от пода се издигна облак пара.

— Пуснете ме! — развика се тя, докато мрежата се увиваше около тялото ѝ. Тя се боричкаше с нея и се опитваше да отплува, но се омота още по-здраво, до момента, в който почти не можеше да помръдне.

В полезрението ѝ се появи бледо, очилато лице. Беше на млад мъж.

— Тя е една от нас, магистро, не е ездач на смъртта — каза младежът. — Така мисля де. Поне не е с черна униформа.

Серафина го позна — беше един от остроките, който работеше в раздела за литература. Появи се още едно лице — на възрастен мъж. И той носеше очила. Дългата му коса и брадата бяха посивели.

Широките му, лъскави перки бяха черни. Държеше копие. Насочено към нея.

— Магистро Фосегрим? — възкликна тя. — Това съм аз, Серафина!

Появи се трето лице. Детско лице. Изглеждаше на около дванайсет. Серафина беше виждала момичето и преди. Само да можеше да си събере мислите, щеше да се сети откъде я познава.

— Наистина е тя, магистро! — каза младият мъж. — Отрязала си е косата!

— О, богове! Какво направихме? Освободете я! — нареди Фосегрим.

Махнаха мрежата. Серафина, легнала на пода, вдигна глава към хората, които за малко я бяха пленили — Фосегрим, младежът, още двама мъже, две големи русалки и малката.

— Козима! — сети се тя най-сетне. — Малката сестра на лейди Елетра. Спомням си те от двореца.

— Коко, Ваша светлост — поправи я русалката с кратко подобие на поклон. — Мразя да ме наричат Козима.

— Коко, Фосегрим, какво правите тук? — попита Серафина.

— Това е главната ни квартира, Ваша светлост. Съжалявам за грубото посрещане. Опитвахме се да защитим територията си — извини се Фосегрим.

— Не разбирам — каза Серафина. — Каква главна квартира?

Фосегрим се изпъчи, посочи с тържествен жест останалите и величествено заяви:

— Съпротивата на черната перка.

---

[1] Бразилски щат. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

— Моля ви, принцесо, вземете си още охлюви. Хапнете още няколко червея — подканяше я Фосегрим.

— Благодаря ви, магистро, много са вкусни, но се нахраних.

Лъжеше. Още беше гладна. Но и Фосегрим, и останалите бяха гладни. Виждаше се. Бяха слаби. Дрехите им висяха по тях.

Серафина седеше с либер мага в подземиято на острокона. Беше почти десет вечерта. Другите тръгнаха на редовните си обиколки. Сера спа почти цял ден.

Всички ѝ се представиха, след като я „хванаха“ на четвърто ниво, когато успя да стане от пода. Вече познаваше Фосегрим и Коко. Другите бяха Николо, младежът с очилата, Калвино, Доменико, Алесандра и София.

Няколко остроки и дете. Това беше съпротивата.

— Серулия има късмет, че вие се борите за нея — бе казала Серафина с усмивка.

Серулия е обречена, беше си помислила.

Но това беше, преди да я заведат в подземиято през един капак в пода на мазето. Там се озова в чиста, топла, просторна стая с походни легла, малка магмена печка, лекарства и хранителни запаси. Стените бяха покрити с карти на града.

— Военният кабинет — каза Фосегрим с гордост. — Оттук успяхме да прекъснем магмопроводите към двореца, да пуснем поток лава, който унищожи кухните, и да напълним хранителните магазини с раци.

— Откъде разбрахте как да направите всичко това? Аква герииерите ли ви помогнаха? — попита Серафина, изумена от работата им. Съжали, че ги е подценила. Тези библиотекари бяха не по-малко сериозни от Хищниците.

— Раковини! — изписука Коко.

— Слушахме записите на фелдмаршали от Стогодишната война, на кински генерали от династията Йонган, на партизански командири

от блатата на Атлантика и много ранни меровингиански пълководци. Квантий Лигарий е знаел всичко за саботажите! — обясни Николо с блеснал поглед.

— Ние сме един голям, остър трън в седалището на Трахо — заяви Фосегрим сега, след като прибра неизядените охлюви и червеи. — Ще го разгромим и ще върнем Серулия на Меровингите!

— Магистро, боя се, че битката е много по-голяма — каза Серафина внимателно. — Знам как да я поведе. Но ми трябва вашата помощ.

— Само кажете какво ви трябва, принцесо — каза той. — Само кажете.

— Дойдох тук снощи, за да изслушам раковините за Пътя на Мероу, но те бяха изчезнали.

— Да. Трахо ги взе. Не зная защо.

— Аз зная, но не мога да ви кажа, защото ще ви изложа на още по-голяма опасност, отколкото сте в момента. Има ли други раковини на тази тема?

— На коя тема? — попита Коко.

Тъкмо се беше върнала от обиколката си и носеше чувал, пълен с морски краставици. Една сива пясъчна акула, дребна и бърза, с блестящи медночервени очи, я следваше по опашката.

— Откъде ги намери? Казах да не напускаш острокона, млада госпожице! Прекалено е опасно! — скара ѝ се Фосегрим.

Коко не му обърна внимание.

— Каква информация ви трябва, принцесо? — попита.

— Раковини за Пътя на Мероу — повтори Серафина, но само от учтивост. Не вярваше, че малката е чувала за Пътя. Самата Сера бе изучила историята на Атлантида след потапянето ѝ и знаеше, че десет години след като това се бе случило, Мероу, първата кралица на Миромара, беше предприела дълго пътуване из всички води на света. Според официалната история тя бе търсила безопасни места, в които да се засели морският народ, тъй като се множал и имал нужда от повече пространство. Сера обаче беше сигурна, че е имало и неофициална причина за пътуването: да се скрият шестте талисмана.

— Пробвай с Балтазаар, първи финансов министър от началото на царуването на Мероу до 62-а година — каза Коко небрежно. — Страхотен източник е, но почти никой не го знае. Според мен, защото

раковините, които е записвал, не са на пето ниво, в раздела за ранна меровингианска история. На трето ниво са, при държавните архиви. На рафта „Разходи“ от 10 година от ерата на Мероу, същата, през която Мероу е предприела Пътя.

Серафина зяпна.

— Какво? — попита тя.

— Бал-та-за-ар — повтори Коко бавно и отчетливо, сякаш разговаряше с идиот. — Първи финансов...

— Да, чух. Откъде знаеш всичко това?

— Много раковини изслушах, откакто съм тук. Не можем да излизаме през деня и няма кой знае какво за вършене. Обичам да слушам раковини. И острокона обичам. Много по-добре е от кралския двор. Извинявай.

Серафина се усмихна.

— Не се извинявай. Съгласна съм — каза тя.

— Та, както казах — продължи Коко, — Балтазаар е бил нещо като счетоводител на Мероу. По време на Пътя е записвал всичко. Цели два дни ми трябваша, за да изслушам пет от раковините му. Толкова е скучен. Говори за всичкия багаж, който са носели. Всички инструменти, които са използвали за каквото и да било. Всички дрехи, които са обличали. Всичко, което са казали, направили и видели. Записал е всяко място, което са посетили...

— Всяко място? — прекъсна я Серафина.

— Да.

— Ще ми покажеш ли къде са тези раковини? — помоли Серафина и се опита да не покаже колко е развълнувана.

— Естествено — каза Коко. — Ела.

— Един момент, моля — спря ги Фосегрим. — Ездачите на смъртта редовно претърсват острокона. Коко, дръж си очите и ушите отворени, докато принцесата проучва раковините. Не можем да си позволим да оставим нещо на случайността. И двете да сте тук до полунощ.

Коко козирува.

Серафина се опита да възрази:

— Не мога, магистро. Трябва да изслушам тези раковини възможно най-бързо. Ще трябва да слушам цяла нощ, цял ден и през следващата нощ, ако се наложи.

Фосегрим поклати глава.

— Прекалено е опасно — каза той. — И за вас, и за нас.

— Нямам избор. Информацията, която търся, е много важна и трябва да се добера до нея преди Трахо.

Фосегрим помисли малко, после каза:

— Вземете две кошници. Сложете в тях колкото раковини можете да носите и ги донесете тук. Няма да е толкова тихо, но за вас ще е по-сигурно.

Коко грабна две кошници от пода и заплува към капака в тавана към мазето. Серафина взе две магмени лампи и я последва. Отчаяно се надяваше, че първият финансов министър Балтазаар ще може да ѝ каже това, което ѝ трябваше.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

— Той страда. Много — каза Коко, когато двете със Серафина заплуваха към трето ниво. Всяка от тях носеше по една кошница и една магмена лампа.

— Кой?

— Фосегрим. Почти не спи. Нищо не яде. Обвинява се за всичко, което стана. За унищожаването на острокона. За кражбата на раковините. Николо все му казва, че не би могъл да направи нищо, но Фосегрим не го слуша.

— Клетият Фосегрим — каза Серафина. — Баба ми веднъж ми разказа колко лично приемал сигурността на острокона и всички раковини в него, още когато бил млад остроко. Каза, че открай време било ясно, че ще стане либер маг.

Фосегрим описа на Сера атаката на Трахо над библиотеката, след като я заведе в бункера. Каза, че неколцина остроки са били убити, когато са се опитали да се изправят срещу него.

— На бас, че не ти е разказал той самият колко яростно се би. И какво му направиха после — рече Коко. — Войниците на Трахо така го пребили, че припаднал. После го оставили, защото решили, че е мъртъв. За щастие Николо и останалите се криели в хранилището. Изчакали Трахо да си тръгне и го довели в подземие. Оттогава всички сме долу. Учим се как да се бием с тях. Кръстихме се Черните перки в чест на Фосегрим. Омагьосваме си перките, така че да са в неговия цвят. Само навън де. Нали знаеш как се отнася към магиите в острокона.

Тя вирна плавника и перките си. Бяха блестящочерни.

— Доста добре се справяме — добави момичето с горда усмивка. — Когато прекъснахме магмопроводите, сериозно объркахме нещата в двореца. Най-трудно ни е да си намираме достатъчно храна. Аз съм най-добра в търсенето. Много неща намирам в срутените къщи.

Усмивката ѝ се стопи.

— Понякога намирам и собствениците. Но вече започнах да свиквам с гледката на трупове.

— А ти защо си в острокона, Коко? Къде е семейството ти? — попита Серафина.

— Няма ги.

Серафина чу как гласът на момичето пресекна. Погледна я и видя, че изтри невидими сълзи от очите си.

— Какво стана?

Коко поклати глава. Сивата пясъчна акула, която ги следваше по опашките, започна да прави разтревожени кръгчета около стопанката си.

— Моля те, разкажи ми — настоя Серафина и я прегърна.

— Дойдоха в двореца — започна момичето. — Ездачите на смъртта. Прибираха всеки. Родителите ми чуха, че приближават, и се опитаха да ни защитят. Майка ми освободи заклинанието от една перла невидимка за мен и ми каза да плувам нагоре към тавана. Тъкмо пускаше друго за Ели, когато ездачите разбиха вратата. Ели пицеше. Майка ми също. Татко се опита да им попречи, но те го пребиха. Аз гледах. После ги отведоха.

Коко гледаше напред в тъмните води, докато говореше, но Серафина знаеше, че очите ѝ виждат нещо съвсем друго. Виждаха как нашествениците изтезават семейството ѝ.

— Толкова се уплаших — продължи Коко. — Веднага щом войниците излязоха, избягах от двореца. Отидох направо в острокона, защото той беше най-безопасното място, за което се сетих. Няколко дни се крих на четвърто ниво. Ядях храната от хапвалнята. Алесандра и Доменико ме намериха.

— Съжалявам, Коко — каза Серафина. Сърцето я болеше за детето.

Коко кимна.

— Хайде, имаме още да плуваме — подкани я тя и забърза.

Не иска да я видя как плаче, помисли си Серафина. Напоследък гневът в душата ѝ гореше неспирно, но от време на време, както сега, пламъците му се издигаха високо. Случилото се с Фосегрим и с Коко бяха поредните две престъпления, които щеше да впише в сметката на Трахо. Щеше да разкаже на чичо си за тях, когато той се прибереше у

дома с гоблинските си войски. Трахо щеше да плати за престъпленията си. Валерио щеше да се погрижи.

— Стигнахме. Трето ниво — съобщи Коко след няколко минути и вдигна лампата в ръката си, за да освети надписа над вратата. — Ще трябва някой да стои на пост — добави и се обърна към акулата. — Аби, иди да наблюдаваш входа горе.

Малката акула кимна.

— Абелар е най-добрият часови. Усеща движението във водата много преди мен. Ако се появят ездаци на смъртта, той ще стигне дотук точно за две секунди.

Абелар заплува нагоре. Сера го проследи с поглед.

— Сигурно не си виждала Силвестър? — попита тя с тъга.

— От нашествието насам не съм — отвърна Коко. — Вмъквам се в двореца, винаги когато мога, за да търся лекарства, храна и оръжия — всичко, което би свършило работа на съпротивата, но не съм го виждала.

Сера кимна тъжно. Силвестър ѝ липсваше и тя се надяваше, че някак е успял да се изплъзне на ездачите на смъртта, но си даваше сметка, че вероятно никога няма да узнае какво му се е случило.

— Хайде, Коко. Много работа имаме — каза тя.

Двете русалки влязоха в слушалнята. Беше тъмна като морска бездна. Всички магмени лампи бяха изгорели.

— Държавните архиви са подредени по година и по тема. Ох! — възкликна Коко, когато си удари опашката в прекагурен стол. — Нищо не виждам.

Тя вдигна лампата си и заплува към дъното на помещението.

— Едно-три-шест... не, не ни трябва този — заговори тя, докато оглеждаше рафтовете. После заплува надясно. Серафина я следваше.

— Деветдесет и осем... шейсет и седем... двайсет и девет... Ето, 10-а година от ерата на Мероу.

Коко прокара показалец по рафта, без да спира да говори:

— К... Л... Трябва ни буква П... Ето ги. Протоколи от парламента... Продоволствие за затворите... Протоколи на Министерския съвет... Пътят на Мероу!

Тя освети рафта.

— Като гледам, раковините са двайсет. Ще успеем да ги натоварим...

Прекъсна я внезапната поява на Абелар, който я гризна леко по рамото.

— Ездаци на смъртта?

Абелар кимна.

— Побързайте, принцесо — подкани я Коко и започна да хвърля раковини в кошницата. Серафина последва примера ѝ.

Русалките не можеха да носят и тежките кошници, и лампите, затова поставиха лампите върху раковините и заплуваха навън колкото можеха по-бързо.

Когато излязоха в коридора, чуха гласове. Сера реши, че ездачите са само на едно ниво от тях. Усещаше силните вибрации.

Тръгвай! — каза тя само с устни, с надеждата, че двете с Коко ще успеят да се отдалечат достатъчно, преди светлината от лампите им да ги издаде.

Коко заплува напред, превита под тежестта на кошницата. Тромавите ѝ движения разместиха стъкленото кълбо, което държеше магмата в лампата. Тя се заклати напред-назад. Коко се опита да я закрепил, като хване кошницата по друг начин, но това само влоши нещата. Лампата се изтъркала по раковините към ръба на кошницата.

Серафина затаи дъх. Ако лампата паднеше и се удареше в пода, ездачите на смъртта щяха да чуят.

— Аби! — изсъска Коко.

Абелар се обърна в момента, в който лампата падна. Той се стрелна към нея и успя да улови стъкленото кълбо с носа си на сантиметри от пода. Бутна лампата обратно в кошницата, въртна се кръгом и заплува напред. Серафина и Коко го последваха, напрегнали последните си сили.

— Чакай малко... усещаш ли нещо? — каза нечий глас. Глас на ездач на смъртта.

— Не, а ти?

— Така ми се счу. Може само да ми се е сторило.

Последва пауза, после ездачът каза:

— Кажи на Фабио да докара акулите хрътки долу. По-добре да проверим.

— Фабиооо!

— Какво?

— Пусни хрътките!

— Трябва ли? Искам да се махна оттук. Мразя това място.

— Трябва. Ако остроконът избухне утре, а ние не сме го претърсили, ще ни отрежат опашките.

— Давай, Коко! Плувай! — прошепна Серафина, много уплашена.

Накрая стигнаха до мазето. Абелар бе предупредил Фосегрим, почуквайки с нос по капака в пода.

— Влизайте — каза той. Държеше капака отворен. — Бързо!

Когато Серафина мина покрай него и влезе в подземие, той отвори една тръстикова клетка, пълна с рибки.

— Тръгвайте! — наред им на рибешки. — Нагоре към повърхността.

Рибките се изстреляха от клетката. Бяха най-малко четирийсет.

Той погледна към далечния край на мазето.

— Скрый ни. Бързо! — помоли някого на скатски. Щом затвори капака, два едри ската се надигнаха от пода на мазето. Избутаха една кофа, пълна с изпочупени раковини, до капака в пода, събориха я върху него и после отново се скриха в мрака.

Само след няколко секунди Сера, Фосегрим и останалите чува лая на акулите хрътки над главите си и крясъците на ездачите на смъртта, които ги насъскваха. Никой не помръдваше. Едва смееха да дишат.

— Няма нищо, тъпак такъв! — извика един от ездачите. — Просто ято гупи! Сега никога няма да успее да си събере хрътките. Ще преследват рибите чак до Царно.

Гласовете на войниците заглъхнаха. Фосегрим не помръдна. Мина една минута, после друга. Вече нищо не се чуваше. Той допря глава до капака, който им служеше за врата, въздъхна с облекчение и се обърна към Серафина.

— Надявам се раковините да си струват риска — каза той.

Трепереща, Серафина отвърна:

— Аз също.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Серафина се протегна. Прозя се. Завъртя глава наляво и надясно. Вратните ѝ прешлени изпукаха.

— Трябва да поспиш малко — каза Николо. Кимна към раковините, които бе подредила на масата. — Как върви?

— Не особено добре — призна Серафина.

Започваше да губи надежда, че Балтазаар ще ѝ свърши работа. Оставаха само две раковини, а все още нямаше и намек за това къде Мероу е скрила талисманите.

Започна да ги прослушва, веднага щом ездачите на смъртта се махнаха от острокона. Слуша цяла нощ и през целия следващ ден. Спря само за няколко часа, за да поспи. Сега този ден свършваше и я очакваше втора безсънна нощ в бункера.

Междувременно Николо и останалите, които спаха цял ден, започваха да се будят. Бяха прокопали тунел под двореца и бяха заложили голямо количество експлозиви под бившата казарма на еничарите, в която сега бяха настанени част от войниците на Трахо. Смятаха да взривят експлозивите след няколко дни и да вдигнат казармата във въздуха.

Серафина взе поредната раковина, напукана и пожълтяла от времето. Само човекът, който слушаше раковината, можеше да чуе какво е записано на нея и този факт радваше Сера. Всеки, който знаеше нещо за талисманите, бе изложен на опасност, а тя не искаше да застрашава повече Фосегрим и другите.

Сега вдигна раковината до ухото си и гласът на Балтазаар, станал вече толкова познат, заговори.

Предишната нощ, докато слушаше първата раковина, си каза колко е изумително, че може да чува глухия глас на мъж, умрял отдавна, да долита до нея от няколко хилядолетия. В началото ѝ беше малко трудно да го разбира, тъй като говореше на остарял русалски, но колкото повече слушаше, толкова по-познато звучаха древните слова. Разказваше как Мероу тръгнала на път, за да открие нови води, в които

да се засели морският народ. Кралицата и министрите ѝ проучили всичко, обясняваше Балтазаар: горите от кафяви водорасли, богатите на планктон плитчини, равнините в бездните, подводните планини, каньоните и опасностите.

Тя бе много смела, говореше Балтазаар, и проучваше лично всички опасности, без да се грижи за собствената си сигурност, като отбелязваше размерите, местоположението и основните характеристики на всяко опасно място, за да може да предупреди хората си да се пазят от него.

Коко беше права — Балтазаар наистина беше скучен. Говореше ли, говореше, изброяваше всяка палатка, всяка купа, всяка чаша, всяко копие, писалка, лъжица и седло, използвани по време на пътуването. Всяка водна ябълка, плосък червей и всяка змиорча боровинка, изядени от пътуващите. Всеки хълм, риф и пещера, които са видели по пътя си. След час на Серафина ѝ идваше да строши раковината в масата. След два часа ѝ идваше да си строши главата.

Въпреки всичко не се отказа, а започна да записва на парче пергамент от водорасли всяко опасно място, което Балтазаар споменаваше. Земите на смъртта в Кин, където изпод морското дъно извираха сяр и дим. Пресноводни езера, които бяха толкова горещи, че мигновено сваряваха всеки, който попаднеше в тях. Земите на коболдските гоблини. Пещерите на неките, кръвожадните формоменители, които обитаваха Северния Атлантик.

Сега Николо и другарите му от съпротивата се сбoguваха с Фосегрим и Сера и поеха навън. Фосегрим строго ги предупреди да бъдат внимателни. Сера им помахаша и продължи да записва опасните места, които Мероу бе посетила, добавяйки Ледените въртопи в Арктика, Дупчестите низини в Ламанша и Адовите порти в река Конго. Три часа по-късно стигна до последната раковина. Списъкът ѝ наброяваше стотина опасни места.

Това е безнадеждно, помисли си тя, загледана в списъка. — Не бихме могли да претърсим всички тези места и за хиляда години. Колко време изгубих. Замисли се какво ли бе научил Трахо от раковините, които беше откраднал. Вероятно вече държеше някой от талисманите в ръце.

Тя вдигна последната раковина с въздишка. На нея пишеше Относно закупуването и поддръжката на морски коне. С особено

внимание към разходите за фураж и медикаменти.

О, не, каза си Серафина. — Не мога да го изслушам. Не мога да губя повече време. Посегна да върне раковината в кошницата, но нещо я спря. Започнах го, значи трябва да го довърша, помисли си. Майка ѝ винаги настояваше за това независимо дали ставаше дума за упражняване на заклинание, докато стане идеално, за преработване на тема за домашно, или за това да разчесва Клио сама след дълга езда, вместо да оставя тази работа на конярите.

Сера вдигна раковината до ухото си и зачака Балтазаар да започне да опява за високите цени на водорасловото сено. Ала гласът му звучеше рязко и издаваше обида.

Тази сутрин присъствах на среща на съветниците на кралицата в палатката ѝ, занарежда гласът, с цел да повдигна въпроса за вечерните ѝ разходки на кон, твърде честото унищожаване на здрави морски коне по време на въпросните разходки и високата цена, на която сме принудени да купуваме нови животни за подмяна в чужди води. Тъй като по местата, които посещаваме, не живеят морски хора, се налага да купуваме коне от коболдите и неките. Те знаят, че нямаме друг избор, затова слагат на животните си съответно високи цени. Отбелязах, че разходките ѝ са опасни не само за животните, но и за самата кралица. Неколкократно се наложи да използваме услугите на местни лечители както за нея, така и за конете. Аргументите ми обаче не я разубедиха и тя заяви, че ѝ е нужно да прекарва известно време сама, за да подреди мислите си. Тези разходки са безразсъдно занимание и аз отбелязвам това свое наблюдение тук, за да е сигурно след завръщането ни, че всякакви възможни обвинения в прехосничество на държавните пари ще бъдат отправени към отговорните за това, а не към невинния.

Серафина вдигна глава и се намръщи объркано. Добрите ездаци не нанаяваха конете си, какво остава да ги унищожават. А за Мероу можеха да се кажат много неща, но не и че е била безразсъдна. Какво ли е правила по време на тези разходки? Колко коне е изгубила? Сера продължи да слуша и започна да записва жертвите сред конете, докато Балтазаар диктуваше.

Бял жребец, купен за подмяна на животното, изгубено във водовъртеж край бреговете на Локланак — 500 троки.

— Локланак... Това е старото име на Гренландия — каза си Серафина. Спомни си как Вража каза, че Орфео произхождал от Гренландия. Перките ѝ настръхнаха.

Пъстър скопен кон, купен за подмяна на животното, убито от дракон край леговището му — 400 троки. Заплащане на лечител за третиране на раните на кралицата — 30 троки.

Драконите живееха и се размножаваха само на едно място: в Индийския океан.

— А Нави е била от Индия — прошепна Серафина.

Сива кобила, купена за подмяна на животното, пометено от вятърния дух Уилиуоу във водите на Хорнос — 350 троки.

Хорнос бе името на древните морски хора за нос Хорн край бреговете на Атлантика, домът на Пира.

Червеникав жребец за подмяна на животното, изядено от Оква Нахоло в блатата край река Мекасипи — 600 троки.

— Мисисипи. Пресноводието — каза Серафина. — Никс е живеел там.

Дореста кобила за подмяна на животното, загубено във Великата бездна — 400 троки.

Това беше в Кин, на чиито брегове бе живяла Сикоракс.

Петнист скопен кон, купен за подмяна на животното, изхвърлено на брега на Иберия — 700 троки. Лечителски услуги за раната на кралицата, направена от терагогско риболовно копие — 40 троки.

Това трябваше да е испанското крайбрежие на Средиземно море, царството на самата Мероу. Иберия беше стара дума за Испания.

Когато Балтазаар започна да се оплаква от цените на седлата, Серафина свали раковината от ухото си. Мероу е яздила на места, които са били толкова опасни, че са довели до смъртта на конете ѝ шест пъти. Във всяко от шестте подводни царства.

— За всеки от шестте талисмана — каза тя на глас.

Пулсът ѝ се ускори. Беше сигурна, че Мероу не се е разхождала безцелно из всички тези опасни места. Тя е била близка с другите петима магове, дори с Орфео, преди той да изгуби ума си, и ги е загубила до един при потъването на Атлантида. Телата им така и не са били погребани официално. Не е имала гробове, над които да скърби. Не са били пети погребални песни. Дали не е занесла талисманите на

места, близо до тези, от които са произхождали маговете, за да намерят покой душите им, питаше се Сера.

Ако е така, то тогава черната перла на Орфео беше скрита във водовъртежа край бреговете на Гренландия. Лунният камък на Нави беше в земята на драконите в Матали. А талисманът на Мероу — камъкът на Нерия, беше някъде близо до брега на Испания. На лейди Талия не ѝ бе стигнало времето да разкаже на Сера и Линг за останалите три талисмана, но Сера можеше да се обзаложи, че талисманът на Никс, каквото и да представляваше, бе в блатата на Мисисипи, талисманът на Пира беше край нос Хорн, а този на Сикоракс — във Великата бездна.

Сера се развълнува от това, че успя да научи толкова много, но в същото време се обезсърчи от факта, че оставаха още въпроси без отговор. Логично беше да започне да търси талисмана на Мероу, тъй като се намираше в собственото ѝ царство, но откъде точно да започне? Балтазаар не бе споменал конкретна опасност във връзка с Камъка на Нерия. Само беше казал, че Мероу е била наранена от рибар край бреговете на Испания и че конят ѝ е заседнал на сушата. Само че бреговата ивица на Испания беше дълга стотици километри. Беше невъзможно да я претърси цялата.

Серафина изстена от безсилие. Отговорът на този въпрос беше пред очите ѝ, някъде из бележките. Трябваше да е там. Защо не можеше да го види?

Тя взе писалката и надраска рисунка на голям диамант върху пергамента. Нарисува го така, както го беше описала лейди Талия — във формата на сълза.

— Хайде, Мероу, помогни ми малко — прошепна тя. — Моля те. Къде е Камъкът на Нерия?

Вратата към бункера внезапно се отвори. Николо и Доменико се появиха в подземие. Изглеждаха разстроени. Скоро Серафина разбра защо. Бяха намерили бебе. Малко момченце. Беше на не повече от два-три месеца и реवेशе с цяло гърло. Николо го държеше, а Доменико пелтечеше несвързано.

— Открихме го на фабриката. Чухме го да плаче. Не мога да повярвам, че ездачите на смъртта не са го чули. Беше скрит зад един корал. Не знаем как се е озовал там. Той е бебе, магистро! Какво ще правим?

Преди Фосегрим да успее да отговори, Алесандра доплува до Николо и грабна детето от ръцете му.

Опита се да го успокои.

— Oh, povero, piccolo infante!^[1] — загука тя. Беше от Лагуната и често превключваше на италиански. — Dolce bambino! Poveretto! Dolce infante!^[2]

Infante.

— О, богове — прошепна Серафина. — Знам къде е талисманът.

---

[1] От ит. — О, бедното малко детенце! — Б.пр. ↑

[2] От ит. — Сладкото мъниче! Бедничкото! Сладко детенце! — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Серафина скочи от стола си толкова бързо, че го събори.

— Магистро! — извика тя.

— Богове, дете, какво ти става? — стресна се Фосегрим.

— Къде мога да намеря раковини за корабокрушения в Миромара?

— На осмо ниво — каза той. — Защо?

Серафина грабна торбата си и я преметна през рамо. После заплува към вратата.

— Принцесо, чакайте! Къде отивате? Навън е опасно — запротестира Фосегрим.

— Трябва да тръгвам, магистро. Ще се върна възможно най-бързо. След няколко дни, надявам се. Кажете довиждане на другите от мен. Може ли да взема компас? — попита тя и без да чака, грабна един от близката лавица.

— Да, разбира се. Но защо? — настояваше Фосегрим.

— Ще ви разкажа, когато се върна — каза Серафина, прегърна стария човек, взе една магмена лампа и изплува от бункера. След няколко минути беше на осмо ниво.

Infante.

Думата беше събудила спомен: образът на картина, окачена на стената в библиотеката на дука, преди да я открадне Рафе Тепрез. Картината бе портрет на далечна роднина на дука от миналото — Мария-Тереза, инфанта на Испания. Около шията ѝ имаше огърлица с огромен син диамант — скъпоценност, предавана от поколение на поколение испански кралици. Затова ли Мероу е била на испанския бряг? За да даде собствения си талисман на човек?

Колкото повече мислеше за това Серафина, толкова по-смислено ѝ се виждаше. Мероу е избрала човек, защото те са най-опасните врагове на морския народ. Въпросният човек трябва да е бил предтеча на инфантата, затова накрая диамантът се е оказал в нея. А Рафе

Тепрез бе откраднал портрета, за да го покаже на Трахо, та да може той да знае точно как изглежда талисманът, който търси.

Единственото, което Серафина не разбираше, бе как Трахо е успял да свърже нещата, без да е гледал кървавата песен на Мероу в пещерите на йелите и без да е говорил с лейди Талия. Отново беше на един мах пред нея.

Сера лесно откри раздела с раковини за корабокрушения. Спомни си как дукът разказваше, че инфантата пътувала към Франция през 1582 на борда на „Деметер“, и скоро намери раковината с информация за кораба, включително точното място, на което е потънал — на двайсет и пет левги южно от френското градче Сен-Мари. Пиратът, който го нападнал, бил от Катей, Сингапур. Казвал се Амарафе Мей Фоо. Историците смятаха, че Мей Фоо не е намерил диаманта, но никой не знаеше какво всъщност се е случило с бижутото. Знаеше се само, че никой никога не го е виждал след това.

— Да се надяваме, че все още е на шията на инфантата — каза Серафина на глас и върна раковината на мястото ѝ.

Тя праметна торбата си на рамо. Беше открила това, което ѝ трябваше. Имаше още няколко часа до зазоряване. Щеше да напусне Серулия, преди да изгрее слънцето. После щеше да се свърже с Нийла, Ава, Линг и Бека, за да им каже какво е научила.

— Къде отиваш? Може ли да дойда с теб? — каза някакъв глас.

Серафина почти удари тавана с глава. Завъртя се рязко с ръка на ножа и видя Коко. И Абелар.

— Недей така! Изплаши ме почти до смърт!

Коко огледа торбата на рамото на Серафина.

— Отиваш някъде, нали? Вземи ме със себе си.

— Не, прекалено е опасно. Освен това, кой ще се грижи за Фосегрим?

Малката русалка се хвърли на врата на Серафина.

— Обещай ми, че ще се върнеш. Обещай.

— Обещавам — каза Серафина. Прегърна я силно и каза: — Сега трябва да тръгвам, Коко. Върни се в бункера на сигурно място.

Серафина се сбогува с момичето и отплува. Нямаше много време. Трахо също смяташе, че синият диамант на инфантата и Камъкът на Нерия са едно и също нещо. Освен това портретът беше у

него. Знаеше как изглежда диамантът. Сигурно знаеше и за „Деметер“ и за това, че инфантата е потънала с кораба.

Серафина можеше само да се надява, че той не знае точното местоположение на потъналия кораб, на двайсет и пет левги южно от Сен-Мари.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Нийла се прозя. Беше изминал още един ден. Водите пред прозореца ѝ потъмняваха. Беше спряла да брой от колко дни не е излизала от стаята си. Пет? Шест? Имаше ли значение? Имаше ли изобщо нещо значение?

Наблизо бе пълно със зизита и бингбанги. Цели торби. Подът беше покрит с опаковките им. Имаше кандживухута. И розово, тонове розово. Розови сарита. Розови гривни. Розови шалове. Наистина ли беше толкова лошо розовото? Може би трябваше да направи каквото искаха от нея. Може би трябваше да се предаде, прошепна ѝ едно тихо гласче. Да го направи, преди наистина да си загуби ума от скука.

— Няма да стане — каза тя високо, за да заглуши гласчето. — Няма да се предам.

Беше невъзможно да се предаде. Не защото щеше да се наложи да се откаже от дрехите си на авантюристка, макар че щяха да ѝ липсват много, а защото Кираат искаше да обещае, че ще се държи прилично. Това значеше, че не ѝ е позволено да говори за Абадон, или да избяга при първа възможност, за да намери Сера.

Нийла се надигна от стола. Тъкмо щеше да си налее поредната чаша чай, когато чу почукване по прозореца. Стресната от звука, Уда се наду. Нийла заплува към прозореца и видя, че пред него кръжи пеликан. Птицата отново почука по стъклото.

— Не мога да го отворя! — каза тя. — Съжалявам!

Кираат беше омагьосал прозорците в стаята ѝ, за да не може да се измъкне през някой от тях, но един беше открянат, за да влиза прясна вода. Или една раковина.

Пред погледа на Нийла пеликанът бутна именно раковина през тясното пространство.

— Благодаря ти! — каза тя и я взе. Разопакова няколко зизита и ги даде на птицата. Знаеше, че пеликаните много ги обичат. Този веднага ги прибра в торбата под клюна си и заплува нагоре към

повърхността. Развълнувана, Нийла вдигна раковината до ухото си. Веднага позна гласа.

Здрасти, Нийлс, каза Серафина. — Стигнах до къщи. Надявам се, че и ти си си у дома. Добре ли си? С Линг се опитахме да те призовем с конвока, но не успяхме да се свържем, затова пращам раковина. Рисковано е, знам, но казах на пеликана да я счупи, ако го подгонят ездачи на смъртта. Не мога да обясня всичко, но мисля, че теорията ми за Мероу е вярна — скрила е талисманите по време на Пътя. Освен това мисля, че е скрила всички без един във водите край родните места на маговете. Една витрина каза на мен и Линг, че талисманът на Нави е яйцевиден лунен камък. Мисля, че е някъде в драконовите територии на Матали. Ако тръгнеш да го търсиш, не тръгвай сама. Ще ти трябват тежковъоръжени войници или драконите жива ще те изядат. Аз тръгвам да търся Камъка на Нерия. Пожелай ми късмет. Тук в Серулия е трудно. Нещата са много зле. А и изобщо не знам как да направя това, което трябва да направя. Липсваш ми. Много. Но някак си те нося с мен. Заради кръвния обет. Ако знаеш какви фрагове мятам! Мога и да говоря със змиорки и сребророби. Мисля, че с обета сме си смесили и силите. Последва пауза, после гласът продължи. Махди е жив. Добре е. Само това мога да кажа засега. Опитваме се да научим каквото можем за Яз. Не губи надежда. Ще го намерим. Сигурна съм. Обичам те, Нийлс. Разбий раковината, когато свършиш, ясно?

Нийла прихна от радост, че Сера и Махди са добре. Щеше ѝ се да беше чула, че и брат ѝ е добре, но нямаше да губи надежда. Доколкото познаваше Язид, щяха да го открият в някой нощен клуб.

После се замисли за другото, което ѝ бе казала Сера — че талисманът на Нави е лунен камък и че се намира в драконовите територии... но в чии точно? В Матали имаше десетки драконови територии.

Драконите бяха основният източник на богатството на Матали. Топлите му води предлагаха отлични условия за размножаване на много видове. Един от тях, бенгалският синьоперест, който беше спокоен и добродушен, се използваше за теглене на каруци и карети. В Матали се въдеха и чернооктестите лакшадва — огромни, силни дракони, които „служеха“ в армията на империята. Имаше и кралски арабски дракони — създания, толкова ослепително прекрасни и толкова скъпи, че само най-богатите морски хора можеха да си ги

позволят. Имаше още много видове, които се отглеждаха в империята и се изнасяха в чужбина. Освен устобръсначите, които бяха диви и кръвожадни. Векове наред се правели опити да бъдат опитомени, но всички те завършили катастрофално. Въпреки това устобръсначите изпълняваха много важна задача. Те живееха в Мадагаскарския басейн, в Западен Матали, близо до Кандина. Всеки опит да бъде нападен Матали през Мадагаскарския басейн се проваляше, защото нападателите не можеха да минат през териториите на устобръсначите. Именно ролята на този вид като пазители на една от границите на империята бе причината образът на един от тях да стои на националното знаме.

Нийла заплува напред-назад из стаята си, докато се чудеше коя точно драконова територия е избрала Мероу, за да скрие талисмана. Очевидният отговор беше тази на устобръсначите, но и някои от другите видове можеха да бъдат опасни. Спря пред прозореца и се загледа навън, прехапала устни. Слънцето почти беше залязло. Последните лъчи чезнеха във водата и от запад се надигаше силно течение. То развя знамената на Матали около двореца. Нийла погледна националния символ — кралицата устобръснач със специалното си яйце, което, за разлика от нормалните, не беше грозно и кафяво. Без да сваля поглед от знамената, Нийла усети как плавникът ѝ затрепери, а кожата ѝ стана яркосиня. Беше се сетила за нещо.

— Уда! — каза тя. — Лунният камък на Нави също е с форма на яйце. Така каза Сера. Може би това на знамето не е яйце... Може би е лунният камък! Ами ако Мероу е дала талисмана на кралицата устобръснач, защото те са най-опасните създания в тези води? А кралицата го е предала на следващата, тя на следващата и така нататък. Който е измислил националния флаг, явно е видял кралицата на драконите с талисмана. Не е знаел, че е лунен камък. Откъде да знае? Явно си е помислил, че е яйце. Значи е там, Уда! Лунният камък е при устобръсначите. Сигурна съм.

„Ще ти трябват войници“ — беше казала Серафина.

Да, помисли си Нийла, хиляди войници. С копия, щитове и магмомети.

— Как ще се справя? Невъзможно е — продължи да говори тя на рибката. — Даже да отида с войници, по-добре направо да си окича табелка „Обяд“ на шията.

Тя млъкна за малко, за да помисли, после каза:

— Може би Кора ще ми помогне. Помниш ли я, Уда?

Уда бързо поклати глава.

— Напротив, помниш я. Просто не ти се ходи там.

Нийла се бе запознала с Кора по време на едно от многото пътувания с кралското семейство до западните части на империята. Кора, която сега трябваше да е на деветнайсет, управляваше доста голяма част от Матали като васал на императора. Когато кандинианските младежи достигнеха пълнолетие, на шестнайсет години, трябваше да се докажат, като преплуват териториите на устобръсначите. Тези, които успеяха, официално се приемаха за възрастни. За онези, които не успеяха, се пееха зауспокойни молитви.

— Ако има някой, който познава земите на устобръсначите и може да се оправи, без да се загуби там, то това е Кора — каза Нийла. — Веднага трябва да отида в Кандина. Трябва да има начин да изляза оттук. Просто трябва.

Уда изглеждаше разтревожена и след секунда започна да се надува. Не след дълго се издигна до тавана. Нийла се раздразни. Нямаше време за изпълненията на рибката. Имаше си по-сериозни проблеми.

— Уда, стига вече! — скара ѝ се тя. — Слез долу! Не ме карай да идвам да те взимам! О, Уда! Толкова си...

Нийла млъкна. Загледа рибката балон, после довърши:

— Умна!

Заплува нагоре, разцелува рибката по устата и я свали долу.

— Мисля, че току-що измислих как да се измъкна оттук, Уда — заяви тя. — И ти ще ми помогнеш.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Рано на следващата сутрин Нийла чу как ключът се превърта в бравата на вратата. Почти не беше мигнала цяла нощ.

— Идва, Уда. Пригответи се — прошепна тя.

Уда се скри под леглото.

Сума влезе в стаята, понесла поднос със закуска. Остави го на една масичка, после заплува обратно към вратата, за да я заключи. Ключът висеше на сребриста панделка. Сума го пъкна в страничния джоб на дългата си роба.

— Как сте, скъпа принцесо? — попита тя. — Добре ли спяхте?

Нийла се протегна, премигна сънено и каза:

— Да, благодаря ти, но все още се чувствам изморена. Мисля, че се разболявам. Как мислиш, дали имам температура?

Сума забърза към леглото. Докато ѝ проверяваше челото, Уда изплува изпод леглото. Крайчецът на сребрилата панделка се поклащаше от джоба на Сума. Уда го захапа и заплува обратно.

— Богове, дете! — възкликна Сума. — Ти гориш!

Тя седна на леглото и дръпна панделката от устата на Уда.

О, не, помисли си Нийла.

— И бузите ми са пламнали — каза тя бързо. — Не мислиш ли?

Докато Сума проверяваше, Уда отново се насочи към панделката. Ключът се беше плъзнал по-навътре в джоба на Сума и малката рибка трябваше да се гмурне вътре, за да го извади. — Провери и другата, Сума — помоли Нийла, за да я разсее.

Уда най-сетне успя да захапе панделката и задърпа с всичките си сили, докато измъкна ключа от джоба на Сума. Толкова беше доволна от себе си, че закържи зад Сума, широко усмихната, с ключа в уста.

— Мисля, че трябва да свалим температурата — каза Нийла и хвърли строг поглед на Уда.

Рибката се стрелна под леглото, заедно с ключа.

— Ще ми донесеш ли бутилката с копривен еликсир от пещерата? — попита Нийла. — Трябва да е на рафта в шкафчето.

— Разбира се, принцесо — каза Сума и стана.

Не беше там. Нийла бе скрила бутилката в килера.

Тя скочи от леглото, грабна магмената лампа, която беше пъхнала под възглавницата си, и я върна на мястото ѝ на стената. Лампата беше загряла и възглавницата, и главата ѝ достатъчно, че да заблуди Сума. После Нийла съблече халата си. Отдолу беше облякла дрехите си на авантюристка. Пощалъонската ѝ чанта, с прибран багаж, беше скрита под леглото. Нийла се наведе и я извади в момента, в който Уда се подаде оттам с ключа в уста.

— Добро момиче! — похвали я шепнешком Нийла и взе ключа.
— Хайде!

Тя отвори чантата и малката рибка се вмъкна вътре.

— Не виждам копривения еликсир! — извика Сума откъм пещерата.

— Не спирай да търсиш! Сигурна съм, че е там — отвърна Нийла.

С треперещи от напрежение ръце тя извади едно от камъчетата невидимки на Вража от джоба си и освободи заклинанието. Почти веднага стана невидима. Отключи вратата, излезе и я заключи след себе си. За щастие в коридора нямаше стражи, които да видят как се отваря и затваря вратата.

Нийла плуваше близо до тавана, както правеше Уда предната вечер, без да се помайва. Щеше да е по-лесно, ако беше излязла през някой прозорец, но всички прозорци в двореца бяха затворени и със залостени капаци, докато страната се подготвяше за война. Тя плуваше по безкрайни коридори, през тържествени зали и над главите на придворните.

— Почти стигнахме — прошепна на Уда, когато видя двойка високи врати, които извеждаха от двореца.

В този момент силен тревожен вик накъдри водата.

— Затворете вратите! Заповед на императора! Принцеса Нийла е избягала от стаята си!

— О, по драконите! — изруга Нийла.

Оставаха ѝ още около шест метра до изхода. За да се затворят огромните врати, трябваше по двама стражи да бутат всяка от тях с всички сили. Точно това правеха в момента. Вече оставаше по-малко от метър между вратите — пространство, което бързо се стесняваше.

Нийла се напрегна и заплува още по-бързо, вторачена в дупката. Събра ръце над главата си, обърна се на една страна и се стрелна между вратите. Те се затвориха с гръм зад нея.

Тя не погледна назад, докато плуваше през императорския външен двор към открити води. Не ѝ беше приятно, че се наложи да заключи Сума в стаята си. Не ѝ беше приятно, че ще разтревожи родителите си, но никой от тях не разбираше какво всъщност се случва с нея. Ако имаше късмет, когато откриеха, че всичко, което им е казала, е истина, щяха да ѝ простят.

Докато плуваше, Нийла чуваше гласовете на втория помощник, на Келефу, на Сума и на родителите си в главата си. Всички те казваха едно и също: Така се правят нещата! Винаги така са се правели!

Нийла знаеше, че ако иска да намери талисмана на Нави и да победи чудовището, ще трябва да забрави за начина, по който се правят нещата.

Ще трябва да открие нов начин.

Нейният начин.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

— Хареса ли ви престоят при нас, госпожице Сингх?

— Беше направо недостижим. Може ли сметката? Страшно бързам — каза Нийла, без да спира да дъвче дъвката си от морски плужек.

— Веднага — каза рецепционистът и започна да събира числата.
— Една стая за една нощ, два пъти румсървис...

Докато той смяташе, Нийла хвърли нервен поглед към излъсканата слюдена стена зад гърба му. Виждаше групичка маталийски стражи на улицата пред хотела. Колко още щяха да стоят там?

— Готово! Шест троки и пет друпа.

Докато Нийла плащаше, стражите влязоха вътре. Един от тях държеше пергамент. Нийла знаеше, че на него има нейна картина. Нямаше време да плува към горните етажи или да извади камъче невидимка. Щеше да се наложи да излезе през парадния вход. Отправи кратка молитва илюзиото, което бе направила по-рано, за да издържи, обърна се и пое към вратата. Беше превърнала чантата си в лъскава модерна чантичка, черната ѝ коса отново бе станала руса, кожата ѝ беше розова, а ноктите ѝ блестяха в сребристо. Черните си одежди на авантюристка беше преобразила в дълга, широка фланелка за кабалабонг в неоновосиньо с надпис „Давай Гоа!“^[1] отпред и цифрата 2 на гърба. На носа ѝ стояха огромни кръгли очила, а от ушите ѝ се полюшваха лъскави златни халки. Стражите търсеха принцеса, облечена като авантюристка. Изобщо нямаше да погледнат кабалабонгска фенка.

Докато те се приближаваха към рецепцията, тя се престори, че говори в една малка съобщителна раковина.

— Абсолютна трагедия! Няма ли това нещо да заработи поне веднъж в жалкия си живот? Ало? Алооо? Така, добре, май записва. Здравсти, русалке! Дано успееш да чуеш това. След час ще съм в

„Кльощавата морска крава“, ела да пием по чай с балончета, а? Ако стигнеш първа, вземи ми и една водна ябълка. До после! Цун!

Тя изплува от хотела безгрижно, сякаш заникъде не бързаше. Веднага щом зави зад ъгъла обаче, изплю дъвката и се стрелна по течението като риба-меч. Двайсет минути по-късно беше извън града, в открити води.

— На косъм беше — каза си тя, когато спря за малко, за да отвори чантата си и да извади Уда. — Поуплаших се. Имаме още само половин ден път до Нзури Бонде. Предлагам да плуваме по малките течения. Така пътят ще е малко по-дълъг, но ще е по-сигурно, поне така си мисля. Ще трябва да се понапънем. Готова ли си?

Уда кимна и двете заплуваха нататък. Откакто избягаха от двореца, Нийла и домашният ѝ любимец прекараха четири дни по теченията, като за през нощта отсядаха в различни хотели и Нийла плащаше сметките с парите, които взе от двореца. Дотук успя да се изплъзне на три различни хайки от дворцови стражи, които, тя бе сигурна, бяха изпратени от родителите ѝ.

Трудно беше да поддържаш преднина пред стражата, но колкото и да беше странно, Нийла откри, че може да мисли много по-бързо отвсякога. Можеше да предусеща какво ще се случи, също като Ава, и после за секунди да открие изхода от положението — като Сера. Спомни си какво беше казала Сера за кръвния обет в раковината, която ѝ бе пратила. Сера бе сигурна, че обетът е дал на всяка от тях част от силите на останалите.

Сигурно е права, помисли си Нийла. — Няма какво друго да обясни факта, че успях да се изплъзна на всички.

Знаеше, че не бива да допуска да я хванат. Трябваше да открие талисмана на Нави. Още няколко левги бързо плуване и щеше да е в Нзури Бонде, царското село на Кандина, и съвсем близо до лунния камък.

Поне така си мислеше.

Осем часа по-късно, малкото тясно течение, по което бяха поели, изчезна и двете с Уда съвсем се загубиха наред равната сива пустош, тук-там с рехави туфи водорасли и без всякакви указателни табели, освен предупредителните знаци за присъствието на дракони наблизо.

Нийла знаеше, че териториите на устобръсначите са близо до Нзури Бонде и беше сигурна, че двете с Уда не са далече от селото, но

високо над морската повърхност лъчите на слънцето започваха да се удължават — след няколко часа щеше да се стъмни. Драконите ловуваха през нощта. Ако Нийла и Уда не стигнеха скоро до селото, трябваше да спят на открито — изгубени, сами и прекалено видими.

Нийла разгледа картата, която купи малко по-рано. Докато го правеше, забеляза, че ръцете ѝ греят. Обичайното ѝ нежносиньо сияние се бе засилило.

— Странно — отбеляза тя.

Нийла засияваше по-ярко само ако беше силно развълнувана или ако наоколо имаше друга биолуминесцента русалка или животно. Биотата можеха да се усещат взаимно и когато това станеше, фотоцитите — светлочувствителните клетки по кожата им, се задействаха и те засияваха.

Тя се вгледа отново в картата. Сигурна беше, че на нея е показан пътят към Нзури Бонде оттам, където бяха, но нямаше никаква представа къде са всъщност, да не говорим, че не я биваше особено в разчитането на карти. Никога не ѝ се беше налагало. Винаги имаше някой специален човек за целта. Обърна картата наопаки, пак я обърна и накрая реши да се отправи в посоката, за която смяташе, че е запад.

Двете с Уда поплуваха още петнайсет минути, без да попаднат на каквото и да е знак, подсказващ, че селото е наблизно. Тъкмо започна сериозно да се притеснява, когато Уда леко я гризна по ръката и посочи напред с перка. Нийла потърка ухапаното и забеляза, че кожата ѝ е потъмняла до кобалтовосиньо.

— Какво ми става?

Уда отново я гризна.

— Ох! Стига! — скара ѝ се тя. — Какво ти става и на теб?

Загледа се напред, примижала в тъмнеещата вода. Тогава видя: огромен облак пясък в далечината.

— Добро момиче! — похвали тя рибката. — Да вървим!

Нийла знаеше, че толкова голям облак е знак за човешко присъствие. Причините за облака можеха да бъдат най-различни — играчи на кабалабонг, фабрика или фермери, които орат земята си. Може там да имаше ферма за морски крави. По това време на деня фермерите прибираха животните си в обора, за да ги издоят.

Тя заплува по-бързо, облекчена, че е намерила знаци за човешко присъствие и с надежда, че двете с Уда ще могат да се подслонят при

въпросните хора за през нощта. Когато приближиха облака обаче,
Нийла спря.

Облакът не идваше от ферма за морски крави или от играчи на
кабалабонг.

Идваше от гигантски затвор.

Пълен с морски хора.

---

[1] Крайбрежен щат в Индия, популярна туристическа
дестинация. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

— О, богове — прошепна Нийла, изумена.

Продължи още малко напред, скри се зад една скала и подаде глава, за да огледа. И преди беше виждала затвори — всяко царство ги имаше, но никога не бе виждала такъв затвор.

Видя хиляди мъже и жени. Кожата им беше в тъмните нюанси на жителите на Западен Матали. Всичките копаеха. Виждаше ги съвсем ясно. Виждаше всичко, защото оградата около затвора беше съставена от купища морски камшици — огромни биолуминесцентни медузи, почти напълно прозрачни. Сигурно бяха стотици, всяка с пипала, дълги по над седем метра и с диаметър около три метра. Носеха се по водата в кръг. Смъртоносните им пипала образуваха решетките на затвора.

— Ето защо сияя! — каза си тя.

Над затвора се носеха още морски камшици, дори по-големи от останалите, които следяха за движение във водите наоколо.

— Живи стражеви кули — прошепна Нийла.

Докато гледаше затворниците, един от тях, възрастна жена, спря да копае и се подпря на лопатата си. Явно беше напълно изтощена. В следващия момент до нея се появи ездач на смъртта. Той ѝ се разкрещя и я удари с дръжката на камшика си. Тя извика от болка, но отново започна да копае. Недалеч от нея, друг затворник, изпосталял мъж с парцаливи дрехи, падна на земята. Дойдоха няколко ездачи на смъртта и го извлякоха оттам.

Тогава Нийла видя нещо още по-лошо: деца. Стотици деца. Не можеше да види какво правят, но със сигурност не копаеха. Тя се разстрои. Отвори чантата си, извади едно от двете останали ѝ камъчета невидимки и освободи заклинанието. Трябваше да огледа по-отблизо.

— Стой тук, Уда — заповяда тя на рибката, веднага щом стана невидима. Внимателно, за да не попадне на пътя на някое пипало, тя заплува към оградата. Морските камшици бяха най-смъртоносните

медузи. Болката от тяхното ужилване беше толкова силна, че можеше да спре сърцето на морски човек само за няколко минути. Камшиците не я виждаха, но можеха да усетят движенията ѝ във водата и щяха да размахат пипала, ако се приближеше прекалено много.

От новата си позиция Нийла виждаше съвсем ясно група деца. Те разклащаха големи правоъгълни сита, пълни с тиня. Вътре в ситата се щураха крабове и раци сред камъчета и мидени черупки. Тинята се докарваше с каруци, теглени от кльоцави, страхливи морски коне. Децата също бяха много слаби и уплашени. Повечето плачеха.

Нийла обиколи целия затвор и навсякъде видя страдания. В далечния край на затвора имаше казарма, няколко набързо издигнати бараки. Зад тях двама войници стояха близо до оградата от медузи и си говореха. Нийла успя да ги подслуша.

— Прекопахме всеки проклет сантиметър кал в тая забравена от боговете адска дупка. Трахо казва, че едно време тук са били леговищата на драконите и онова трябва да е наблизно, но аз се съмнявам — рече първият.

— Заповядаха да преместим затвора пет левги на север, ако не открием нищо до луненделник — напомни му вторият.

— Колкото повече се отдалечаваме от пещерите на драконите, толкова по-добре. Сега сме само на три левги източно от тях — каза първият страж и посочи с палец надясно. — Чист късмет си е, че още не са ни надушили.

— Трахо идва вчера. Видя ли го? — попита вторият.

Първият поклати глава.

— Не беше доволен. Иска лунния камък, и то веднага — каза вторият. — Казва, че затворниците трябва да работят по-здравно. Да ядат по-малко и да ги наказваме по-сериозно, а освен това...

Войникът млъкна и вдигна глава. Отгоре премина голяма тъмна сянка.

— Това е той — каза първият. — Тепрез. Кара нови затворници.

— Дай да тръгваме — каза вторият. — Ще трябва да помагаме да ги вкарат в затвора.

Нийла погледна нагоре. За момент не видя нищо, освен силуета на корпуса на огромен кораб. Докато гледаше, от него започнаха да падат някакви предмети. Когато се спуснаха по-близо до дъното, тя видя, че са клетки, пълни с морски хора.

Медузите, които се носеха над затвора, се разделиха и клетките паднаха на дъното. Стражите отвориха вратите и започнаха да крещят на хората и да ги удрят с дръжките на камшиците си. Подкараха ги като стадо към центъра на затвора. По пътя късаха всичко, което хората носеха по себе си — мънистени гривни, кърпи за глава и колани, и ги хвърляха навън през пипалата на медузите. Една гривна падна близо до Нийла. Тя я вдигна, когато стражите бяха с гръб към нея, и я прибра в джоба си. Новите затворници имаха изпити, уплашени лица. Щом ги събраха на едно място, им съобщиха, че са тук, за да копаят, докато намерят един много ценен предмет — голямо парче лунен камък, и който го намери, ще получи свободата си. На всички раздадоха лопати независимо дали бяха млади, стари, силни или немощни. Един мъж се възпротиви, че жена му е твърде болна, за да копае. Моментално го набиха.

Нийла се отдръпна от оградата, повдигаше ѝ се. Тогава видя, че опашката ѝ проблясва във водата. Камъчетата невидимки не бяха толкова мощни, колкото перлите, и заклинанието вече бе започнало да се изтощава. Тя заплува обратно към скалата, зад която я чакаше Уда, и седна на земята, за да се успокои.

— Сера грешеше, Уда — каза тя с треперещ глас. — Тепрез наистина крие хората от обезлюдените села на корабите си, но не ги води в Ондалина. Води ги в затворнически лагери. За да търсят талисманите. Трябва да пратя съобщение на останалите, но първо да се махнем оттук, преди и ние да свършим зад оградата. Или в корема на някой дракон.

Нийла се облегна на камъка и затвори очи. Не знаеше какво да прави и нямаше кой да ѝ каже. Сера я нямаше. Линг я нямаше. Нямаше втори помощници с формуляри в ръце. Нямаше велик везир. Нямаше я Сума, която да оправи нещата с чаша чай и чиния бингбанги. Трябваше да се оправя сама. Но как?

Тя отвори очи, после затършува в чантата си и направи това, което правеше винаги, когато беше ядосана или изплашена — потърси бонбон.

Не може да няма поне един, мислеше си отчаяно. Ужасно ѝ се ядеше нещо сладко. Зарови между кутийките грим, четката си за коса, кесията с мокрети... и видя яркозеленото вързопче.

— Зизи! Слава на боговете! — зарадва се тя.

Бонбонът беше посмачкан, защото беше стоял на дъното на чантата, но все пак си беше зизи. Сладкото винаги оправяше нещата. Тя разопакова бонбона с треперещи ръце, лапна го и зачака да се почувства по-спокойна и по-щастлива... Само че беше преситена от сладко и вместо това ѝ се догади.

Изплю бонбона.

В същия момент в главата ѝ заговори глас. Ето, само за теб. Кадживуху, казваше гласът. — Глътни го, скъпа. Точно както преглъщаш всичките си страхове и притеснения. Оставят такъв горчив привкус, нали?

Гласът на Оладелго. Прав беше. Точно това правеше винаги — преглъщаше страховете си с помощта на няколко бонбона, за да ги подслади.

Отново погледна към затвора, към хората в него и осъзна, че нещата няма да се оправят. Не и след един бонбон. Ако искаше да се оправят, трябваше сама да се погрижи за това.

Нийла стана, отупа тинята от опашката си и праметна чантата през рамо.

— Благодарение на проклетите стражи поне вече знаем накъде да плуваме — каза тя на Уда, когато си спомни, че единият беше посочил с палец надясно. — Ако имаме късмет, ще стигнем до Нзури Бонде до сутринта.

ТРИЙСЕТ

— Хайииииииииия!

Викът, ужасяващо пронизителен, проряза водата.

— Това е Кора — каза Нийла. — Бих познала гласа ѝ навсякъде. Хайде, Уда. Почти стигнахме.

Откакто тръгнаха от затвора, Нийла и Уда плуваха цяла нощ, без да спират никъде. Нийла едва се влачеше. Имаше остра нужда от почивка и добро похапване, но щом чу гласа на Кора, усети нови сили.

Нежните лъчи на утринното слънце осветяваха водите на Нзури Бонде. Когато Нийла и Уда приближиха селото, видяха ниски къщички, построени от камъни, със зидария от тиня и натрошени мидени черупки. Всяка беше обградена от пищна растителност. Рамките на вратите и прозорците бяха украсени с ярки геометрични форми в червено, бяло и жълто. Формите бяха прости и пестеливи, но създаваха хармония между постройките и заобикалящата ги природа. Край някои от къщите се виждаха обори от китови кости, в които стада морски крави кротко чакаха да ги изведат на паша.

Нийла си помисли как лъскавите кубета и кулички на Матали се показват на хоризонта много преди да влезеш в града. В Нзури Бонде бе точно обратното: човек забелязваше селото чак когато влезеше в него.

В покрайнините се простираше широка открита арена. Кора беше там и тренираше с аскарите, личната ѝ стража. Аскарите живееха отделно от останалите, в нгоме я джеши, тяхно собствено селце в селото. В момента се упражняваха в харака, бойно изкуство, в което ударите се сипеха със скоростта на светлината. Бойците използваха бамбукови пръти, за да ударят врага през средата на тялото или да го лишат от равновесие, като подсекат опашката му. Нийла се загледа в упражненията, докато плуваше към арената. Аскарите бяха слаби, бързи и смъртоносни — качества, които важаха в най-голяма степен за предводителката им.

Кора имаше тъмна кожа и царствена осанка, подчертана от високите скули, пълните устни и лешниковите очи, изпъстрени със златисти точки. Мощната ѝ опашка беше на кафяви и бели райета, като тялото на морски скорпион, и също като рибата имаше дълги шипести перки, които се разперваха от двете страни на талията ѝ, когато се ядосаше. В момента носеше тюрбан от алена морска коприна и нагръдник от охлювни черупки и мъниста. Над лакътя на едната си ръка носеше гривна от бял корал, изпъстрена с резки, които отбелязваха всеки морски дракон, който бе убила.

— Mgeni anakuja! — викна един от аскарите. Всички спряха каквото правеха и обърнаха глави накъдето посочи аскарата, към Нийла. Уда се изплаши от тях и се шмугна в чантата.

Нийла говореше съвсем малко кандиниански, затова остана изненадана, когато осъзна, че разбира какво е казала аскарата. Беше предупредила Кора, че приближава непознатата русалка. Заради кръвния обет е, помисли си тя.

Кора се завъртя с лице към Нийла. Отначало присви очи, но после се отпусна, когато позна русалката.

— Salamu kubwa, Malkia! — извика Нийла и сведе глава в поклон. Приветствам те, велика кралице.

— Принцеса Нийла! Възможно ли е това? — възкликна Кора на русалски. Доплува до нея, а лицето ѝ се озари от широка, красива усмивка. Тя хвана Нийла за раменете и я разцелува по бузите.

— Изглеждаш различно! Не знаех, че викаш за Гоа!

Нийла все още беше в кабалабонгския си екип.

— Не викам за Гоа, нищо че така изглежда — започна да обяснява Нийла. — Аз...

„Плувах цяла нощ“, щеше да каже, но Кора я прекъсна. Игриво подръпна една от големите ѝ златни обици.

— Ти си единствената русалка сред познатите ми, която би предприела подобно опасно пътешествие така издокарана! — заяви тя. — Ако знаех, че ще идваш, щях да си направя маникюр.

Кора, която изобщо не се интересуваше от мода, обичаше да подкача Нийла за страстта ѝ към дрехите и бижутата. Досега Нийла винаги беше приемала закачките с чувство за хумор, но не и този път.

— Кора, не съм ти дошла на гости. Тук съм, защото имам нужда от помощта ти.

— Помощ с какво?

Нийла се олюля от изтощение. Не знаеше откъде да започне.

— Ами, общо взето, трябва да спасим света — каза накрая.

— И подходящите аксесоари ще ти помогнат в тази работа, така ли? — попита Кора и вдигна вежда.

Аскарите избухнаха в смях.

Нийла се намръщи.

— Подходящите аксесоари — започна тя раздражено — помагат във всички ситуации.

Тя имаше нужда от помощта на Кора, не от подигравките ѝ.

Кора уви ръка около шията на Нийла и я стисна в мъртва хватка, което в Кандина беше проява на привързаност.

— Помниш ли последния път, когато дойде в Кандина? С цялото императорско семейство на Матали? Свитата ви се точеше на цели две левги след вас! Къде са ти сандъците? Къде са ти лакеите?

— Ох, Кора, нямам лакеи. Това се опитвам да ти кажа. Този път не е като миналия. Изобщо не е. Имаме проблеми, сериозни проблеми... — обясни Нийла. Гласът ѝ пресекна на последната дума. Толкова се бе разстроила от видяното в затворническия лагер, толкова бе изтощена от дългите часове непрекъснато плуване, че всеки момент можеше да загуби съзнание.

Кора изведнъж стана сериозна. Заведе Нийла под един сенчест навес край арената, накара я да седне на мек стол, покрит с възглавници, и нареди да донесат храна и напитки. Аскарите ги последваха и насядаха в кръг около кралицата си и нейната гостенка.

— Разкажи ми сега всичко — каза Кора.

Нийла хвърли поглед на бойците около тях.

— Бих им поверила живота си — каза тя, разчела мислите на Нийла. — Няма да можем да ти помогнем, ако не ни вярваш. На всички нас.

Нийла кимна и им разказа всичко — за сънищата, за нападението над Серулия, за дука, за ездачите на смъртта, за йелите, за Шестимата царували, за чудовището, за талисманите и за бягството ѝ от собствения ѝ дворец.

— Трябва да ми помогнете за лунния камък. Със Сера смятаме, че е при кралицата на драконите. Има и още нещо — каза тя. Пое си дълбоко дъх и се приготви да им разкаже за затвора, когато си даде

сметка, че аскарите съвсем са притихнали. Спогледаха се, после погледнаха към нея. Тя разпозна изражението. Беше го видяла съвсем скоро — на лицата на майка си и баща си.

— Чакайте, нека отгатна — промълви тя. — Смятате ме за луда, нали?

Тя извърна поглед от аскарите към Кора.

— Нийла — започна Кора, — идваш тук, облечена много странно, разказваш ни някаква безумна история...

— Историята е истинска. До последната дума — прекъсна я Нийла.

— Къде са доказателствата? — попита Кора.

Нийла си спомни мънистената гривна. Беше в джоба ѝ.

— Искаш доказателства? Добре. Случайно някои ваши села да са били нападани? Да има отвлечени хора?

Кора я гледа няколко секунди, преди да отговори.

— Да — призна тя накрая. — Джуа Маджи беше нападната. Моят кионгози, генералът ми, кръстосва покрай южната ни граница, докато си говорим, за да търси селяните. Откъде знаеш за това?

— Генералът ти няма да ги намери там. Те са на запад оттук, не на юг. Видях ги. Отвлякъл ги е един гог. Използват ги като роби.

— Нийла, говориш несвързано. Храната пристигна. Може би е добре да хапнеш нещо — предложи Кора и даде знак на слугите да сервират блюдата близо до нея.

Те наредиха кани с подправено мляко от морска крава, купи с яйца от морска змия в сос от сини анемони, чинии с лунни медузи, задушени в плитчинни чушки, и сьонгерен кейк със захаросани кръгли червеи. Нийла не обърна внимание на храната.

— Хората ти, Кора, са в затворнически лагер — каза тя. — Карат ги да търсят един лунен камък — талисмана, за който току-що ти разказах. Видях ги. Карат ги да работят, докато умрат.

Тя извади гривната от джоба си и я подаде на Кора.

— Ето ти доказателството.

Очите на Кора се разшириха. Тя взе гривната.

— Тази разцветка е кенджи, слънчев лъч. Всяко село има своя собствена, а тази е на Джуа Маджи.

Кора скочи от мястото си. С настръхнали перки взе един боен прът, вдигна го над главата си и го стовари върху масата. Тя се пръсна

на парчета.

— Трябва да ги измъкнем оттам! — извика тя. — Веднага! Кионгози го няма, затова ние ще го направим — аскарите и аз!

Нийла бе забравила каква става приятелката ѝ, когато се разгневи. Не беше в състояние да мисли разумно.

— Ей, Кора — започна тя. — Задръж за малко. Не можете да ги измъкнете. Там е пълно с морски камшици и стражи. Въоръжени стражи. Колкото и да сте страховити ти и аскарите, не можете да се мерите с тях. Затворът е като крепост.

Кора изсумтя.

— Всяка крепост може да бъде превзета — заяви тя. — Единственият въпрос е как.

— Ще си докараш смъртта — предупреди я Нийла. Гласът ѝ заглъхна от изтощение.

Кора се разтревожи и заповяда на слугите да заведат Нийла да си почине. Нийла заплува след тях едва-едва, а Уда я следваше по опашката. В края на арената русалката се обърна и погледна Кора и стражата ѝ.

Пееха заклинания за преобразяване. Ярките им шарки се превръщаха в мътнокафяви, зелени и сиви оттенъци — цветовете на морското дъно и растителността му. Нийла не можеше да повярва каква машина е задвижила. Всичко се случваше толкова бързо. Дали обаче се случваше достатъчно бързо? Войниците, които бе подслушала, говореха за местене на лагера. Хората на Кора страдаха ужасно от нечовешките условия, при които живееха. Много от тях сигурно щяха да издъхнат, преди да доплуват до новото място.

Когато преобразяването завърши, Кора отметна глава и нададе вик, който смразяваше кръвта, боен вик. Аскарите ѝ отвърнаха подобаващо. Гласовете им се извисиха като един. После вдигнаха бойните си пръти. В следващия момент след тях остана само облак пясък, докато се отдалечаваха с бясна скорост. В посока на затвора.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Нийла закопча на кръста си колан, инкрустиран с парчета черен корал. После си сложи обиците от конусовидни охлювни черупки и огърлицата със зъб на акула. Изкусуряването на всички подробности в тоалета винаги ѝ бе действало успокоително, а сега имаше голяма нужда от успокояване.

Макар да се чувстваше малко по-добре, отколкото при пристигането си в Кандина преди осем часа, все още беше неспокойна и ядосана. Образите на хората, затворени в лагера, не я оставяха на мира. Все пак бе проспала по-голямата част от деня и се бе нахранила. С настъпването на вечерта тя се почувства достатъчно силна, че да може да говори за затворниците, без да избухне в сълзи.

Преди няколко минути тя чу възгласи и викове, от което разбра, че Кора и аскарите са се завърнали. На Нийла и Уда им отне цяла нощ, за да стигнат от затвора до Нзури Бонде, но аскарите плуваха по-бързо, а и знаеха посоката.

Нийла попита една прислужница къде може да намери Кора и тя я упъти към арената. Уда, която се плашеше от аскарите, предпочете да остане в стаята. Когато Нийла приближи арената, видя, че аскарите седят в полукръг на земята и вечерят. Камуфлажът им бе изчезнал. Нагръдниците бяха заменени от меки туники от морски лен. Светлината от магмените им лампи играеше по силните им, стегнати тела и хвърляше отблясъци от тъмните, зорки очи. Сред аскарите имаше и мъже, и жени. Всички носеха бели коралови гривни на ръцете, по които имаше резки за всеки убит устобръснач. По телата на някои от тях се виждаха дълбоки белези от сблъсъците с драконите. Нийла знаеше, че за тези бойци белезите са нещо по-ценно от медал за храброст, нещо, което те демонстрираха с гордост.

Кора не беше при аскарите си. Тя стоеше в центъра на арената, обвита в тишина. Около нея се издигаха чучела за тренировка, забучени на пръти. Нийла я загледа как с опашка изкорми пълнежа на едно чучело, събори друго с пръта си и разсече трето на две с копие.

— Открихте ли затвора? — попита тя една аскара на име Басра.

Басра кимна. Тя беше слаба и мускулеста и не носеше никакви украшения, освен гривната. Като на всички останали и нейната черна коса бе подстригана съвсем късо, за да не могат враговете да я хванат.

Откъм центъра на арената долетя силен, нисък вик. Поредното чучело падна.

— Какво прави Кора? — попита Нийла.

— Мисли — отвърна Басра.

— Така ли мисли Кора? Не мога да си представя как изглежда, когато се бие.

— Да — потвърди Басра снизходително. — Не можеш.

Нийла, раздразнена от резкия тон на Басра, я изгледа враждебно. В същия миг Кора изсвири пронизително. Аскарите тутакси оставиха вечерята си и заплуваха към нея. Нийла ги последва.

Кора събра всички около себе си и започна да чертае в пясъка с върха на бойния си прът. Направи схема на драконовите територии и на затвора.

— Значи си ги видяла — отбеляза Нийла.

— Видях ги, да. Видях хората си... Видях... — гласът на Кора заглъхна. Тя се извъртя и шибна едно чучело с опашка и го обезглави.

Тъй като още помнеше ефекта, който затворическият лагер бе оказал върху нея, Нийла реши да ѝ даде малко време. Чакаше, без да продумва, Кора да се успокои.

— Дълга ти извинение — каза Кора накрая. — Не биваше да се съмнявам в думите ти. Просто...

— Изглеждах като побъркана. Знаем... Фланелката, косата, лака на ноктите, всичко. Всяка русалка, която изглежда така, със сигурност е откачена — пошегува се тя.

Кора отново стегна главата ѝ в мъртва хватка, после я пусна. Нийла направи гримаса и потърка шията си, а Кора заговори.

— Имаме два проблема — обърна се тя към групата аскарни. — Трябва да изведем хората си от добре охраняван затвор, а Нийла трябва да вземе лунния камък, който в момента се намира в леговището на Хагарла, кралицата на драконите.

— Дали не бихме могли просто да я помолим учтиво да ни го даде? — попита Нийла с надежда.

Кора се усмихна мрачно.

— Не. Не бихме могли.

— Предполагам, че камъкът значи много за нея. Предаван е от кралица на кралица поколения наред, нали?

Кора изсумтя.

— Защо сумтиш? — попита Нийла.

— Живеем в съседство с драконите. Навършваме пълнолетие на тяхна територия. Понасяме нападенията им и понякога губим хора заради тях — каза Кора.

Нийла кимна и си спомни, че бащата на Кора бе загинал в ноктите на дракон.

— Единственият начин да победиш врага си е да го опознаеш — продължи Кора, — а ние познаваме устобръсначите. Никоя кандидат-кралица не би чакала старата да умре и да ѝ завещае подобно съкровище. Драконите не правят така. Младата убива старата и завзема съкровището. Така правят драконите.

— Значи няма начин просто да ни даде лунния камък — рече Нийла.

— Никакъв. Драконите са завистливи и алчни. Обожават блестящи, лъскави предмети и претърсват всеки потънал кораб за тях, освен това крадат от търговските кервани и дори нападат села. Готови са да се бият за парче стъкло, какво остава за подобна скъпоценност. Най-голямата гордост на устобръснача е да събере огромна купчина с лъскава плячка, а в пещерата на Хагарла е пълно с такива неща. Държи най-любимите си предмети в сандък и спи до него. Има и още нещо, което знаем за драконите — добави Кора. — Лакоми са. И кое е онова, което най-много обичат да ядат? Морски камшици. Смятат ги за деликатес, с все пипалата.

— Мисля, че се сещам накъде биеш — каза Нийла, развълнувана.

— Имам план. Съвсем прост. Ще изведем драконите от пещерите им и ще ги заведем до затвора. След като изплюскат всички камшици, ще ги подмамим далеч оттам.

Нийла премигна.

— Чакай малко, Кора. Нали каза, че планът е прост?

— Такъв е, на теория. Изпълнението ще е малко по-трудничко. Ако успеем, ще мога да освободя хората си, а ти ще получиш лунния камък.

— А ако не успеете? — попита Нийла.

— В такъв случай — рече Кора и вдигна рамене, — ще умрем.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

— Раковината каза, че е на юг. Не на югозапад и не на югоизток. На юг. Трябва да е някъде тук! — говореше си Серафина.

Преди четири часа бе стигнала водите край Сен-Мари, след като бе плувала дни наред. Оттогава търсеше останките на „Деметер“.

— Да не съм разчела посоките погрешно? — почуди се тя на глас, вперила поглед в компаса, който взе от Фосегрим.

Според него беше на правилното място. За жалост „Деметер“ го нямаше.

В главата ѝ се появи мисъл, от която изстина. Ами ако Трахо го беше намерил? Ако Тепрез някак си беше успял да качи останките на някой от огромните си траулери? Това би обяснило защо не ги намира.

Докато Сера обмисляше тази възможност, усети вибрации във водата. След секунди нещо мина над главата ѝ. Тя вдигна очи тъкмо навреме, за да види как се белват два корема.

Акули. Големи.

Сърцето на Серафина подскочи. Това бяха тигрови акули, които често нападаха русалки. Сега рибите се обърнаха и се насочиха към нея, плувайки все по-бързо. С надеждата да успее да ги отблъсне, Серафина посегна за отварата от Мойсеев морски език, която ѝ даде Вража, но в следващия момент се сети, че е свършила. Беше я използвала, за да се откопчи от ездачите на смъртта. Огледа дъното под себе си, опитвайки се да намери някакво укритие — пещера, риф, каквото и да е, но видя само гъсталак от водорасли. Щеше ли да успее да стигне до него, преди акулите да стигнат до нея?

Сърцето ѝ биеше в гърлото, когато се гмурна. Акулите се стрелнаха след нея. Усещаше ги как порят водата, как я настигат с всяка секунда. Десет метра, пет, три... и навлезе в гъсталака с протегнатата ръка, за да намери дъното и да се долепи до него. Само че дъно нямаше. Нищо нямаше.

Сера пропадеше през водораслите към дълбоко, тъмно дере. Зелените листа на водораслите растяха толкова нагъсто, че го скриваха

изцяло. Сера спря да плува, обърна се и погледна нагоре. Акулите минаха над главата ѝ, но не се опитаха да продължат гонитбата. В гъсталака проникваха няколко слаби слънчеви лъчи. Тя ги издърпа и ги сви на топка, която стисна в ръка. После погледна надолу към дъното на дерето и почти изпусна топката.

Потъналият кораб лежеше на единия си борд точно под нея. Ако акулите не я бяха подгонили в тази посока, никога нямаше да успее да го открие.

Това трябваше да събуди подозрение у Сера, но тя беше толкова щастлива, че е открила кораба, та не обърна внимание на странния му вид. Мачтите, въжетата и палубата изглеждаха непокътнати след четиристотин години на морското дъно.

Тя видя, че корабът е тримачтова каравела, каквато испанците често строяха в миналото. Беше лек, елегантен, дълъг около 18 метра — точно типът бърз, маневрен кораб, на който да пътува една принцеса, която се бои от пиратско нападение. Нямаше как да не е „Деметер“.

Когато се приближи, Сера видя, че корпусът е осеян с дупки. Надникна в една от тях и видя раци да се прескачат по разхвърляни каси с вино, бурета с вода и кошници. Подът беше осеян със сребърни бокали и блюда. Навсякъде се въргаляха като детски кубчета съборени сандъци, от онези, които гогите някога ползваха, за да пренасят дрехите си. Възможно ли беше тези вещи да са принадлежали на инфантата? Дали и нейните останки бяха още на кораба? Ами диамантът на Нерия? Сера огледа за човешки кости, но нямаше никакви. Щеше да се наложи да влезе в кораба и да го претърси.

Дупките по корпуса бяха твърде малки, за да се провере през тях, затова реши да плува нагоре и да влезе откъм палубата. Вдигна поглед и се приготви да заплува към планшира^[1]. В следващия миг замръзна.

На палубата на кораба стоеше някой и я гледаше. Беше млада жена с бездънни черни очи. Беше красива. Бледа. И мъртва.

Серафина я разпозна веднага от картината на дука. Стомахът ѝ се сви от страх. Пред нея стоеше инфантата. „Деметер“ бе призрачен кораб.

Сера беше в голяма опасност.

---

[1] Горният край на корпуса на дървен кораб. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Призракът стоеше и се взираше в Серафина, без да продума.

Сера знаеше, че трябва да отплува. Бързо. Това не беше някоя глупава русалийка, а нещо много по-страшно. Но не можеше да си отиде, трябваше ѝ диамантът на Нерия. Реши да заговори призрака с ясното съзнание, че трябва да е изключително внимателна. Призраците на хора, загинали в корабокрушение, бяха лукави. Копнееха за живот. Искаха да усетят ритъма на живо сърце, потока на кръвта във вените. Докосването им, ако се проточеше, беше смъртоносно.

Съвсем бавно, Сера заплува към палубата на кораба. Когато стигна до планшира, тя направи дълбок реверанс. Инфантата може и да беше мъртва, но си оставаше кралска особа и Сера знаеше, че трябва да демонстрира съответното уважение.

— Приветствам ви, Мария-Тереза, благородна инфанта на Испания. Аз съм принцеса Серафина ди Миромара, дъщеря на кралица Изабела — поздравя Сера, без да позволява треперенето в гласа ѝ да си проличи. — Идвам по важен държавен въпрос и смирено моля да ми разрешите да се кача на борда.

— Приветствам ви, Серафина, принцеса Ди Миромара — отговори инфантата с глас, който звучеше като писъка на вятъра. — Разрешавам да се качите на борда.

Серафина се бе обърнала към инфантата на испански благодарение на кръвния обет. Сега остави топката от светлина на планшира и заплува напред по палубата, като внимаваше да не доближава твърде много инфантата.

— Защо сте дошла сама? Къде са придворните ви? — запита инфантата.

— Придворните ми ги няма, Ваша светлост. Майка ми е мъртва. Кралството ми е в ръцете на нашественици — каза тя.

Очите на инфантата потъмняха.

— Кой е извършил това зло? — попита тя.

Серафина ѝ разказа какво се бе случило в Миромара и защо. Разказа ѝ за чудовището в Южното море и как нашествениците търсеха шестте талисмана, които щяха да го освободят от плен.

— Вашият великолепен син диамант е един от тези шест талисмана, Ваша светлост — завърши тя. — Вярвам, че е бил даден от моята прародителка, кралица Мероу, на една от вашите предшественички. Дошла съм, за да ви помоля да ми го дадете. Нужен ми е, за да спра нашествениците в кралството си и да не допусна да освободят това огромно зло.

— Молбата ви е голяма. Каква е цената, която сте склонна да заплатите? — запита инфантата.

— Също голяма — отвърна Серафина.

— Поседнете с мен за малко, принцесо. Толкова отдавна не съм имала никаква компания — инфантата се настани на планшира и подкани с жест Серафина да седне до нея.

Серафина се подчини, но се постара между тях да останат няколко метра. Седна на крайчеца на планшира, готова веднага да скочи от мястото си, ако се наложи. Знаеше, че танцува със смъртта. Ако инфантата се хвърлеше към нея, ако успееше да я хване и да я задържи, Сера никога нямаше да напусне кораба.

— La Sirena Lágrima — със замислена усмивка произнесе инфантата. — Сълзата на русалката. Така наричаше диаманта семейството ми. Майка ми ми го даде на шестнайсетия ми рожден ден — усмивката ѝ помръкна. — Трябва да внимавате какво си пожелавате, принцесо. Този прекрасен камък ми струва живота.

Тя се премести малко по-близо до Серафина.

— Бях сгодена за френски принц — започна тя. — Сватбата щеше да е в Авиньон. Отплувах за Франция през лятото на осемнайсетата си година. Бяхме се насочили към Сен-Мари, когато първият помощник-капитан вдигна тревога. Бяха забелязали кораба на Амарафе Мей Фоо. Познавах това име. Всеки го познаваше. Мей Фоо беше жесток, безпощаден убиец. Корабът му се казваше „Шаю“. Широко известно бе, че диамантът е част от зестрата ми. Знаех, че ще го вземе. И мен заедно с него.

Инфантата приглади полите на роклята си и продължи да разказва:

— Заклех се, че няма да допусна да попадна в плен. Аз бях принцеса на Испания, която щеше да стане съпруга на френски принц, а не девойче, което да топли леглото на един пират. Капитанът ни даде всичко от себе си, за да се изплъзнем на Мей Фоо, но беше безполезно. Знаех какво трябва да направя. Изчаках, докато „Шаю“ се приближи съвсем и Мей Фоо можеше да ме види. Тогава заповядах да донесат личния ми сокол Миха. Свалих си огърлицата и я дадох на птицата. „Лети!“ викнах аз. Миха се издигна над водата с огърлицата в клюна. Мей Фоо също имаше питомна птица — огромен черен лешояд. Той го изпрати след сокола ми. Миха летеше бързо, но демоничната птица на пирата беше по-бърза. Когато се доближи до моя сокол, той изпусна огърлицата. Лешоядът се опита да се гмурне, за да я вземе, но Миха не му позволи. Той я уби, но тя все пак успя да му попречи да вземе диаманта. Огърлицата потъна на морското дъно. Крясъците на злата птица бяха нищо в сравнение с крясъците на господаря ѝ. Аз му се подиграх, казах му как сега някой октопод ще се окичи с диаманта ми, но поне няма да е в неговите мръсни, крадливи ръце.

Инфантата протегна изящна, безплътна ръка и я подпря на планшира, на няколко сантиметра от Серафина. Сера не забеляза, толкова бе погълната от разказа.

— Така разгневих пирата, че той реши да не ме пленява — продължи инфантата. — Вместо това ме уби. Тъкмо това бе и моето желание. Той се качи на борда на „Деметер“ и отведе екипажа и придворните ми дами, за да ги продаде в робство. После ме заключи в каютата ми. Върна се на своя кораб и даде заповед да обстрелят „Деметер“ с оръдията.

Гласът на инфантата потрепери. Болката от спомена бе изписана на лицето ѝ.

— До ден-днешен чувам свистенето на гюлетата. Помирисвам барута. Изправих се пред смъртта смело, както подобава на една испанска принцеса. Бях се надявала Мей Фоо да ме застреля, да прояви някаква, макар и малка милост, но той не го направи. Удавянето не е лесна смърт.

Тя обърна тъмния си, безжизнен поглед към Серафина.

— След като изслушахте историята ми, все още ли желаете да притежавате камъка? Тези нашественици, за които ми говорихте, без

съмнение ще се опитат да ви го отнемат, както Мей Фоо се опита да го отнеме от мен. Може да ви струва живота, както стана с мен.

— Все още желая да го притежавам. Вие ми казахте къде е диамантът — на морското дъно. Ще ми кажете ли колко се отдалечи Миха от кораба, преди да пусне огърлицата? И в коя посока летя? Ще ми отнеме известно време да го намеря, струва ми се, а не разполагам с много.

Призракът се засмя.

— О, но принцесо, аз не съм ви казала къде е диамантът.

— Напротив, Ваша светлост — възрази Серафина, объркана. — Казахте, че Миха го е пуснала в морето.

— Казах, че Миха пусна огърлицата, която ѝ дадох. Тази огърлица беше фалшива. Аз бях скрила истинския диамант. За да го опазя. Той все още е на борда на „Деметер“.

Сърцето на Сера подскочи от радост. Диамантът бе тук. Талисманът на Мероу беше на кораба, с нея!

— Ще ми позволите ли да го взема? — попита тя.

— Срещу определена цена.

— Ще ви дам всичко, което имам.

— Дори и живота си? — попита инфантата и протегна ръка да докосне бузата на Серафина. Пръстите ѝ спряха на сантиметър от лицето ѝ.

С огромно закъснение Серафина осъзна, че е допуснала инфантата да се приближи прекалено много, но въпреки това не трепна. Имаше чувството, че призракът я проверява, изпитва я. Знаеше, че не бива да проявява страх.

— Да, Ваша светлост. Ако това е цената за спасението на кралството ми — отвърна тя.

Инфантата кимна одобрително. Отдръпна ръката си и каза:

— Имате смело сърце, принцесо. И силен дух. И двете ще са ви нужни, защото желая да се завърна у дома и бих искала вие да ме заведете там.

Сякаш целият въздух изчезна от дробовете на Серафина. Молбата на инфантата беше смъртна присъда. Като всички русалки, тя знаеше, че водата пленява човешките души. Ако човек умреше на повърхността ѝ, душата му отлиташе свободно, но ако загинеше в дълбините, душата оставаше в плен и се превръщаше в призрак.

Никоя душа не иска да бъде пленник. Душите на удавените се съпротивляваха яростно на съдбата си. Силата на тази ярост определяше и силата на призрака. Буйните води, като тези близо до брега, които прииждаха и се отдръпваха под напора на приливите и отливите, както и реките, разпръскваха яростта. Призраците в такива води, като русалийките, бяха сравнително слаби. Можеха да удрят и да щипят, но не и да убиват. Можеха да взимат предмети от живите, но не и да ги задържат. Скитаха се безцелно из водите, в които бяха намерили смъртта си, по-скоро досадни, отколкото опасни.

Призраците на потънали кораби обаче бяха силни. Един плавателен съд, построен така, че да държи океана отвън, можеше също толкова успешно да задържи човешката душа в себе си. Бурната жизнена сила, която се освобождаваше от човека при смъртта му, не се разпръскваше на борда на потънал кораб, а се концентрираше там, където беше загинал човекът — в каютата, в трюма или на борда. Тя се преплиташе с кораба, обвиваше се около гредите, проникваше в стоманените корпуси и именно затова призрачните кораби не гниеха и не ръждясваха. Те устояваха на времето, като черпеха сила от призраците на борда си. И призраците устояваха на времето, завинаги привързани към кораба.

Освен ако живо същество не се съгласеше да ги освободи.

— От четиристотин години съм пленница на този кораб — каза инфантата. — Тъгувам за слънцето, за синьото небе, за топлите ветрове на Испания. Копнея за аромата на жасмин и портокали. Искам да бъда свободна, принцесо. Искам да си отида у дома.

Ако се съгласеше да изпълни молбата на инфантата, Серафина трябваше да хване призрака за ръка и да го заведе до бреговете на Испания. Знаеше, че шансовете ѝ за оцеляване са минимални, защото допирът на призрака смучеше живота от живите, малко по малко, докато той не свършеше.

От историите, които бе чувала за призраци на потънали кораби, Сера знаеше, че живите могат да издържат призрачния допир няколко минути, дори часове, но дни? Никой никога не беше оцелявал толкова дълго.

Имате силен дух, бе казала инфантата.

Дали и сърцето ми ще е достатъчно силно да издържи, усъмни се Серафина.

— Какъв е отговорът ви, принцесо?

— Отговорът ми е „да“ — отвърна Серафина.

Диамантът беше скрит под една от дъските на пода в каютата на инфантата. Серафина се гмурна във вътрешността на кораба. Откри нож в камбуза — корабната кухня, и започна да повдига дъските една по една; изведнъж той се появи в целия си блясък пред очите ѝ — Камъкът на Нерия. Беше бистър, яркосин и голям колкото яйце на костенурка. Серафина бе виждала много скъпоценности — съкровищницата на майка ѝ бе пълна с тях, но никога не беше виждала камък като този. Когато го взе в ръка, усети как силата, излъчваща се от него, попива в нея. Усещането беше вълнуващо и същевременно страховито. Тя бързо го пусна в торбата си. Макар че вече не го докосваше, все още усещаше силата.

— Намерила сте го — отбеляза призрачната принцеса, когато Сера се върна при нея. — Надявам се да ви донесе полза, а не вреда.

Серафина се стегна. Сега беше неин ред да удържи на обещанието си.

— Ваша светлост — каза тя и протегна ръка.

Инфантата я пое и Серафина изви гръб с тих писък. Сякаш призракът беше бръкнал в гърдите ѝ и бе обвинил студената си ръка около сърцето ѝ. Корабът заскърца и застана, сякаш протестираше срещу отпътуването на инфантата. Дълга цепнатина проряза палубата. Една мачта се пречупи и падна на дъното. Сера усети как ритъмът на сърцето ѝ става неравномерен. Дишането ѝ се забави. За няколко секунди всичко наоколо посивя.

Бори се, Серафина, заповяда си тя. — Бори се!

Спомни си майка си как се бореше с нападателите до сетния си дъх, така че да може тя, Серафина, да избяга. Спомни си Махди, който рискуваше живота си, за да победи Трахо. Видя приятелките си как дават кръвен обет заедно с нея и как Вража остава сама, за да се изправи пред ездачите на смъртта.

Тогава призова всичките си сили и заплува, отнасяйки инфантата далече от кораба ѝ към откритите, изпъстрени със слънчеви зайчета морски води.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

— Сигурна ли си, че ще стане? — попита Нийла.

— Никак — отвърна Кора.

— Грешен отговор.

Кора не се впечатли. Беше сутринта на деня след пристигането на Нийла в Нзури Бонде. Всички станаха по тъмно и безшумно напуснаха селото. Сега Кора преговаряше плана за последен път с двама от аскарите — Каали и Лейло. И двамата бяха едри и силни, и не само че се славиха като непобедими бойци, а бяха и ездачи на китове, както научи Нийла.

— Кажете на Сето, че ще му поднеса благодарностите си, когато се срещнем, след като приключим — заръча Кора, когато обсъждането свърши. Тя допря чело до челото на Каали, а после и до това на Лейло. Изпрати ги и се обърна към другите.

— Икраан, трябва ти повече зелено отзад на врата. Джамал, виждам ти върха на плавника. Нийла... — тя въздъхна и поклати глава.

— Какво? — попита Нийла, недоволна. — Сливам се! Абсолютно се сливам!

Басра изсумтя.

— Ами така е! Какво му е на камуфлажа ми? Нямате ли си анемони в Кандина?

Кора изпя два стиха. Ярките лилави и сини петна по тялото и опашката на Нийла изчезнаха. Запя отново и цялото тяло на Нийла се покри с поне пет оттенъка на калнокафявото.

Нийла огледа ръцете си.

— Пфу — беше единственият ѝ коментар.

— Да не предпочиташ да ти ги отхапят? — попита Басра язвително и врътна опашка.

— Да не предпочиташ да ти ги отхапят — изимитира я Нийла.

Надменното поведение на Басра ѝ късаше нервите.

Кора, Нийла, Басра и още няколко аскари стояха на границата на драконовите територии — пусти, скалисти земи, изпъстрени с

гниещите трупове на всякакви морски обитатели. Половината от групата, включително Басра и Нийла, бяха маскирани. Останалите бяха в истинския си вид и цвят.

— Добре, маскираната група изглежда наред. Готови ли сме? — попита Кора.

Всички кимнаха, макар че Нийла не реагира толкова въодушевено, колкото аскарите.

— Планът ви е известен. Плуваме заедно към пещерите, после се разделяме. Моята група играе ролята на стръв и подмамва драконите към затвора. Групата на Басра в това време се прави на невидима. Щом драконите тръгнат след нас, влизате и претърсвате пещерата на Хагарла, намирате лунния камък и прибирате малко плячка. Имаш един час, Басра, след което се присъединявате към нас при затвора. Ако всичко мине добре, плуваме всички заедно към къщи — Кора млъкна, после нададе вик — Велика Нерия, бъди с нас!

— Велика Нерия, бъди с нас! — повториха в един глас аскарите.

— Велика Нерия, бъди с нас! — с леко закъснение извика и Нийла. Опита се да прозвучи твърдо като аскарите, но не ѝ се удаде съвсем. Басра подбели очи.

Заплуваха напред, право към сърцето на драконовите територии. Басра и групата ѝ плуваха ниско, съвсем близо до дъното, а Кора и нейната група се носеха високо. Всички плуваха бързо. Нийла трябваше да впрегне всичките си сили, за да не изостане. След около десет минути, Кора спря и безмълвно посочи една пещера. Входът ѝ беше широк и висок. Около него имаше купища разхвърляни кости. Сърцето на Нийла се качи в гърлото ѝ. Щом драконите се впуснеха да преследват Кора и нейната група, те трябваше да успеят да поддържат преднина цели три левги. А драконите бяха бързи плувци. Нийла се питаше дали отново ще види Кора.

Докато Басра и нейните хора стояха прилепени до дъното, всички от групата на Кора се скриха зад една скала. Самата Кора остана на открито и заплува напред, докато стигна по средата между пещерата и скалата. Тогава си пое дълбоко дъх и нададе остър, ужасяващ писък — писъкът на ранена русалка. После повтори писъка и го потрети, но нищо не се случи.

— Хайде де, смрадлива торба с черва такава! — чу я Нийла да се ядосва. — Ти отливна, миризлива, мекомозъчна...

Тогава се разнесе звук — бавен, ритмичен тътен, който разтърси земята. Кора се усмихна мрачно и отново изпищя. Няколко секунди покъсно Хагарла, кралицата на драконите, подаде глава от пещерата си.

— О. Богове — прошепна Нийла.

— Не се разкисвай, принцесо — предупреди я Басра.

— Яж ми перките, акулска муцуно — каза Нийла, на която съвсем ѝ беше писнало от злобните подмятания на Басра.

Басра я изгледа, но Нийла не забеляза. Очите ѝ, разширени до невъзможност, бяха фиксирани върху дракона.

Хагарла беше с размерите на дребен кит. Люспестата ѝ кожа бе лилаво-черна като синина, а коремът ѝ имаше белезникавия цвят на удавник. На огромната ѝ змийска глава се кокореха шест жълти очи с отвесни черни цепки вместо зеници. Черният ѝ разцепен език се подаде от устата. Тя изрева силно и Нийла видя, че пастьта ѝ е пълна с няколко реда остри зъби, които се виеха в спирала чак до гърлото. По тях висяха останки от последното ѝ ядене.

Кора отново изпищя. Главата на Хагарла се стрелна към звука и присви очи, когато забеляза Кора. Драконката се напрегна и изскочи от пещерата, но Кора бе по-бърза. От другите пещери наизлизаха още дракони. Хагарла се завъртя и им изрева, за да знаят, че Кора е нейна плячка, но и те искаха да ядат русалско месо, затова се включиха в преследването.

По даден от Кора знак останалите от нейната група изплуваха иззад скалата с викове и крясъци. Появата им подлуди драконите. Нахвърлиха им се поне десетина. Кора и бойците ѝ заплуваха с бясна скорост, а драконите се понесоха след тях на заострените си като перки на акула криле.

Басра даде знак на своята група.

— Напред!

Пещерата на Хагарла бе изпълнена с нетърпимата миризма на разлагащо се месо и Нийла се уплаши, че ще повърне. С усилие на волята се отърси от гаденето и продължи да плува, съсредоточена върху мисията си. На двайсетина метра от входа, проходът, през който влязоха, се разширяваше в огромна зала.

— Майко мила и безгрешна! — възкликна Нийла, изумена от гледката. Залата бе пълна с невероятно количество съкровища. Златни блюда, сребърни бокали, монети, стъкло, порцеланови вази, ковани

брони, бижута, чаши, парчета огледало, бронзови статуетки, алабастрови и мраморни статуи, късове обсидиан, малахит и лазурит, няколко коли, множество велосипеди, метални кафеварки, прибори за хранене, перлени гerdани, мечове, ножици — всякакви предмети, които лъщяха или блестяха, бяха струпани на огромна купчина с размерите на планина.

— Наасир, събери малко плячка — нареди Басра. — Останалите, започвайте да търсите.

Наасир извади от джоба си плетен чувал и започна да го пълни. Останалите започнаха да ровят из планината от съкровища.

Нийла започна да подхвърля лъскави парчета стъкло и скъпоценности с опашката си.

— Как изобщо ще намеря лунния камък в тази купчина? — запита се тя.

— Започни със сандъка на Хагарла. Стои до гнездото ѝ. Там прибира най-ценните неща. Бързо. Нямаме много време — подкани я Басра.

Нийла намери сандъка и с лекота го отвори. Взе да изважда огърлици, златни корони, скъпоценни камъни, перлени нанизки, дълги колкото опашката ѝ. След минути беше опразнила сандъка, но лунния камък го нямаше.

— Иди да помогнеш на другите с претърсването на купчината — каза Басра. Самата тя оглеждаше гнездото на Хагарла.

— Ей! — дочу се глух глас. — Май го намерих!

— Икраан? — викна Басра. — Ти ли си? Къде си?

— От другата страна на планината.

— Какво правиш? Взимай камъка!

— Хм, няма как, шефе — каза Икраан.

Нийла и останалите хвърлиха всичко и забързаха към Икраан. Тя се носеше във водата над друго гнездо, пълно с шест боричкаци се бебета дракони, всяко с размерите на голяма бяла акула.

Едно от тях държеше златен скиптър в ноктите си. Друго — кутийка от безалкохолно. В лапите на третото се виждаше бодлив морски таралеж. Четвъртото държеше шнорхел. Петото — главата на собственика на шнорхела. В ноктите на последното драконче проблясваше лунният камък.

Нийла спря да диша. Това бе талисманът на Нави, нямаше съмнение. Камъкът беше колкото яйце на албатрос, дълъг над петнайсет сантиметра. На цвят бе сребристосин и от дълбините му се излъчваше светлина.

— Колко сладко — изкоментира Басра с леден глас. — Спинкат с играчките си.

Бебетата ги чуха и започнаха да съскат. Едно от тях се опита да изпълзи от гнездото.

— Как ще вземем камъка? — попита Наасир.

На Нийла й хрумна идея. Тя запя, тихо и нежно.

— Какво? — Басра не можа да повярва. — Как точно ще ти помогне това? Ще трябва да им видим сметката, едно по едно.

— Не, чакай, Басра! — спря я Нийла. — Виж!

Бебетата се полюляваха. Бяха спрели да съскат. Люспестите им клепачи се притвориха над жълтите очи. Нийла им пееше стара маталийска приспивна песен — майка й я бе пяла, когато русалката беше малка. След няколко минути дракончетата бяха почти заспали, но едно от тях внезапно удари друго без видима причина. Всичките се пробудиха и отново се сборичкаха, съскайки. Нийла продължи да пее и след още няколко минути бебета най-сетне заспаха.

— Браво на теб! — прошепна Икраан.

Нийла спря да пее и заплува към гнездото. Тя бе тази, която трябваше да вземе лунния камък, тя и никой друг. Спря за момент, когато едно от дракончетата се размърда в съня си, после се насочи към онова, което стискаше камъка пред гърдите си. Бавно и предпазливо, Нийла отлепи ноктите му от талисмана и го взе. После се обърна към останалите и се усмихна.

Което беше голяма грешка.

Усети заслепяваща остра болка в гърба и изпищя. Изпусна лунния камък. Бебето дракон, от което бе взела талисмана, я беше одрало. Сега изсъска ядосано и захленчи за играчката си. От дълбоките бразди по гърба на Нийла потече кръв. Къдравите нишки се издигнаха във водата. Хленченето на брат им и миризмата на кръв събудиха и другите дракончета. Очите им рязко се отвориха, езиците им изскочиха от устите и всичките запълзяха към краищата на гнездото.

Примряла от болка, Нийла се гмурна и взе камъка. В следващия момент усети как Басра и Икраан я подхващат от двете страни. Наасир

и Джамал грабнаха няколко скъпоценности от купчината на Хагарла и ги метнаха по бебетата, за да ги върнат в гнездото. Побеснели, че са ги лишили от вкусна, сочна закуска и че ги замерват с твърди предмети, всички бебета завресяха с пълно гърло.

— Хайде, трябва да се махаме веднага! — заповяда Басра.

Нийла и аскарите заплуваха към изхода. Отдалечиха се от гнездото, от планината със съкровища и навлязоха в тунела, който трябваше да ги изведе от пещерата.

— Слава на боговете, че са прекалено малки, за да ни подгонят — рече Икраан, хвърляйки поглед през рамо. Не изпускате ръката на Нийла.

Басра, която плуваше напред, изведнъж спря.

— Той обаче не е — каза тя.

Пред тях, на входа на пещерата, стоеше мъжки дракон. Беше по-дребен от Хагарла, но не много. Изрева към русалките и присви уши.

— Плувайте обратно към залата със съкровищата. Много, много бавно — тихо нареди Басра. — Това е единственият ни шанс.

Другите я послушаха, без да свалят очи от дракона. Той ги последва, като бавно клатеше глава наляво-надясно. От устата му се точеха сребристи нишки слюнка. Нийла имаше чувството, че е минала цяла вечност, докато стигнат в залата със съкровищата, но всъщност бяха плували само няколко секунди.

— Разпръснете се и стойте ниско — последва нова заповед от Басра.

Аскарите се пръснаха и камуфлажът им ги сля с калносивия под на пещерата. Драконът се обърка и спря. Подуши водата и се насочи към Нийла, помирисал кръвта ѝ.

— Ей! — извика Басра. — Ей, кухоглавият! Насам!

Драконът присви очи. Хвърли се към нея, а челюстите му щракаха заплашително. Тя отскочи назад на сантиметри от зъбите му.

— Излизайте! — завика на другите и продължи да подмамва дракона по-далеч от коридора.

Наасир, който не изпускате торбата с плячка, реши да пробва да се промуши покрай него, но драконът го усети. Завъртя се и огромната му глава се люшна към момчето. Наасир се гмурна под гръдния кош на създанието и мина покрай предната му лапа, като се размина на косъм

с щракащите челюсти. Опита се да продължи към коридора, но драконът му запречи пътя и зарева от гняв.

Икраан изруга.

— Така никога няма да излезем оттук — каза тя. — Басра, задръж му вниманието. Ще го подмамя към купчината със съкровища и към гнездото. Вие, останалите, се пригответе.

Докато Басра пляскаше с ръце към дракона и го подмамваше в нужната посока, Икраан се стрелна напред, грабна от купчината една кутия, обсипана със скъпоценни камъни, и заплува към гнездото. Нийла не виждаше какво прави, но след точно две секунди чу писъка на едно от бебетата. Сигурно е ударила някое с кутията, помисли си тя.

Когато чу писъка, големият дракон отново изрева. Обърна гръб на Басра и се закатери по купчината със съкровища.

— Тръгвайте! — долетя гласът на Икраан откъм гнездото. — Махайте се оттук!

Басра сграбчи ръката на Нийла и я дръпна към коридора.

— Не можем да я оставим! — извика Нийла.

— Нямаме избор! — отвърна Басра. — Ако се върнем за нея, може всички да загинем!

Нийла не искаше да плува с Басра. Искаше да се върне за Икраан. Но хватката на Басра беше като менгеме, а Нийла беше отслабнала от загубата на кръв и не можеше да се откопчи. Знаеше, че аскарите са обучени да изоставят другарите си, ако спасяването им би поставило в опасност цялата група. По-важно беше да оцелее групата, не отделният човек. Ако Басра не можеше да спаси Икраан, как би могла да го направи Нийла? Басра беше много по-силна от нея и вече бе взела решение.

Винаги някой друг решава, помисли си Нийла, докато Басра я дърпаше напред. — Баща ми и майка ми. Сума. Учителите ми. Великият везир. Дори вторият помощник.

Те решаваха какво да прави тя. Какво да облича. Какво да учи. Къде да ходи. Единственото, което тя решаваше сама, бе какви сладкиши да яде.

Затова ги ядеше. Един след друг. Все повече и повече. За да натъпче разочарованията и гнева си надълбоко. За да разсее мъката си с ярките лъскави опаковки. Ядеше сладкиши, за да остане самата тя

сладка. За да продължи да се усмихва, да кима и да сияе, но леко, не твърде ярко.

Винаги някой друг взимаше решенията. Всеки друг, но не и тя.

С дивашки вик, тя се откъсна от Басра и заплува обратно към вътрешността на пещерата.

— Нийла, спри! — извика Басра.

Нийла не я чу. Талисманът, натежал в ръцете ѝ, вече не излъчваше само бледа светлинка. Нито пък Нийла. И камъкът, и тя бяха станали кобалтовосини и грееха ярко. Тя се стрелна към купчината със съкровища. Когато мина над върха ѝ, видя Икраан да лежи замаяна на земята край гнездото. Явно драконът я бе съборил. Сега се насочваше към нея, оголил ужасяващите си зъби, и биеше с опашка по водата.

Без да осъзнава какво прави, Нийла протегна ръката си, в която държеше талисмана. От камъка изскочиха снопчета светлина и се накъдриха като водорасли. Тя започна да навива снопчетата с другата си ръка, докато стана голяма блестяща топка. Драконът се бе надвесил над Икраан. Отвори уста и ѝ изсъска.

— Ей, ти, високият, тъмен грозник! — кресна му Нийла.

Драконът вдигна муцуна... и получи светлинна бомба в лицето. Зарева от болка, задраска с нокти по муцуната си и падна възнак.

Нийла пхна лунния камък в джоба си и се метна към Икраан.

— Ставай! Бързо! — викна тя и я задърпа.

Икраан се изправи с олюляване. Нийла прехвърли ръката на аскарата около врата си и двете заплуваха над планината със съкровища. Драконът, макар и ослепял, все още имаше обоняние. Той се изкатери по купчината, размахал лапи към тях, но ги пропусна. После загуби равновесие и отново падна назад, като този път върху му се стовариха цял куп от скъпоценностите на Хагарла.

Нийла и Икраан заплуваха с всички сили към изхода на пещерата. Басра и другите ги чакаха. Басра беше побесняла. Тя сграбчи Икраан с едната си ръка и Нийла с другата и заплува напред бързо, без да спира да крещи на Нийла.

На Нийла изобщо не ѝ пукаше. Икраан беше с тях. Жива.

След трийсет напрегнати, бездиханни минути вече бяха извън драконовите територии. Басра спря до един риф и накара всички да се скрият под колония корали, където нямаше да ги забележи никой.

Наасир веднага се залови да почиства и превързва раните на Нийла. Всички аскарни носеха със себе си лекарства и бинтове и сега дадоха всичките си запаси за нея. Наасир се стараеше да бъде внимателен, но драскотините бяха дълбоки и почистването бе болезнено. Нийла изкриви лице, но не издаде звук. Когато Наасир приключи, откъсна няколко клонки водорасли и ги завърза около гърба ѝ, за да не падне превръзката.

— Мисля, че почистих драскотините добре, но когато се върнем в Нзури Бонде, ще трябва да отидеш при лечителя. Ноктите на драконите са страшно мръсни. Трябва да сме сигурни, че раните няма да се възпалят — обясни той.

— Русалке, ще ти останат големи белези — рече Икраан.

Нийла се обърна и я погледна, изненадана от възхищението в гласа ѝ.

— Говориш така, сякаш ми завиждаш. Не знам защо — каза тя. — Никога няма да мога да облека рокля с гол гръб.

— Абсолютно ти завиждам! Няма нищо по-секси от белези от дракон. Не и за кандинианците. Повечето хора, които се озоват толкова близо до дракон, свършват в корема му. А ти не си и помисляй да не носиш рокли с гол гръб! Честно ти казвам, щом раните ти се излекуват, всяко момче в Нзури Бонде ще тича след теб. Нали, Наас?

Наасир се усмихна свенливо. Завърза и последната клонка водорасло.

— Това е достатъчно засега. Трябва да тръгваме към затвора.

Докато Наасир се грижеше за раните на Нийла, Басра седна встрани от останалите, на самия край на кораловата колония. Даже не дойде да види дали Нийла е добре. Докато я гледаше сега, безмълвна, с каменно изражение, Нийла се ядоса. Беше рискувала живота си, беше получила тежки рани и бе спасила Икраан. Какво още трябваше да направи, за да се докаже пред тази русалка?

Търпението ѝ свърши и тя заплува към Басра.

— Спасих приятелката ти, нали забеляза? За малко да стане на бебешка храна — заяви тя. — Можеше поне едно „Благодаря“ да кажеш.

Басра, без да отмества поглед от пространството пред себе си, поклати глава.

— Не, Нийла — каза тя. — Ти спаси сестра ми.

После се изправи, свали кораловата си гривна с всички резки за убити дракони и я сложи на ръката на Нийла.

— Не ти отива на тоалета, но се надявам въпреки това да я приемеш — каза тя.

Нийла погледна гривната, после преглътна буцата, появила се в гърлото ѝ.

— Много е старомодно аксесоарите да отиват на дрехите — каза тя. — През този сезон контрастът е всичко.

Басра допря чело до челото на Нийла.

— Благодаря ти — каза Нийла. — Винаги ще пазя гривната. Абсолютно е недостижима.

Басра се усмихна.

— Такава е, да — съгласи се тя. — Като теб.

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Скръстила ръце на гърдите си, Кора се усмихваше широко на касапницата.

Дори да се бе изморила след трите левги надплуване с Хагарла, не ѝ личеше. Нейната група беше завела драконите право в затвора. Веднага щом Хагарла забеляза морските камшици, забрави за русалките, които така и така трудно се хващаха, и се нахвърли на медузите.

В момента всички устобръсначи се тъпчеха. Морските камшици се отбраняваха, размахвайки мощните си пипала, но драконите изобщо не усещаха ужилванията през дебелиите си люспи. Надзирателите в затвора се опитаха да задържат медузите по местата им, но усилията им бяха напразни. Камшиците се пръснаха, а пазачите напуснаха поста си и отплуваха. Докато ги гледаше как се отдалечават, Надифа и още четирима аскарни се промъкнаха през остатъците от живата ограда и събраха ужасените затворници в казармените помещения.

— Сега идва трудната част — предупреди Кора.

— Аха — каза Нийла. — Трудната част. Защото досега всичко беше лесно.

— Каали, Лейло и Сето са заели позиции и ни чакат на север — започна Кора. — Басра, изчакай, докато подмамя драконите надалеч оттук, после с Нийла и Икраан идете при Надифа, за да ѝ помогнете да изкара затворниците. Останалите, разделете съкровището и се пригответе да плувате.

Наасир изтърси съдържанието на торбата с плячка, която открадна от леговището на Хагарла. Докато Кора и още няколко аскарни разпределяха блестящите предмети, драконите приключиха с масовото унищожение на морски камшици. Водата бе помътняла от кръв, парчета медузена плът и гърчещи се пипала.

— Да действаме — нареди Кора и посочи казармата.

Няколко дракона се бяха насочили към бараките. Един се приземи върху покрива на една от тях и започна да я налага със

заострената си, шипеста опашка.

Нийла гледаше как Кора и нейната група се приготвиха за следващата фаза от плана.

— Заемете позиция... — започна Кора.

Аскарите сведоха глави и зачакаха. Изглеждаха съсредоточени, трябваше да плуват по-бързо отвсякога.

— Готови...

Главите се отметнаха, телата се напрегнаха, опашките се извиха.

— Плувайте!

Бойците на Кандина се издигнаха като ракети от морското дъно. Нададоха силни възгласи и вдигнаха шум, който нямаше как да се пренебрегне. Когато го чува, драконите вдигнаха муцуни към тях.

— Ей, Смрадло! — изкрещя Кора към Хагарла на драконски. — Я виж какво си имаме! — Тя вдигна бокал, богато украсен със скъпоценни камъни. — Взехме го от твоята пещера!

Нийла разбираше какво казва Кора. Отново действаше кръвният обет, нямаше какво друго да е. Никога не беше учила драконски.

Другите аскарите, без да спират да подвикват и да се смеят, вдигнаха собствената си плячка.

— Взехме съкровището на дракона! Взехме съкровището на дракона! — скандираха те.

— Пещерата ти е празна! Съкровището е наше, Хагъзла! — извика Кора.

Хагарла се ококори. Изрева силно, полудяла от ярост. Кора и групата ѝ се стрелнаха напред и драконите ги последваха, забравили за затворниците.

Басра даде знак на своята група да плуват към казармата. Спуснаха се над бараките, завикаха на затворниците, че драконите ги няма, и ги подканиха да ги последват.

Затворниците бяха слаби и немощни. Родителите плуваха, притиснали децата към гърдите си, разплакани от радост, че са се събрали. Аскарите ги подбутваха, внимателно, но настойчиво. Ако драконите решаха да се върнат, всички щяха да се превърнат в жива стръв.

Когато бяха изминали известно разстояние на север от затвора, Басра нервно попита:

— Къде са Каали, Лейло и Роркалите?

Икраан се заслуша и посочи.

— Натам! Чувам Сето! — каза тя. — Насам! Идвайте! — завика тя към върволицата затворници.

Нийла погледна натам, където сочеше Икраан. Видя Каали и Лейло, а зад тях — няколко неща, които приличаха на плаващи планини. На уговореното място ги очакваха дванайсет гърбати кита. Когато видяха Басра и освободените затворници, китовете се разделиха на две групи, които се подредиха като шпалир, ограждащ широк коридор.

— Приветствам те, Сето, почитан водач на клан Роркал! — извика Басра на китски и се поклони на най-едрия кит. — Malkia Кора изпраща поздравите си и голямата си благодарност на теб и на твоя род!

Сето наведе величествената си глава.

— Поздравите ще трябва да почакат, аскара. Вкарай хората си тук. Не се бавете!

Басра и останалите поведоха освободените хора по коридора между китовете, а Сето и неговата група запяха. Песента им бе прекрасна, но те не пееха за наслада на слушателите. Китовите песни, тайнствени и мощни, имаха своя собствена силна магия. Сега гърбатите китове правеха защитно заклинание за затворниците, градяха непробиваемо звуково поле около тях.

Веднага щом всички освободени хора се озоваха в коридора между китовете, Сето зае мястото си отпред, а един женски кит отиде отзад. Два други огромни бозайника оформиха подобие на покрив и още два застанаха под другите. Сето даде знак и всички заплуваха в пакет. Каали и Лейло, ездачите, седяха върху китовете от двете страни на Сето, в ролята на съгледвачи.

Плуваха спокойно и не срещнаха дракони, докато стигнаха на около левга източно от Нзури Бонде.

— Имаме проблем! — извика Лейло.

След няколко секунди всички видяха Хагарла и още шест дракона. Ушите на Хагарла бяха прилепнали към главата ѝ. Опашката ѝ биеше по водата и я пенеше. Търсеше с кого да се сбие.

— Отивай си, Хагарла. Ние имаме числено превъзходство — предупреди Сето на драконски.

— Нямам спор с теб, Сето Роркал — изсъска Хагарла. — Искаме русалките. Дайте ни ги и ще оставим рода ти на мира.

— Отивай си. Нямах работа тук. Нито с моя род, нито с русалките.

— Те ме обраха! Нахлуха в дома ми! Разстроиха децата ми!

— И те нахраниха обилно — отбеляза Сето. — Вие обичате морските камшици. Това е всеизвестен факт. Тръгвай си. Няма да ти дам русалките. Ще се наложи да се биеш с мен за тях и ще загубиш. Тръгвай си, Хагарла.

Кралицата на драконите присви очи.

— Ще си платите за това, аскар! — изръмжа тя. — Някой ден, когато Сето Роркал го няма, за да води вашите битки!

Хагарла изрева гръмовно и отплува. Един от другите дракони се опита да се хвърли срещу китовете, но звуковото поле го спря. Той се отказа и заплува след останалите.

Малко след срещата с драконите Сето и поверените му хора пристигнаха в Нзури Бонде без повече премеждия. Там вече имаше палатки, полеви кухни и лазарет, за да хранят и лекуват спасените затворници. Кора плуваше сред тях, разговаряше, изслушваше, прегръщаше ги. Когато всички бяха настанени, тя се обърна към Сето. Поклони му се и благодари на него и на рода му за спасяването на нейния народ.

— Благодарностите ти не са необходими, Malkia — каза Сето. — Кланът Роркал помни харпуните, които твоят народ е вадил от нашите тела, рибарските мрежи, които сте свалили от децата ни, жестоките куки, които сте изкарвали от плътта ни. Роркал никога не забравят.

Кора заплува нагоре, изправи се пред главата на Сето и докосна челото му със своето. Сето затвори очи. После той и родът му се приготвиха за тръгване. Сето хвърли поглед на Каали и Лейло, които се въртяха около него, откакто пристигнаха в Нзури Бонде. Имаха вид на момчета, които искат нещо, но ги е срам да помолят.

Сето ги погледна без изненада в мъдрите си очи.

— Е, добре — каза той. — Но само веднъж. Остарявам и не бива да се пресилвам.

— Да! — викнаха в един глас Лейло и Каали и си плеснаха опашките.

Кора поклати глава.

— Тези двамата никога няма да пораснат — бе коментарът ѝ. —
Хайде да гледаме.

— Какво да гледаме? — не разбра Нийла. — Къде отиваме?

— Горے — отвърна Кора.

Каали и Лейло се вкопчиха в огромните плавници на Сето. Китът се обърна и заплува нагоре. Плуваше все по-бързо и по-бързо. Кора, Нийла и другите трябваше да се напрягат, за да не изостанат. На няколко метра от повърхността Сето плесна с мощната си опашка и изведнъж той и двамата ездаци се озоваха във въздуха. Каали и Лейло се оттласнаха с опашки от плавниците му и подскочиха още по-високо. После се запремятаха обратно към водата. Сето се вряза тежко в океана, последван от Каали и Лейло, които пищяха, крещяха и се смееха до изнемога.

Сето също се засмя — звук дъбен и дълбок като самия океан. После той и родът му се сбогуваха с русалките. Кора, Нийла и аскарите се върнаха при тренировъчната арена. Кора беше забелязала превръзката на гърба на Нийла и я отведе право при лечителя. Той махна превръзката и огледа раните. Кора подсвирна.

— Впечатляващо — каза тя. — Как стана?

Нийла започна да обяснява, а Кора я изслуша внимателно, без да сваля поглед от гривната, която Басра ѝ бе дала.

Когато лечителят приключи работата си, Нийла пожела на Кора лека нощ. Всичко я болеше и едва се движеше от умора.

— Отивам в стаята си — каза тя. — Ще се видим утре сутрин.

— Не — каза Кора.

— Не? Защо не? Да нямаш някаква друга смъртноопасна спасителна мисия, предвидена за вечерта?

— Ще спиш в стая в нгоме я джеши. Така подобава.

Нийла не разбра.

— В нгоме я джеши ли? Но нали там...

— Да.

— Но, Кора, аз не съм...

Кора се усмихна. Допря чело до челото на Нийла.

— Вече си. Добре дошла у дома, аскара.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Нийла беше гладна. Умираще от глад. Но не за бингбанги.

Минаха четири дни, откакто напусна Кандина, след огромно прощално тържество. Кора я изпрати до покрайнините на Нзури Бонде.

— Страхувам се, че ни предстоят мрачни дни — каза тя по пътя.

Нийла кимна.

— Освободихме хората ти, но ездачите на смъртта може отново да нападнат някое село. А Абадон ще бъде освободен, ако не намерим начин да спрем това.

— Ще построим укрепления около селата — отвърна Кора, — а ти и другите русалки се обадете, ако имате нужда от помощ. Ще откликнем.

Сбогуваха се и докато Нийла се отдалечаваше, чу как Кора извика *Kuwela mwanga, dada yangu*. „Запази светлината, сестро моя.“

— Хайде, Уда — каза сега Нийла. — Да видим дали ще намерим малко медузи. Или водорасли. Каквото и да е.

Падаше здрач и морските обитатели се събираха в по-топлите води на повърхността, за да се нахранят. Нийла направи същото, пълнеше шепи с медузи и ги гълтеше цели.

Напоследък често беше гладна. Не щадеше тялото си и то се бе променило през последните седмици. От дългия път до река Олта, плуването от Вадус до Матали и след това до Кандина опашката ѝ стана по-мощна, ръцете ѝ — по-мускулести, извивките на тялото ѝ — изострени. Откри, че ѝ се ядат едрolistни сини водорасли, слузести подводни зеленчуци и хрупкави източници на протеини, най-добре, докато още дишат. Не усещаше нужда от сладко.

Над нея, по повърхността на океана, се носеха апетитни червени водорасли. Тя предпазливо подаде глава над водата и се огледа за възможна опасност. Наблизо се виждаше голям кораб, а в далечината се поклащаха още няколко, но не бяха повод за тревога. Присъствието им тук не беше необичайно и щеше да ѝ бъде достатъчно да направи

конфуту, ако някой гог я видеше и поискаше да сподели видяното с друг.

Нахрани се и се гмурна обратно. Половин час по-късно двете с Уда бяха в покрайнините на Матали. Нийла се усмихна, когато видя бляскавите куполи и кулички на двореца. Досега не беше забелязвала колко изящно се вее морската трева по Кралското течение. Или как златото по централния купол на двореца заблестява в сребристо, когато слънцето започне да залязва. Домът ѝ се струваше по-красив отвсякога.

Сигурно защото бях на косъм да не го видя никога повече, помисли си тя, когато си спомни за пещерата на Хагарла. Беше толкова щастлива, че вижда родния си град, и толкова облекчена, че е в безопасност след дни наред плуване в открити води. Продължи да гледа двореца в далечината, но усмивката ѝ угасна. Усети нещо. Както Ава усещаше нещата.

Уда я изгледа с почуда.

— И аз не знам. Има нещо различно. Нещо не е както трябва.

Нийла огледа сградите в дворцовия комплекс, куличките и куполите, арките и порталите. Припомни си нападението над Миромара. Видя чудовищните разрушения, предизвикани от ездачите на смъртта. Само за няколко минути чернооктестите дракони събориха цели части от стените около града и изравниха няколко сгради със земята. Тук не се бе случило нищо подобно. Всичко си стоеше непокътнато. Знамената се вееха на течението. Въпреки това тя беше неспокойна.

Сигурно защото родителите ми ще ми наричат опашката, помисли си Нийла. Представи си какво посрещане ѝ се готви, когато влезе в Императорските покои, и едва се удържа да не тръгне обратно към Кандина.

Майка ѝ и баща ѝ щяха да са ядосани. Щяха да искат обяснения. И тя щеше да им обясни, но нямаше да търпи да ѝ казват, че е луда. Вече не. Беше се подsigурила — помоли Кора да изпрати раковина за баща ѝ, в която разказваше всичко, което се бе случило, и го молеше да отдели войски, които да патрулират из нейните води, за да предотвратят други масови отвлечения.

Нийла свърши онова, заради което избяга. Намери лунния камък. Освен него откри и друг начин за вършене на нещата, нейния начин.

— Сигурно е от мен, Уда — каза накрая и се опита да се отърси от безпокойството. — Аз съм различното нещо. Хайде да плуваме.

Докато минаваше под високата арка, която водеше към главното течение и двореца, Нийла изрепетира какво ще каже на родителите си. Веднага щом поговори с тях, ще прати послание на Серафина и на другите русалки, за да им каже, че талисманът на Нави е намерен.

В града беше необичайно тихо. Тя плуваше покрай празни магазини, ресторанти, посолства и правителствени сгради. Почти не се мяркаха хора. Течението се бе усилило и тя ясно чуваше плющенето на знамената. Имаше толкова много. Да няма официален празник и тя да е забравила?

Нийла беше потънала в мислите си толкова дълбоко, че в първия момент не забеляза как Уда я гризе по ръката. Чак когато рибката балон се изправи пред лицето ѝ и се опита да я ухапе за носа, Нийла спря.

— Какво има сега? — попита. Не разбираше какво може да е притеснило Уда. Пасаж риби пеперуди? Медузи? Знамената?

— Стига вече, чуваш ли? Трябва да вляза вътре и да се разбера с майка си и баща си.

Уда, вече много неспокойна, отплува.

— Ела тук! — извика Нийла.

Уда обаче не я послуша. Тя заплува към върха на един от пилоните, на които се вееха знамената. После започна да кръжи около знамето с шеметна скорост.

— Слизай веднага! — заповяда Нийла. — Уда, сериозно говоря! Уда, казах... — гласът ѝ заглъхна, когато най-сетне видя какво се опитва да ѝ покаже рибката.

— Ето кое е различното — промълви тя, загледана в знамето.

То беше червено като маталийския флаг и затова не беше обърнала внимание на разликата. Вместо герба на императорското семейство — устобръснача със сребристосиньото яйце, в центъра на този флаг имаше огромен черен кръг.

— Какво е това? — запита се тя. — Защо баща ми е променил знамето? Човек не променя държавния флаг, освен...

Освен ако някой не го накара.

Трахо.

Люспите по гърба на опашката ѝ настръхнаха.

— Той е тук, Уда. Превзел е града — прошепна тя. — Онези кораби, които видяхме, сигурно са били от флотилията на Тепрез. Сигурно той е прекарал войските на Трахо дотук.

Само че това не беше логично. Трахо работеше за адмирал Колфин. Ако той е превзел Матали, би трябвало да развее флага на Ондалина, нали така?

Или може би Колфин не иска да се знае, че Трахо и Тепрез работят за него, предположи тя. Или пък знамето е начин да се заблуди населението.

Нийла не знаеше истината и нямаше време да размишлява. Ако Трахо бе тук, значи е наясно, че е избягала от двореца и се е досетил защо. Лунният камък бе в пощальонската ѝ чанта. Щом я откриеше, щеше да му отнеме две секунди да го намери.

— Промяна в плана, Уда — заяви тя. — Махаме се оттук.

Докато се обръщаше, за да отплува от двореца, някой притисна ръка към устата ѝ.

Тя не успя да издаде и звук.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

— Няма да се проваля... Няма да умра тук... Камъкът... Трябва да го върна...

Серафина бълнуваше.

Плуваше от два дни почти без почивка, откакто изведе инфантата от „Деметер“. Беше отслабнала и дезориентирана, напрягаше се до краен предел, за да остане в течението, което следваше. Инфантата изсмукваше силите ѝ, отнемаше ѝ живота малко по малко. Очите на Сера се замъгляваха, бузите ѝ хлътваха, докато цветовете на живота се просмукуваха в чертите на инфантата призрак. Нейните бузи бяха порозовели, а устните ѝ добиха плътен червен цвят. В очите ѝ заискри живот.

— Още малко, принцесо — окуражи я тя. — Само още няколко левги. — Тя стисна ръката на Серафина по-здраво.

Русалката изстена.

Край тях проплува октопод и ѝ припомни Силвестър. Много го обичаше и мисълта за него ѝ вля нови сили. Реши да мисли за всичко, което обичаше. Така щеше да успее да продължи.

— Силвестър — заизрежда тя. — И Клио... Серулия сутрин... Песните на еничарите... Родителите ми танцуват... Фехтуване с Дез... Усмивката на Нийла... Четинести червеи и змиорчи боровинки... Острокона... Руините на двореца на Мероу... Очите на Махди, усмивката му...

Продължи да плува с трепереци от усилието перки.

— Отклонила съм се... няма начин... — измърмори тя.

Беше се насочила към Креус, малък каменист полуостров близо до границата между Испания и Франция.

— Трябваше да сме стигнали...

— О, принцесо! — възкликна инфантата. — Усещате ли? Хвойна! Лаврово дърво! Рози! Портокали!

— Защо не сме стигнали? Богове, помогнете ми... Моля... — промълви Серафина.

— Паламос! — каза инфантата. — Спомням си го! Идвала съм тук като малка!

На Серафина ѝ се виеше свят. Толкова беше отслабнала, че не усети как са стигнали в плитките води на един пуст плаж. Продължи да плува, докато главата ѝ се показа над водата. Около нея се плискаха леки вълнички. Ала това не беше краят. Инфантата трябваше да прекъсне връзката си с морето. Трябваше да стъпи на земята. А Серафина трябваше да я доведе възможно най-близо до тази земя. С последните остатъци от силите си, тя се изтласка на плажа и предаде Мария-Тереза на сушата. Инфантата стъпи на брега и това бе краят. Тя пусна ръката на Серафина и направи няколко крачки.

— У дома — прошепна призракът. — Благодаря ви, принцесо. О, толкова съм ви задължена! — Тя прати въздушна целувка на русалката. После се обърна и тръгна напред с високо вдигната глава, с ръце, протегнати към ясното синьо небе. Разсмя се с гласа на момичето, което бе приживе. Тялото ѝ заблещука, превърна се в милиони точки сребриста светлина и се разпадна на фин, блещукащ прах. Пред погледа на Серафина топлите ветрове на Испания я разнесоха, оставяйки единствено ехото от смеха ѝ.

Серафина едва дишаше. Изтощеното ѝ тяло не можеше да се бори повече. Опита се да се избута обратно във водата, но не успя. Призракът ѝ бе отнел твърде много енергия. Гърдите ѝ се повдигаха конвулсивно. Лицето ѝ започна да посинява. Тя падна на пясъка и се претърколи по гръб.

Слънцето я заслепяваше. Тя затвори очи и прие мисълта, че тук ще настъпи краят ѝ.

Прие, че се е провалила.

Тогава усети нечии ръце.

Дърпаха я. Някой влачеше тялото ѝ по грубия пясък сантиметър по сантиметър. Терагоги бяха. Дърпаха я по-далече от водата, за да я сложат в аквариум. Така постъпваха с морските създания.

Сера се опита да се бори, но не ѝ стигнаха силите. Инфантата ѝ ги бе отнела. Моля ви, богове, не позволявайте човеците да ме затворят. Нека да умра, молеше се тя.

Но не, ръцете я влачеха към морето. Изведнъж усети как живителните води я обгръщат. Главата ѝ се скри под повърхността.

— Серафина!

Тя видя едно дребно, разтревожено лице, което ѝ се усмихваше.

— Не сме закъснели! Жива си!

— Коко? — изхриптя тя. — Как... как... — не можа да продължи. Макар да беше във водата, все още ѝ бе много трудно да диша.

— Раковината! Онази, която слуша в острокона, преди да тръгнеш. След като отплува, аз я взех и я изслушах. Сетих се, че си тръгнала към „Деметер“, и те последвах!

— Сама? Как? — попита Серафина и се закашля силно.

— Не. Намерих помощ.

— Серафина... Богове, Сера, какво си направила?

Серафина познаваше този глас. Беше на Махди. Той я бе издърпал обратно във водата. Сега лежеше в прегръдките му.

Тя му се усмихна.

— Няма нищо... Намерих го...

Дъхът ѝ секна.

— Има нещо! Погледни я, Махди! Започвам да се плаша! — възкликна Коко.

— Поеми си дъх, Сера... просто си поеми дълбоко дъх.

— Посинява! — извика Коко. — Махди, направи нещо!

— Хайде, Сера... Не си отивай... Да не си посмяла, Серафина! Дишай! Моля ти се, моля ти се, дишай!

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

Нийла се бореше като тигрова акула.

Нападателят ѝ я беше завлякъл зад един коралов риф. Все още стоеше зад нея, с едната си ръка бе запушил устата ѝ, а с другата я бе стиснал през кръста.

Няма да дам лунния камък на този мръсен ездач на смъртта, помисли си. — Няма!

Тя мятеше опашка и удряше неговата с всички сили. В един момент сграбчи ръката му и го одра силно. После впи зъби в ръката върху устата ѝ.

— Ох! Спри се де!

Спри се де? — учуди се Нийла. — Откога ездачите на смъртта казват „Спри се де?“

— Нийла, аз съм! Язид!

Нийла спря. Нападателят ѝ я освободи и тя се обърна. Ръцете ѝ литнаха към устата. Момчето пред нея беше кльоцаво и изтощено, но определено бе Язид.

— О, богове! — възкликна тя и го прегърна.

За малко да направи брат си на кюфте. Сега го прегръщаше толкова силно, че той не можеше да диша.

— Извинявай, Яз! Съжалявам! Не знаех, че си ти. Ти си жив!

— Бях — измърмори той.

Тя го пусна, отплува назад и сложи ръце на кръста си.

— Къде, по дяволите, беше през цялото време? Защо не каза на никого, че си добре?

— Дълга история. После ще ти разкажа.

— Защо ме нападна? Изкара ми драконите!

— За да те опазя от цял отряд ездачи на смъртта. Тъкмо се готвеха да излязат през парадния вход. Щяха да те видят. Нямаше време за обяснения. Извинявай.

— Какво става? Те какво правят тук? Какви са тези знамена?

— Матали е техен.

Объркана, Нийла заклати глава. Права бях, помисли си.

— Ами мата-джи... пита-джи? — попита тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Добре са. Живи са. Трахо ги държи под домашен арест, но не ги е наранил засега.

— Трахо в двореца ли е?

Язид кимна.

— Заедно с шефа си.

Нийла замръзна.

— Колфин? Той е тук?

Яз поклати глава.

— Не, Нийлс... Тя е тук.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

— Тя ли? — обърка се Нийла. — Колфин е той.

— Не е Колфин. Вземи — каза Язид и ѝ подаде перла невидимка.
— Освободи заклинанието. Ще ти покажа за какво говоря.

Язид освободи заклинанието на своята перла и когато и двамата станаха невидими, поведе Нийла през Вътрешния императорски двор към двореца. Плуваха високо, почти до тавана, над главите на десетки ездачи на смъртта.

Кръвта на Нийла кипна, когато видя нашествениците в собствения си дом. Мръсни, долни убийци, мислеше си тя. — Нямате право да сте тук.

— Стой до мен — прошепна Язид.

Промъкнаха се в Императорските покои и застанаха под един от огромните полилеи. Покрай стените на залата се бяха наредили едри ездачи на смъртта с мечове в ръце.

— Ето я — посочи Язид русалката, седнала на императорския трон. — Запознай се с мозъка на операцията.

Нийла погледна надолу. Русалката на трона имаше дълга, кестенява коса, изумруденозелени очи и поразително красиво лице.

— Порция Волнеро! — изсъска Нийла.

— Самата тя — потвърди Язид.

Порция беше дукеса, нареждаше се сред най-високопоставените благородници в Миромара. Освен това беше майка на Лучия Волнеро.

— Ондалина не е замесена в нападенията. Астрид говореше истината — каза Нийла. Трябваше да съобщи на останалите.

— За какво говориш?

Нийла понечи да му обясни, но я прекъсна появата на Келефу, великия везир на Матали. Той влезе в залата и щом го видя, Порция заговори. Заповедническият ѝ тон ясно се чуваше и горе под полилея.

— Отворихте ли съкровищницата както поисках, Келефу?

— Да, Ваша светлост.

Келефу почти изплю думите и макар лицето му да остана безизразно, Нийла, която познаваше този горд и верен мъж, откакто се помнеше, видя омразата в очите му.

— Много добре — заяви Порция. Тя стана от трона и заплува към него. — Желая да получа диамантената тиара на Ахади за коронацията на Лучия в Миромара. Онази с Перлата на Малдивите в средата. Ще ѝ трябва и нещо за годежа. Сапфири, мисля, за да подходат на очите ѝ. А за бъдещия ѝ съпруг, принц Махди, искам Изумруда от Брамапур. Ще изглежда великолепно на тюрбана му.

— Какво?! — Нийла едва се сдържа да не изкрещи думата.

— Шшшт! — отвърна Язид.

— Не бях в течение, че престолонаследникът ще се сгодява за дъщеря ви, Ваша светлост — каза Келефу. — Доколкото ми е известно, той е обещан на Серафина, принцеса на Миромара.

Очите на Порция потъмняха при споменаването на Серафина.

— Така беше, но за нещастие клетата принцеса загина. Вярваме, че е станало по време на нападението над Серулия. Нашият старателен капитан Трахо разпространи обяви из цялото кралство в опит да я намери, но до момента не сме чули нищо за нея. Макар да ни боли, се налага да приемем печалната истина.

— Колко тъжно, Ваша светлост.

— Истинска трагедия — рече Порция. — Искam нещата, които поръчах, да бъдат опаковани незабавно, Келефу. Възнамерявам да тръгна за Миромара утре сутрин.

— Трябва да предупредим Сера! — прошепна Нийла.

— Ще подготвя съответните формуляри и ще ви ги изпратя, Ваша светлост — каза Келефу. — Ще трябва да ги попълните, преди скъпоценностите да бъдат изнесени от съкровищницата.

— Всъщност не трябва — заяви Порция.

— Но редът е такъв. Тук нещата винаги са се вършели по този начин — възрази Келефу.

Порция кимна на двама от стражите си и те хванаха великия везир. Тя прокара пръст с оцветен в червено нокът през гърлото си и те го извлякоха от залата.

Порция се усмихна, докато гледаше подире им, после каза:

— Вече не.

ЧЕТИРИЙСЕТ

Серафина отвори очи. Не знаеше къде е. Водите около нея бяха тъмни. Лежеше на нещо меко. На една масичка наблизко гореше магмена лампа.

Тя безшумно плъзна ръка към хълбока си и кинжала, скрит в джоба ѝ.

— Всичко е наред, Сера. В безопасност си.

— Махди?

— Намираш се във ферма в едно село близо до Коста Брава. Фермата е на Карло и Елена Алета Роха. Те са верни на короната.

Серафина се изправи и седна. Виеше ѝ се свят. Цялото тяло я болеше. Огледа се. Седеше на тясно легло в малка стаичка, обзаведена просто, по селски. Завесите на единствения прозорец потрепваха от нощното течение. На маса под прозореца бяха сложени чайник и две чаши.

Махди седеше на стол до леглото. Взе ръката ѝ.

— Как се чувстваш?

— По-добре съм, щом държа твоята ръка, а не тази на призрак — каза тя тихо.

— Беше от потънал кораб, нали? Така каза Коко. Сера, кажи ми, че не си направила това, което си мисля, че си направила.

— Наложил се. У нея имаше нещо, което ми трябваше. Това бе единственият начин да го получа.

— Колко време я държа за ръка?

— Не знам. Два дни, може би. Или три. Всичко ми е малко мъгляво.

— Това не може да е вярно. Никой не би могъл да преживее толкова дълго в контакт с призрак от потопен кораб.

Сера разтърси глава в опит да я проясни. Да не би да беше объркала дните? Толкова беше изтощена, че не можеше да мисли ясно.

— Какво стана, след като с Коко ме издърпахте във водата? — попита тя.

— Припадна. Не получаваше достатъчно кислород. Посиня и спря да дишаш. Направих ти изкуствено дишане. Изкашля много въздух и започна да дишаш отново.

— Щях да умра, ако не беше ти, Махди. Спаси ми живота — каза Сера и стисна ръката му. — Как се озова тук? Не трябваше ли да патрулираш из Серулия?

— Извадих невероятен късмет. Преди няколко ноци Коко дойде при мен паникьосана. Каза ми, че си тръгнала да търсиш „Деметер“ и че тя се тревожи за теб. Помоли ме да тръгна след теб. Две ноци преди това бях в двореца на вечеря с Трахо. Оказва се, че си има нова придобивка — една картина, която Рафе Тепрез е взел от дука. Направил ѝ е заклинание, за да не я повреди водата. Сега виси над една магмена камина и...

— И е портрет на Мария-Тереза, инфанта на Испания — довърши Серафина.

Махди я изгледа с недоумение.

— Как разбра?

— Възхитих се на портрета, когато за първи път влязох в двореца на дука. Той ми разказа, че му е далечна роднина.

— Трахо не спомена за това, но ми разправи историята на „Деметер“ и синия диамант на инфантата. Каза, че е много ценен и иска да го има.

— Иска, да — мрачно потвърди Серафина. Спомни си усещането, докато държеше камъка. Силата, която ѝ вливаше той, бе неповторима, едновременно плашеща и опияняваща.

— След като говорих с Коко, се разтревожих за теб, затова измислих начин да се махна от града — продължи разказа си Махди. — Отидох при Трахо и му казах, че за мен ще е голяма чест, ако ми позволи да намеря диаманта на инфантата. Той толкова се зарадва, че веднага ми разреши. Дойдох с дузина ездачи на смъртта.

— Наблизо ли са? — уплаши се Серафина.

— На около левга източно отук. По мое предложение всички се пръснаха да търсят кораба. Освен мен. Аз тръгнах да търся теб.

— Никога няма да открият кораба и дори да го открият, няма да намерят диаманта — каза Серафина. — Инфантата беше единствената, която знаеше къде е, а аз току-що я освободих. Вече я няма. Корабът е празен.

— А диамантът?

Сера не отговори.

— Когато бяхме в убежището, ти ме помоли да ти разкажа какво става. Помоли ме да ти вярвам. Сега аз те моля да ми вярваш.

— Диамантът е у мен.

— Охо. Добре — Махди изглеждаше изумен. — И го намери на кораба?

Сера кимна.

— Странно — каза Махди.

— Защо?

— Трахо ни каза да открием кораба и после да претърсим дъното на половин левга северно от него. Каза, че инфантата е имала сокол, който е взел огърлицата с диаманта и е полетял с нея на север. Изпуснал я е на половин левга от кораба.

Серафина пусна ръката на Махди и рязко изправи гръб.

— Какво? Но това е невъзможно! Откъде знае? Само няколко души са знаели това и всичките са мъртви!

— Чакай, не разбирам... Какво са знаели?

— Не виждаш ли? Само инфантата, пиратът, който нападнал кораба, и хората, присъствали на нападението, са могли да знаят, че соколът е отнесъл огърлицата. Инфантата със сигурност не е казала на Трахо, а до вчера тя бе единствената, която би могла да го стори. Мей Фоо и екипажът му също не биха могли да му кажат. Според раковината, която изслушах, всички те са били обесени преди векове. Екипажът и пътниците на „Деметер“ също не биха могли да му кажат, тъй като всички най-вероятно са умрели в робство. Така че, откъде е научил Трахо къде е огърлицата?

Тя се намръщи.

— По-точно, откъде е научил къде би трябвало да е огърлицата?

— Какво имаш предвид?

— Инфантата излъгала Мей Фоо — обясни тя. — Огърлицата, която изпуснал соколът, била фалшива. Истинската тя скрила на кораба.

— Какво премълчаваш за този диамант, Сера? Защо е толкова важен? Защо рискува живота си заради него? Да не възнамеряваш да го продадеш, за да помогнеш на съпротивата? — попита Махди.

— Диамантът струва много повече от моя живот и никога не бих го продала. Той е мощен, Махди. Много мощен. Мисля, че благодарение на него оцелях след пътуването с инфантата. Неговата сила ме е предпазила.

Махди я гледа дълго, преди да продума.

— Има и други неща, освен диаманта, за които не си ми разказала, нали?

— Искях да ти кажа. В убежището. И щях, ако не бяха нахлули ездачите на смъртта.

— Кажи ми сега.

Серафина погледна чайника.

— Може ли първо да пийна чаша чай? Ще ми дойде добре.

Махди ѝ наля. Тя пое чашата и започна да говори. Разказа му всичко, което се бе случило от момента, в който двете с Нийла бяха напуснали двореца на дука. Говори цял час.

Махди се облегна в стола си, зашеметен.

— Можеха да те убият, Сера — каза той. — Ездачите на смъртта. Оладелго. Рафе Тепрез. Опафагите. Защо не се върна? Защо не ми позволи да ти помогна?

— Хм, да видим... Защото нямах представа, че ти си Син? Защото така и не ми каза.

— И мислиш, че зад всичко това стои Ондалина? Мислиш, че Колфин е този, който е решил да отключи клетката на чудовището?

— Бях сигурна, че е Ондалина, преди да се видя с Астрид. Йелите бяха призовали и нея. Тя се би със звяра толкова храбро, а и се закле, че баща ѝ няма нищо общо с нападението над Серулия. Но после си тръгна. Не пожела да продължи борбата с нас. И вече не знам какво да мисля.

Махди обмисли думите ѝ.

— И аз не знам, Сера, но знам друго — историята, която ми разказа за сокола на инфантата и за фалшивата огърлица, е много добра новина.

— Защо?

— Защото Трахо вярва, че соколът е изпуснал истинската огърлица. Ако успея да намеря фалшивата и му я предам, той ще има фалшив талисман, но няма да го знае. Тогава той и Колфин, или който

и да е този, който иска да освободи Абадон, няма да успее да го направи.

— Прав си. Налага се да намериш фалшивата огърлица, Махди — каза Сера. Обясни му точно къде е потъналият кораб, за да търси само на север оттам. Когато свърши с обясненията, на вратата се почука.

— Влез — каза Махди.

— Ти си будна! — възкликна Коко и заплува към леглото; Абелар я следваше по опашката. Тя силно прегърна Серафина. — Елена иска да знае дали ще искаш да вечеряш.

— Толкова късно ли стана? — учуди се Махди и погледна през прозореца. Водите бяха станали съвсем тъмни.

— Да й кажа ли, че ще слезеш?

Серафина се усмихна.

— Да, кажи й.

Когато Коко излезе, Махди се обърна към Серафина:

— Ще трябва да тръгна веднага след вечеря. Трябва да се върна в лагера — той се поколеба за секунда, после добави: — Сера, има новини за чичо ти. Добри новини, струва ми се.

— Какви? Какво е станало? — развълнува се тя.

— Не искам да ти вдъхвам напразна надежда, но са го видели във водите край Португалия начело на армия от коболди.

— Махди, наистина ли?

Той кимна и Серафина нададе радостен възглас.

— Чувам и че Порция Волнеро е напуснала Серулия в неизвестна посока.

— Някой знае ли защо? — попита Серафина. — Предателка ли е? На страната на Трахо ли е?

— Възможно е. Ако е така, може да е избягала, защото се е разтревожила какво ще се случи с нея, когато чичо ти си върне града.

— Ами Лучия? — попита Сера.

— Не знам. Не съм я виждал от няколко дни. Това леко ме изнервя. Лучия е като каменна риба, чиито отровни шипове се сливат с морското дъно. Най-опасна е, когато не я виждаш.

— О, Махди, това наистина е добра новина. Искам да се надявам, не мога да се въздържа, макар че малко ме е страх от надеждата — призна тя.

Лицето на Махди стана сериозно.

— И с право, Сера.

— Защо? Какво не е наред? — попита тя.

— Когато ездачите на смъртта нахлуха в Серулия, това бе нашествие. Когато Валерио се върне в града, нашествието ще се превърне в истинска война.

Той отново взе ръката ѝ и каза:

— Каквото и да се случи, искам да знаеш, че те обичам, Сера.

— О, Махди — прошепна тя.

— Обичам те от деня, в който те видях за първи път. В който наистина те видях — усмихна се той. — Когато слушаше някаква раковина и счупи морското ветрило, за да привлечеш вниманието ми.

— Какво? Нищо подобно не съм правила! То само се счупи!

— Аха, да. Сигурно.

— Махди! — викна тя. После се наведе към него и го целуна. Бавно и дълбоко. — И аз те обичам. Винаги съм те обичала. От момента, в който накара посланик Акмал да събори морското ветрило. За да привлечеш моето внимание.

— Сера — започна той, отново сериозен. — Не знам какво ще стане, когато чичо ти се опита да се върне в града. В момента местя хората от едно убежище в друго. Разчитам на помощта на Фосегрим и Черните перки. Трахо може да ги открие всеки момент и ако това стане... — той замлъкна, сякаш за да събере кураж да продължи, после бързо каза: — Искам да си разменим обетите.

Сера премигна.

— Махди, аз... ами... тоест... Много е неочаквано.

— Веднъж ти казах, че ти си моят избор. Аз твоят ли съм?

— Да — каза Серафина. — Завинаги.

— Тогава да го направим. Съседът на Карло и Елена е морски съдия. Казва се Рафаел. Вече говорих с него. Няма да правим пищна церемония, ти да ми обещаваш кралството, да ми родиш дъщеря и така нататък. Всъщност изобщо няма да има церемония. Няма да има бляскави пръстени и официални дрехи. Това едва ли е сватбата, за която всяка русалка си мечтае, но въпреки това ще е обет. Ще се вречем да бъдем заедно някой ден. Въпреки че Трахо иска да ни разкъса на парчета, заедно с всичко, което е важно за нас. Каквото и да

се случи, искам да знам, че ти си моя и ти да знаеш, че аз съм твой. Завинаги.

Той отново взе ръката ѝ.

— Съгласна ли си?

Знам защо го прави, помисли си Серафина без всякакво чувство. Наближава война и той не е сигурен, че ще оцелее. Прониза я болка, позната, но въпреки това ужасно силна. Трахо ѝ бе отнел всичко — семейството, народа, кралството. И не спираше да иска още.

Е, този път нямаше да получи това, което иска.

Тя щеше да се врене на Махди.

Щеше да изживее тази нощ, тези скъпоценни няколко часа с него.

Щеше да вземе този мъж за свой съпруг.

— Да, Махди — каза тя. — Съгласна съм.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЕДНО

Карло Алета Роха се усмихна.

— Време е — каза той.

Той предложи ръка на Серафина и двамата заедно заплуваха от кухнята към градината на фермата. Карло беше нисък и жилест, с посивяла коса и загрубели ръце, които разкриваха, че си изкарва прехраната с тежък труд на скалисто дъно. Двамата с Елена отглеждаха миди.

— Дори да си бяхте пожелали специално такава нощ, нямаше как да е по-хубава — отбеляза той. — Приливът е висок, водите са тихи, а луната е пълна.

Сера направи опит да се усмихне.

— Добре ли сте, принцесо? Нервна ли сте?

— Много — призна тя.

— Просто не забравяйте едно — посъветва я Карло и сложи ръка върху нейната, — колкото и да сте нервна, Рафаел е хиляда пъти по-нервен от вас!

Сера се засмя. Карло бе прав. Русалката беше дочула колко е притеснен Рафаел от церемонията. Тъкмо бе излязла от стаята си и си нагласяше роклята, когато чу Рафаел и Елена да си говорят на долния етаж. Гласовете им се носеха нагоре.

— Няма да се справя! — казваше Рафаел. — Аз съм просто някакъв провинциален морски съдия, а те са кралски особи! Гласът ми, силите ми... Ами нямам достатъчно. На Махди и Сера им трябва подобър заклинател. Трябва им канта мага. Трябва им...

Елена го прекъсна.

— Трябва им надежда. Това им дай. Те са просто двама влюбени. Не помниш ли какво беше чувството? Аз си спомням какъв беше, когато срещна Ана, боговете да я простят. Не можеше да свалиш очи от нея.

— Никога не свалих очи от нея. Нито веднъж за петдесет години. Тя беше всичко за мен — каза тъжно Рафаел.

— А Махди не може да свали очи от Сера. Не им трябва канда мага. Имат любов. Това е достатъчно — каза Елена. — Любовта е най-силната магия.

Куражът на Сера се върна, когато си спомни тези думи. Тя вече знаеше, че любовта е трудно нещо и изисква жертви. Щеше да ѝ е трудно да изпее годишния си обет на Махди с ясното съзнание, че може да ѝ бъде отнет във всеки момент, но нямаше да остави страха да ѝ попречи.

— Готова ли сте? — попита я Карло. Бяха стигнали входа към градината. Като повечето подводни градини, тя имаше не само ограда, но и покрив. Тънките преплетени стъбла на водораслите предпазваха насажденията от досадници.

— Да, готова съм — отвърна тя и изпъна рамене. — Благодаря ти, Карло. За това, че ме доведе до олтара. За това, че ме приюти. За всичко, което направихте с Елена.

Карло се усмихна с тъга.

— Би трябвало баща ви да ви заведе до жениха, принцесо. Добър човек беше.

Сера кимна, а болката от смъртта на родителите ѝ отново я прониза.

— Той е в сърцето ми — каза тя. — А ти си до мен. Щастлива съм, че и двамата сте с мен в този момент.

Карло целуна Сера по бузата и отвори портата към градината. Когато се озоваха в нея, очите на Серафина блеснаха от изненада.

— О, колко е прекрасно! — възкликна тя.

Под покрива на градината се носеха стотици лунни медузи и оформяха светец балдахин. Между тях се стрелкаха ситни, сребристи риби лещанки и хвърляха отблясъци от светлината, която отразяваха. Градината беше пълна с цъфнали анемони във всякакви цветове. Тук-там между живите цветя като фенери се полюляваха виолетови жила — лилави медузи с дълги, къдрави пипала. Множество морски рози — плоски, изящни червеи, се преплитаха с червените анемони, а между тях пърхаха с пипалца екзотични морски лилии. По камъните и коралите из градината бяха поставени черупки от морски таралежи, пълни с миниатюрни магмени сфери, които пръскаха топла светлина.

Елена бе направила всичко това. Сера толкова се трогна от жеста, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

Градината беше омайваща и Сера се влюби в нея, но видът на Махди, който я очакваше в края на пътеката, преизпълни сърцето ѝ.

Носеше тъмносино сако от морски лен, което ще да е било на мода преди трийсет години, взето назаем от Карло. Не искаше да носи униформата на ездач на смъртта за годеща си. Елена бе придала по-празничен вид на сакото с една жълта анемона, закрепена за единия ревер. Тъмната му коса свободно се спускаше по гърба му. Излъчваше сериозност, но топлите му кафяви очи се усмихваха. На нея.

Когато Серафина му се усмихна в отговор, усети как нервността ѝ изчезва без следа. Също както изчезнаха страховете и тревогите ѝ. Наблизо цял отряд ездачи на смъртта търсеха талисмана. Трахо държеше Серулия и нямаше да я предаде без бой. Сера не знаеше какво ѝ готви бъдещето, даже не знаеше дали с Махди ще доживеят това бъдеще. И все пак, когато срещна погледа му, се почувства напълно готова да посрещне всичко, което я очаква.

Елена бе права — любовта е достатъчна.

— Сера, изглеждаш... — започна той.

— Тоооооолкова красива! — довърши Коко.

Сера се засмя. Коко стоеше вляво от Махди, облечена с розова рокля, останала от една от вече порасналите дъщери на Елена. Абелар кръжеше около нея. Елена стоеше до Коко. Носеше елегантна синя рокля от морски лен, а сребрилата ѝ коса бе сплетена и завита на нисък кок.

Самата Сера носеше годежната рокля на Елена. Беше ушита от бледозелена морска коприна и имаше тесни три-четвърти ръкави и квадратно деколте. Обгръщаше талията ѝ плътно, а полите деликатно подчертаваха извивките на тялото ѝ. Късата ѝ коса бе украсена с една-единствена яркосиня морска звезда, а в ръце носеше букетче от бели и червени корали, които Елена бе подредила.

Карло заведе Серафина до Махди, после застана до жена си. Всички обърнаха погледи към Рафаел, който се носеше във водата пред Махди.

Рафаел им кимна и започна да пее. Гласът му не беше най-мощният в морето, но звучеше топло и искрено, и напълно успяваше да предаде чувството от събитието.

*Спокойно е морето, окъпано във светлина.
Приветства началото на ритуала на любовта.
Помогни ми, Нерия, без повече отвличане,
глас да извися за туй свято Вричане.*

Сера се обърна към Махди, както повеляваше традицията. Вдигна дясната си ръка и той сложи малкия пръстен от мидена черупка, който някога бе направил за нея, на безименния ѝ пръст. После вдигна лявата си ръка и тя сложи на пръста му златна халка, инкрустирана с изумруди. Карло бе дал пръстена на Махди. Беше го намерил отдавна на потънал кораб. После Махди и Сера притиснаха длани, а Рафаел уви парче въже от водорасли около китките им и го завърза.

*Въжето ръцете ви сплита,
тъй както сърцата ви се вричат.
Туй, що богинята съедини,
никой смъртен не ще раздели.*

*Бъдете сигурни, преди да запееете,
че сърцата си в едно искате да слеете.
Любовните ви клетви, веднъж подарени,
не ще могат нивга да бъдат отменени.*

Рафаел направи пауза, за да им даде време да осмислят думите му и възможност да си променят решението. Когато видя, че това няма да се случи, той продължи, като се обърна към Махди.

*Бушуващи води не ще ви разделят,
ако сърцата си в едно сте слели.
Защото любовта е истинска тогава,
когато и пред приливна вълна сте смели.*

В отговор Махди гладко запя обета си:

*Мощна като прилива,
силна като вятъра,
любовта ми никога не ще се промени.
Тя ще обгръща двама ни до сетните ни дни.*

Със следващия стих Рафаел се обърна към Сера:

*Любов, туй значи постоянство
и в бури тежки, и във време ясно.
Не е любов, ако е нужна сила
любимия да задържиш — туй птица е безкрила.*

Сега дойде ред на Сера. Тя погледна Махди и запя:

*Уверена като риба във прилива,
безкрайна като морските дълбини,
любовта ми е неизменна като изгрева,
тя заедно ще ни държи до дълбоки старини.*

После отново запя Рафаел:

*Сърце до сърце, ръка за ръка
останете свързани като море и земя.
Не е любов тоз пламък, който намалява
и чувствата в сърцето изстудява.*

Сега Сера и Махди запяха заедно:

*Докато бледата луна изгрява,
докато в брега се разбиват вълни,
любовта ни ще пребъде
като песен на китове, завинаги.*

Рафаел се усмихна. Почти бяха приключили.

*Клетви разменихте, пръстени си дадохте.
Това е краят на вашето вричане.
Плувайте заедно, без колебание,
живейте дълго, никога не се предавайте.*

*И не забравяйте най-важното:
Че колкото е хубаво да получаваш,
стократно по-прекрасно е да даваш.
Туй е основният урок на любовта.*

Последната нота на стиха се извиси и се разнесе във водата. Въжето, с което бяха вързани Сера и Махди, се развърза и падна на дъното. Безкрайно развълнуван, Махди хвана лицето на Сера и я целуна пламенно. Тя му отвърна със същата страст. И двамата бяха забравили, че наблизо има и други хора.

Някой заръкопляска, което бързо ги върна в реалността. Карло и Рафаел пляскаха с искрена радост. Сера се изчерви. Елена изтри очи. Коко направи гримаса на отвращение.

Рафаел въведе Серафина и Махди в къщата. Двамата трябваше да подпишат свидетелство, което потвърждаваше, че са си дали брачен обет. След тях се подписаха Карло и Елена в ролята на свидетели.

— А сега да вечеряме! — подкани ги Елена, щом свършиха. — Държа яденето топло. Хайде да ядем!

Тя ги поведе към кухнята, а Коко я последва по опашката. Махди не заплува след тях. Той се наведе над пергаментата със свидетелството.

— Идваш ли? — попита Серафина.

— Идвам — той ѝ се усмихна. — Само искам да видя дали всичко е записано както трябва. Ти отивай, аз идвам след малко.

Серафина заплува към кухнята, но на прага се обърна. Махди вече не се усмихваше. Държеше пергамента и го четеше съсредоточено.

— Ако някой от нас се ожени за друг след тази церемония, въпросният брак ще е... — обърна се той към Рафаел.

— Невалиден — отвърна съдията. — Защо?

Серафина реши, че въпросът на Махди е доста странен. Защо го интересува вероятността някой от тях да се ожени за друг? Но тогава усмивката отново се появи на устните на Махди.

— Просто искам да съм сигурен, че няма да се опитате да ми я откраднете, господине.

Сера се успокои, че той се шегува, и заплува към кухнята, сподирена от смеха на Рафаел.

— Ех, синко — казваше той. — Едно време сигурно щях да опитам. Когато бях млад...

В кухнята Серафина я посрещна красиво подредена маса с най-добрите порцеланови съдове на Елена, спасени от потънали кораби, и прибори от старо, но лъснато до блясък сребро. В средата стоеше ваза с разноцветни морски ветрила, около които бяха сплетени ярки плоски червеи.

— Всичко е толкова красиво — възхити се Серафина и прегърна Елена. — Много ти благодаря.

Елена махна с ръка.

— Сигурна съм, че церемонията в двореца щеше да е много по-бляскава, принцесо.

— Да, но тук ми харесва повече. Не съм виждала по-прекрасна трапеза и никога не съм сядала на по-специална вечеря.

Всички се настаниха около масата. Ястията на Елена бяха великолепни и Сера си даде сметка, че умира от глад. Имаше морски марули, пълнени с пикантни розови плитчинни чушлета, солени пъпеши, пълнени с плажни сливи, както и миди собствено производство от фермата, глазирани със сок от охлюви. За десерт Елена беше направила мус от дънни череши.

Сърцето на Серафина бе пълно. Тя се огледа. Сватбата, която щеше да се проведе, когато тя навърши дваисет години и стане

пълнолетна — ако ги навърши, щеше да бъде пищна официална церемония, която да узакони съюза ѝ с Махди. Ала тази вечер не бяха важни кралствата и съюзите между тях, беше важна любовта. Само ако можеха и нейните, и неговите родители да са с тях. Сякаш усетил тъгата ѝ, Махди я хвана за ръката. Тя му се усмихна. Сега той беше неин и тя беше негова.

— Трябва да тръгвам — каза той тихо.

Серафина кимна. Знаеше, че трябва да се върне при войниците си в лагера, който бяха направили наблизко. Предполагаше се, че в момента търси камъка на Нерия. Той се сбогува с всички, благодари прочувствено на Карло, Елена и Рафаел и после Сера го изпрати навън.

Лунните лъчи проникваха необезпокоявани в дълбините на морето, проблясваха по перките на леферите и скумриите и очертаваха силуетите на акулите и скатове.

— Ако плувам цяла нощ, ще стигна в лагера на сутринта. Утре ще открия „Деметер“ и ако имам късмет — огърлицата. В очите на Трахо ще стана истински герой — каза той с горчивина.

— Ти наистина си герой — увери го Серафина. — За мен. За народите ни. Един ден всички ще го узнаят.

Той сведе очи към нейните.

— *Mēṛē dīla, mēṛī ātmā* — прошепна той. „Сърце мое, душа моя.“ Прегърна я и я притисна към себе си. — Обичам те, Серафина. Каквото и да се случи, не го забравяй — настоя той. — Ти си моя. Завинаги. Повярвай. Кажи ми, че ми вярваш.

— Стига, Махди. Започваш да ме плашиш — каза тя. — Сякаш отиваш на смърт.

— Има и по-лоши неща от смъртта на този свят — възрази той. — Кажи ми, Серафина. Веднага. Кажи, че ми вярваш.

— Вярвам ти.

— Пак ще се срещнем някой ден. На по-добре място — каза Махди. Гласът му бе дрезгав. После се обърна и заплува в тъмните води.

— Обичам те, Махди — промълви Сера.

Той обаче бе изчезнал от погледа ѝ.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДВЕ

— Още малко — каза Серафина.

Коко беше напълно изтощена. От четири дни плуваха по теченията. Сера се опита да убеди момичето да остане във фермата. Там беше в безопасност. Карло и Елена се бяха влюбили в нея. Но Коко отказа. Не искаше да се отдели от Серафина.

Сега бяха на около пет левги от Серулия, тъкмо влизаха в селцето Басофондо. Серафина се насочи към една странноприемница, за която видяха указателни знаци, но тя бе пълна. Опитаха се да си намерят стаи в още две, но и там беше пълно. Серафина се почуди какво става. Накрая откриха малък хотел в източния край на селото.

— Останала ни е една свободна стая. Малка е. Ще трябва да спите в едно легло. И вие ли сте тръгнали към Серулия? — попита я русалката на рецепцията.

Серафина се поколеба. Не искаше да разкрива намеренията си пред първия срещнат.

— Ами ние... — започна тя.

— Ама разбира се, че сте тръгнали към Серулия! Всички са натам. Не е ли прекрасно? Той се връща! Принц Валерио, главнокомандващият! Насочил се е право към града и когато стигне там, ще има голям годеж! Вместо онзи, който се провали.

— Така ли? — удиви се Серафина.

— Да! В Колизея. Конниците на Валерио обикалят близките села и заповядват на всеки жител да присъства.

— Изглежда, главнокомандващият е доста самоуверен. Сигурно разполага с голяма армия — предположи Серафина, опитвайки се да научи възможно най-много от русалката.

— Казват, че армията е страховита. Много по-голяма от тази на Трахо. Ездачите на смъртта сигурно са ужасени. Убедена съм, че си събират багажа. Прав им път, ще кажа аз — русалката ѝ подаде ключа за стаята. — Заповядайте. Стая номер 4. Приятна почивка.

— Махди сигурно знае всичко! — зачурулика Коко, когато със Сера влязоха в стаята си.

— Може би си права — съгласи се Сера. — Може да е дезертирал и да е обяснил на Валерио как само се е преструвал, че е на страната на врага.

— Може да му е разказал и за теб — каза Коко. — Сега чичо ти знае, че си жива, и затова е организиран церемонията! Веднага щом си върнем града, ти и Махди ще можете да се сгодите както е редно. Както трябваше да направите, преди онези да нападнат Серулия. Трябва да стигнем до града веднага, Сера! Ти трябва да си там! Махди и Валерио ще те чакат! — малката русалка само дето не подскачаше по пода и стените от възнение.

— А ти трябва да се напиш. Имаме още пет левги до града.

Сера даде на Коко малко от храната, която им бе опаковала Елена. Коко я изгълта и се тръшна в леглото. Абелар се сгуши в нея. След секунди и момичето, и акулата спяха дълбоко. Серафина заключи вратата, загаси лампите и легна. Не че можеше да заспи.

В къщата на Елена и Карло Махди каза, че са видели Валерио във водите край Португалия. Това стана преди четири дни. Сега беше напълно възможно да е толкова близо до града, колкото и тя. Ако беше така, значи може би още утре щеше да види чичо си. Почти не можеше да повярва, че нещата са се развили така добре.

Сера затвори очи и за пръв път от много време заспа с надежда, а не със страх в сърцето.

Най-сетне теченията се обръщаха към мир.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРИ

— Яз, толкова се радвам, че не си тъп — каза Нийла.

Яз я погледна изпод вежди.

— Мислех, че ще кажеш колко се радваш, че не съм мъртъв.

— И за това се радвам.

— Е, мерси.

— Наистина успя да ни заблудиш — и ти, и Махди. Нямахме никаква представа, че вие сте Син и Сив. Мислехме ви за идиоти.

— Това беше целта.

Нийла погледна брат си.

— Май всъщност ще ми липсва.

— Кой?

— Старият Язид.

— Той не е изчезнал — каза Яз. Придаде си каменно изражение и заговори:

— Ей, русалке, изглеждаш смъртоубийствено яка в тая рокля! Искаш ли да ходим в Пясъчния бар довечера? Ще свирят „Неп и Тун“, а там правят най-готините многопластови сокове. Абсолютно са диетични.

След секунда от каменното изражение не остана и следа. Появи се Язид, когото Нийла познаваше открай време. Един доста по-пораснал и твърд Язид.

— Леле. Виж, малко е страшничко, Яз. Не знаех, че си такъв добър актьор.

— И аз не знаех, че си толкова добра заклинателка. Ще пробваш ли пак конвока? Трябва непременно да се чуя с Махди.

— Няма проблем, но първо трябва да спрем и да поседна. Последните два пъти, когато опитах да направя конвока, нищо не излезе. Дано да е било от умора.

— Ей там има подходящо място — Яз посочи кухнята под един коралов риф.

Заплуваха натам. Нийла седна за малко да си поеме дъх и впрегна всичките си сили, за да направи конвока, но за пореден път не успя.

— Скапана си от умора, това е всичко — изкоментира Яз.

— Не, не е само това — обезсърчена рече Нийла. — Вража ни каза, че силите ни са най-големи, когато сме всички заедно. Конвоката е едно от най-трудните заклинания на света. Явно не мога да го направя, ако другите не са наоколо. Хайде, Яз, да плуваме. Трябва да намерим Махди и Сера.

— Почини си още две минути, после тръгваме — предложи Яз. Седна на пясъчното дъно, облегна се на корала, но не затвори очи. Вторачи се във водата пред себе си с мрачно изражение.

Нийла и Язид бяха тръгнали към Серулия. Плуваха от няколко дни и спираха само за по няколко часа през нощта, колкото да поспят малко. Напуснаха двореца, веднага щом можаха, след убийството на Келефу. Искана да се отдалечат максимално от град Матали, преди действието на перлите невидимки да свърши.

През първата нощ след бягството си пренощуваха в пещера. Там Язид разказа на Нийла защо двамата с Махди са се присъединили към Хищниците, а тя му разказа за кошмара си, докъде я бе довел той и какво бе научила.

— Яз? Май е време да тръгваме — каза Нийла и стана.

— Яз? Яз! — викна тя и щракна с пръсти пред лицето му.

— Извинявай. Готова ли си? — попита той и също се изправи. Все още се въсеше.

— Какво има? — попита Нийла, която не бе свикнала брат ѝ да изглежда толкова мрачен и сериозен. — Къде се беше отнесъл?

— В двореца. Гледах как Порция Волнеро праща великия ни везир на смърт.

— Хайде да не мислим за това сега. Или за мата-джи и пита-джи. Трябва да плуваме. Да намерим Махди. Да предупредим Сера. Да потърсим помощ.

— Тя ще си плати за това, Нийла. Келефу беше невинен. Не заслужаваше да умре.

— Порция е напълно луда — каза Нийла. — Планът няма как да се осъществи. Как така ще коронясва Лучия за кралица? Само русалка с меровингианска кръв може да седне на трона на Миромара. В

момента има само една такава русалка и това не е Лучия. Алития ще ѝ откъсне главата.

— Е, това е някакво успокоение — рече Язид.

— Но как е възможно Порция изобщо да си го помисли? Това не мога да разбера. Тя знае какво ще стане. Как е възможно да си седи и да гледа как едно кръвожадно чудовище убива дъщеря ѝ? — Нийла поклати глава. — През цялото време със Сера бяхме сигурни, че Трахо е изпратен от адмирал Колфин, но сега се оказва, че Порция е тази, която дърпа конците.

— Явно е работела за Трахо от самото начало — предположи Язид.

— Помогнала му е да завладее Серулия, за да има достъп до миромарските води и да търси талисмана — същия, който Сера търси в момента — рече Нийла.

— А в замяна Трахо ще ѝ позволи да сложи дъщеря си на трона на кралството и да я сгоди за Махди, бъдещия владетел на Матали. Владетел, който Трахо вече контролира. Или поне така си мисли.

— И то на империя, която вече е под негов контрол. И чиито води и хора използва, за да търси лунния камък на Нави. Богове, Яз, къде ще му излезе краят? — попита Нийла.

— Да се надяваме, че в Серулия — отвърна Яз.

— Как така?

Той ѝ разказа как Хищниците са се сдобили с достоверна информация, че Валерио, главнокомандващият на Миромара, е успял да спечели подкрепата на коболдските гоблини.

— Ако информацията ми е точна, Валерио в момента плува към града — завърши Яз.

— Достатъчно ли е силен да спре Трахо? — усъмни се Нийла.

— Не знаем. Зависи колко войници са му дали коболдите. Зависи и от драконите. Коболдите имат ли дракони? Защото знаем със сигурност, че ездачите на смъртта имат много — обясни Язид.

— Между другото, къде се намираме? Наближаваме ли Серулия? — попита Нийла неспокойно.

— В Миромара. По-точно, във водите, които гогите наричат Средиземно море. Точно където бяхме и последния път, когато попита.

— Още ли сме тук? Кога ще стигнем до Адриатическо море?

— Вероятно утре сутринта, ако продължим да поддържаме тази скорост.

— Трябва да успеем да стигнем навреме, за да кажем на Сера за Волнеро. Порция има значителна преднина.

— Е, да, така става, когато се возиш в колесница, теглена от дванайсет риби-чук. А ние досега успяхме само веднъж да хванем на стоп една китова акула. Между другото, кога научи китски?

— Не съм учила. От кръвния обет е — каза Нийла. — Поне тези сили още не са изчезнали.

Язид вдигна глава.

— Виждам гигантска манта над нас — съобщи той. — Поприказвай ѝ малко на скатски, Нийлс, съгласна ли си? Виж дали ще ни откара донякъде. Да намалим преднината на Порция.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Серафина чу коболдската армия, преди да я види.

За разлика от морските хора, гоблините имаха крака и сега дъното на морето трепереше под маршовата им стъпка.

— Чуваш ли, Сера? Трябва да са един милион! — прошепна Коко. — Само погледни този облак пясък! Тръгвам към главното течение с останалите. Искам да ги видя отблизо.

Серафина я сграбчи за ръката.

— А, не, не си познала, Коко. Ще чакаш тук. Може траховите ездачи на смъртта да ги причакват в засада.

Серафина и Коко се бяха скрили зад една скала над Гранде Коренте, главното течение на Серулия и главен път към града. Оттук щяха да видят Валерио и армията му, преди да влязат в Серулия.

Хиляди хора се бяха събрали край течението, гледаха и чакаха.

Сера се тревожеше за тях. Ако Трахо нападнеше, щяха да се окажат напред битката.

— Сера, виж! — посочи Коко.

Първите редици гоблини се появиха иззад един хълм. Едри и мускулести, с набити, мощни крайници, войниците носеха най-различни оръжия — двуостри брадви, дълги мечове, алебарди и тежки чукове, всичките изковани от коболдска стомана. Чертите на лицата им разкриваха, че са от племето на фойеркумпелите: две ноздри, но без нос, прозрачни очи, усти без устни, пълни с остри зъби, и уши, които бяха издрани и безформени от множество битки.

Безпокойството на Серафина нарасна, когато си спомни видението, което бе получила в пещерите на йелите — в него един такъв гоблин се готвеше да я нападне.

— Къде е чичо ми? — замърмори тя, докато се опитваше да го открие в тълпата гоблини.

— Не го виждам. Чакай... ето го! — възкликна Коко. — Ей там, отзад!

Валерио, с бляскави доспехи, яздеше сребърна колесница сред редиците на коболдите. В едната си ръка държеше поводите на четири великолепни черни морски коня. Другата вдигна за поздрав на множеството.

Когато миромарците го видяха, водата се разтърси от радостни възгласи. Всички се втурнаха към течението, за да поздравят освободителя си.

Серафина оглеждаше със страх портите на града, близките скали и рифове, и водите над хората. Очакваше войските на Трахо всеки момент да нападнат. Само че не се появи никой. Водите бяха зловецко спокойни.

Колесницата на Валерио мина покрай нея и Коко, виковете на хората станаха оглушителни.

— Хайде! Пропускаме посрещането! Да плуваме! — избъбри Коко и без да чака отговор, се стрелна напред, последвана от Абелар.

— Коко! — извика Серафина. — Връщай се тук!

Малката русалка беше твърде далеч, за да я чуе. Серафина нямаше избор, затова я последва. Все още беше маскирана като авантюристка, но се съмняваше, че някой ще я разпознае, дори да беше облечена с най-официалните си кралски одежди. Те имаха очи само за Валерио.

— Коко! — повика тя. — Коко, къде си?

Докато търсеше момичето из тълпата, видя едно момченце, което си проправи път през навалищата и се доближи до един от гоблините. Вместо да се усмихне на детето, създанието го срита. Няколко метра по-напред по Гранде Коренте една русалка предложи на коболдски войник венец от водорасли. Той я зашлеви.

Чичо ми не знае, каза си Серафина. — Не знае, че войските му се държат лошо. Щом се добера до него, ще му кажа какво правят. Не може да се отнасят така с хората.

Докато гледаше как коболдите маршируват редица след редица, Сера мерна една бронзова опашка в тълпата.

— Коко! — извика тя. Метна се след нея и я хвана за ръката. — Не прави повече така!

— Хайде, Сера! Да плуваме след тях! — рече Коко, понесена напред от вълнението си.

— Не, не се отделяй от мен. Още се чудя къде са ездачите на смъртта.

— Ето ги! До портите. Всичко е наред, Сера. Виж! — посочи Коко.

Сера погледна към портите. Коко бе права. Допреди малко там нямаше ездачи на смъртта, но сега се бяха появили и не изглеждаха така, сякаш щяха да атакуват. Бяха се строили в две редици по дължината на течението, а копията им сочеха нагоре в знак на почит към чичо й.

— Предали са се! — възкликна тя. — Трахо е разбрал, че коболдите са повече от неговите войски. Той ще предаде града мирно, Коко. Няма да има битка.

— Нали ти казах! — рече Коко.

Сърцето на Серафина се изпълни с радост. Тя пусна ръката на Коко и я прегърна.

— Да плуваме! Трябва да стигнем до чичо ми! — каза тя.

Поведението на гоблините още я притесняваше, а и присъствието на ездачи на смъртта, дори да стояха мирно, я караше да се чувства неспокойна, но най-важното бе, че чичо й се е върнал и градът е негов. Тя заглуши тревожните си мисли и заплува напред. Нямаше търпение да вземе участие в триумфалното завръщане на Валерио. Нямаше търпение и да види Махди и да заеме мястото си до него за публичния им годеж. Когато церемонията приключеше, тя щеше да попита Валерио дали има някакви новини от брат й. После щеше да му покаже Камъка на Нерия и да му разкаже какво трябва да се направи оттук нататък.

Двете с Коко бяха последвали останалите миромарци към Колизея. Тук бе започнало всичко и тук щеше да свърши.

Битките бяха приключили.

Нашествениците бяха победени.

Най-сетне, помисли си Серафина, всичко свърши.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТ

Черните морски коне на Валерио докараха колесницата до средата на Колизея. Той слезе от нея наред неспирни радостни възгласи.

Серафина, заедно с Коко, която плътно я следваше, се опита да си проправи път през гъстите тълпи и да стигне до чичо си. Трябваше и тя да участва в годежа.

Един коболд грубо ѝ препречи пътя с пиката си.

— Gå tilbake! — изръмжа той гръмовно. — Назад.

— Но аз трябва да се видя с главнокомандващия. Той е...

— Tilbake! — извика коболдът и навря острието на пиката си в лицето ѝ.

Серафина го разбра и направи каквото ѝ казваше. Двете с Коко заплуваха към амфитеатъра и седнаха. Абелар се скри под седалката на Коко и загледа през перките на опашката ѝ. Сера реши да изчака, докато всички се настанят и чичо ѝ обяви началото на годежа. Тогава щеше да разкрие присъствието си. Навсякъде около тях хората изразяваха шумно радостта си от пристигането на Валерио, но Серафина забеляза, че най-силните възгласи идваха от коболдските гоблини и от ездачите на смъртта. Нещо се бе променило. Празничната атмосфера от Гранде Коренте бе изчезнала. Сега миромарците изглеждаха предпазливи и недоверчиви.

На един от редовете под двете с Коко седеше мъж, който не викаше с особено желание. Един коболд го забеляза и го удари.

— Heie høyere! — изкрещя създанието. — Викай по-силно.

Серафина се огледа и видя, че по цялото протежение на горния край на Колизея стояха ездачи на смъртта. Бяха много и с копия в ръце.

Дори да искаме да си тръгнем, няма да можем, помисли си тя неспокойно.

После видя нещо, от което ѝ настръхнаха перките. Над главите на ездачите на смъртта се вееха знамена. Бяха червени с черен кръг в средата — същия флаг, който бе видяла в Лагуната.

— Нещо не е наред, Коко — прошепна тя. — Не спирай да се усмихваш и да викаш.

— Нещо определено не е наред — съгласи се Коко и кимна към кралската ложа.

Серафина проследи погледа ѝ. Пред ложата, на подиум, стоеше златната корона на Мероу. Зад нея имаше два богато украсени трона. Последния път, когато Серафина влезе в Колизея, на троновете седяха майка ѝ и император Билаал. Този път тронът на майка ѝ бе празен, а на другия седеше Махди.

Лицето му бе мрачно. Беше облегал ръце на подлакътниците и ги стискаше с всички сили. Носеше черната униформа на ездачите на смъртта и черен тюрбан от морска коприна. В центъра му блестеше Изумруда от Брамапур. Серафина го позна. Преди стоеше в тюрбана на Билаал. Защо Махди не се усмихваше? Защо не я търсеше в тълпата?

Сера продължи да оглежда кралската ложа с надеждата да намери отговорите на въпросите си. Точно зад Махди седеше Порция Волнеро, облечена с пищна рокля от златиста морска коприна. Би трябвало да седи заедно с останалите дукеси на кралството, но вместо това се бе настанила на стол, чиято украса беше съвсем малко по-оскъдна от тази на двата трона. Усмихваше се безметежно. Другите дукеси не се усмихваха.

Усещането на Сера, че нещо не е наред, се засили.

Трябваше да говори с Махди и да разбере какво става. С надеждата, че никой от гоблините не я наблюдава и че възгласите на хората ще заглушат гласа ѝ, тя затвори очи, наведе глава и тихо изпя конвока, насочена към него. Не успя. Пое си дълбоко дъх, събра всички сили и отново опита.

Махди... Махди, аз съм! Моля те, отговори!

Сера отвори очи и ги впери в Махди, решила, че с усилие на волята ще го накара да я чуе. Този път заклинанието бе успешно. Очите на Махди се разшириха. Той заоглежда амфитеатъра.

Тогав Серафина чу гласа му. В главата си.

Сера! Ти ли си?

Да! Тук съм, в Колизея. Вляво от теб. По средата.

Рискува да му помахна леко. Махди я видя. Въпреки че беше много далече от ложата, тя забеляза как пребледнява.

Сера, излизай оттук!

Защо? Какво има?

Напусни Колизея! Бързо!

Не мога! Ездачите на смъртта са блокирали изходите.

Тук си в голяма опасност. Ако разберат... ако те видят...

Ако кой разбере? За какво говориш?

Преди Махди да успее да отговори, се разнесе оглушително фанфарно приветствие. Шумът развали конвоката.

Валерио заплува към кралската лежа сред още по-силни възгласи.

— Миромарци, благодаря ви! — извика той и вдигна ръце за тишина. — Благодаря ви за сърдечното посрещане! Радвам се, че съм пак сред вас. Вие страдахте. Загубихте кралицата си. Загубихте столицата на кралството си. Днес съм тук, за да ви я върна.

Публиката отново нададе радостни възгласи, но те не бяха достатъчно въодушевени за коболдите. На няколко седалки от Сера и Коко седеше семейство, което един гоблин заплаши.

— Heie, dårer! Før du blir goblin kjøtt! — изръмжа той. — Викайте, глупаци! Преди да ви превърна в гоблинска мръвка.

— Сключих мир с враговете ни — продължаваше да говори Валерио. — Доведох приятели от Севера, които да запазят този мир и да ни помогнат да възстановим града. Но това не е достатъчно. Кралството ни има нужда от водач, ако искаме да излезем от мрака, в който бяхме потопени, и да влезем в едно светло бъдеще. Всички скърбим за скъпата ни Изабела, отнета ни твърде рано. Скърбим за дъщеря ѝ, Серафина, убита при нападението над двореца.

— Какво? — прошепна Серафина. — Той мисли, че съм мъртва?

Тя започна да се надига от мястото си. Със или без гоблини, щеше да заплува към чичо си и да му докаже, че със сигурност не е мъртва.

Сера, не! Той ще те... недей... чу глас в главата си.

Беше Махди. Думите долитаха до нея накъсани, едва доловими. Тя погледна към него. Той също гледаше към нея. Бавно и почти незабележимо поклати глава. Предупреждаваше я. Сера седна обратно на мястото си.

— Днес с мен е новата ви кралица — каза Валерио, а в гласа му звънна радост. — С мен е тази, която ще изведе Миромара от

дълбините на болката и скръбта на миналото и ще ни въведе в
бляскавото бъдеще!

Валерио махна с ръка към далечния край на Колизея. Пред очите
на Серафина през една от арките изплува русалка.

Серафина я познаваше твърде добре. Познаваше
абаносовочерната коса, кобалтовосините очи и подигравателната
усмивка.

Старият ѝ враг.
Лучия Волнеро.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТ

От тълпата се понесоха звуци на изумление. Дори страхът от грубите гоблини не можеше да накара хората да приветстват Лучия.

Самата тя, зашеметяваща с рокля с цвета на нощта, заплува към центъра на Колизея. Последваха я двайсетима едри мъже в брони, всеки с щит в едната ръка и магмена лампа в другата. Серафина знаеше кои са те и какво ще правят.

— О, богове, не. Тя ще умре! — прошепна.

Валерио заговори.

— В съответствие с повелята на Мероу и законите на кралството, ще помолим Алития да отсъди дали тази русалка е достойна да седне на трона на Миромара — той направи пауза, после довърши, — или не.

Какво прави? — помисли си Серафина с паника. — Тя не е от меровингианската династия. Алития ще я убие.

Серафина си спомни думите на Махди, че семейство Волнеро може би са съдействали на Трахо. Дали Валерио не бе решил да ги накаже? Винаги се бе отнасял твърдо и безкомпромисно с враговете на кралството, но не беше проявявал злоба. Дали не се бе променил?

Порция щеше да го спре. Майката на Лучия нямаше да остави детето си да падне в лапите на паяка. Сигурно щеше да измоли от Валерио да пощади дъщеря ѝ. Някога са били влюбени, припомни си Серафина. Думите ѝ щяха да го накарат да омекне. Но Порция не помръдна. Не изглеждаше разстроена. Не плачеше. Изглеждаше напълно спокойна.

Лучия зае мястото си в центъра на Колизея, а двайсетимата мъже заплуваха към желязната решетка над леговицето на Алития.

— Пуснете анарахната! — нареди Валерио.

Следващите няколко минути минаха като в сън за Серафина. Като кошмар, в който се случва нещо ужасяващо, но тя не е в състояние да говори, да се движи, да направи каквото и да е, за да спре ужаса. Гледаше как чудовищният бронзов паяк засъска към Лучия, как

пожела кръвта и костите ѝ — точно както бе направила и със Серафина само преди няколко седмици.

Сера знаеше, че работата на паяка е да гарантира, че само кръвните наследници на Мерову управляват Миромара. Според легендата, когато Мерову била на смъртно легло, помолила Нерия, богинята на морето, и Белогрим, бога на огъня, да изковат създание от бронз, което да пази трона от самозванци. Докато коболдите топели метала, от който щели да изковат чудовището, Нерия порязала дланта на Мерову и кръвта ѝ покапала в разтопения бронз, за да потече във вените на паяка и той да може да я различава от кръвта на самозванците.

— Спри, чичо, моля те! — промълви Сера. — Ако се е провинила в нещо, заслужава съд, а не хладнокръвно убийство.

Само че Валерио не направи нищо и Сера, заедно с всички останали в Колизея, се принуди да гледа как Лучия се изправя пред Алития.

Видя как мехтербашията, водачът на еничарите, ѝ подаде ятагана.

Как Лучия прокара острието му по дланта си.

И как Алития се наведе, за да вкуси кръвта ѝ.

В този момент Сера не издържа и сведе глава. Не искаше да гледа как паякът върши жестокото си дело.

— Алития! — прогърмя гласът на Валерио. — Каква е присъдата ти?

Серафина стисна юмруци в очакване на атаката на Алития.

Но паякът не нападна Лучия.

Паякът заговори.

— Приветссствам те, Лучия, дъщеря от кръвта, законна наследница на трона на Миромара...

Серафина рязко вдигна глава.

— Какво?! — възкликна тя.

Гледаше с недоумение как създанието затрополи към кралската лежа, как вдигна короната на Мерову от подиума и я постави на главата на Лучия. Същата корона, която и тя, Серафина, бе носила неотдавна.

Това не може да се случва, мислеше си тя. — Не е възможно. Алития е дело на боговете. Не може да сбърка.

Валерио заплува към Лучия. Взе ръцете ѝ и я целуна по челото.

После се обърна към зрителите и с тържествуваща усмивка каза:
— Добри хора! Давам ви вашата нова кралица... Лучия
Волнеро... моята дъщеря.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДЕМ

На Серафина ѝ се зави свят. Сега всичко ѝ се изясни и ѝ призля. Как е могла да не забележи? Лучия, с гарвановочерната си коса, дълбоките сини очи и сребристи люспи беше точно копие на Валерио. И на Изабела всъщност. Тя приличаше повече на меровингианския род от самата Серафина.

Нищо чудно, че Валерио така и не се бе оженил, и нищо чудно, че Порция се бе омъжила. Тя бе избрала мъж, който прилича на Валерио, само няколко седмици, след като кралица Артемезия, бабата на Серафина, бе забранила брака между сина си и Порция. Защото е носела детето на Валерио. Този мъж, Сеян Адаро, бе умрял скоро след раждането на Лучия. Дали Порция и Валерио бяха продължили връзката си през всички тези години?

Сега коболдите за пореден път спласиха тълпата и всички се радваха шумно, а Валерио отново вдигна ръце за тишина.

— Да, вярно е, добри хора. Лучия Волнеро е моя дъщеря, зачената с майка ѝ, дукесата, преди деветнайсет години. Тя е наследник от династията на Меровингите, както потвърди и Алития. Лучия искаше да запази произхода си в тайна и да прекара живота си скромно в служба на кралството. Но тъй като загубихме кралицата и принцесата и тъй като само русалка от меровингиански произход може да седне на трона на Миромара, тя смело и самопожертвователно се съгласи да поеме ролята на ваш владетел.

Разцъфнала от радост до баща си, Лучия разтегли устни в баракудената си усмивка.

Валерио отново вдигна ръце за тишина.

— В съответствие с повелите на Мероу сега Лучия ще пристъпи към втората част на своето докими и ще изпълни традиционното песен-заклинание.

Лучия заплува напред и започна да пее. Серафина очакваше да заекне, да сбърка някоя нота, защото това песен-заклинание беше извънредно трудно. Самата тя се упражнява в продължение на почти

цяла година. Но Лучия не заекна. Нито веднъж. Владееше магията отлично. Песента ѝ беше безгрешна. Красивият ѝ глас — омайващ.

Как е възможно? — почуди се Серафина. Как бе възможно да пее песен-заклинанието на Метроу толкова безпогрешно, ако никога не се е упражнявала? Със смразяваща кръвта яснота, тя видя отговора: Лучия се беше упражнявала. Дълго се бе подготвяла за този момент.

Когато Лучия завърши песен-заклинанието, амфитеатърът избухна. Радостните възгласи бяха оглушителни. Ръкоплясканията не стихваха. Както и преди, най-ентузиазирани бяха коболдите и ездачите на смъртта.

— Благодаря ви! Благодаря ви, добри хора! — извика Валерио, когато шумът позаглъхна. — За да осигури стабилността на кралството и продължението на рода на Метроу, сега Лучия ще размени сватбени обети с избраният ѝ годеник и ще обещае да даде на кралството дъщеря.

Валерио се обърна към кралската ложа и погледна Махди.

— Ваша светлост, бихте ли се присъединили към нас...

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСЕМ

Махди се надигна от трона си.

— Не можеш да ми причиниш това — прошепна Серафина. И тя започна да се изправя от мястото си.

— Сера, не! — каза Коко и я дръпна да седне.

— Коко, трябва. Аз...

... не мърдай... моля... опасност...

Това бе Махди. Отново беше в главата ѝ.

Махди, не можеш да го направиш... заговори тя.

СЕРА, ВЕДНАГА СЕДНИ!

Този глас бе толкова силен, че Серафина се уплаши да не ѝ е спужал тъпанчетата.

Нийла? — помисли тя немощно, когато болката в главата ѝ понамаля.

Чу ли ме? О, слава на боговете! Не знаех дали конвоката ми ще подейства.

Дали съм те чула? Ти направо ми взриви главата! Къде си?

Тук, в Колизея. Не мърдай от мястото си, Сера. Не. Мърдай.

Но аз трябва да кажа на чичо...

Нищо. Нищо няма да му казваш. Нищо няма да правиш.

Но това е огромна грешка! Той го прави заради кралството. Успял е да склучи примирие с ездачите на смъртта. Слага Лучия на трона, защото ме мисли за умряла. А сега ще я сгоди за Махди. Ако успея да стигна до него, да му кажа...

Ако станеш от мястото си, си мъртва.

Това беше нов глас, но Серафина го позна.

Язид? — удиви се тя. — Какви ги говориш? Защо да...

Стой и не мърдай, докато свършат. После ще се срещнем пред Колизея.

Не мога да гледам, Яз. Не мога.

Нямаш избор. Порция... се върна... ездачи на смъртта... и после...

Връзката започваше да се разпада.

Моля те, Сера... не мърдай.

Това бе Нийла. После конвоката изчезна и тя не чу нищо повече.

Серафина ги послуша, макар че гледката я убиваше. Седеше на мястото си, взираше се право напред и гледаше как мъжът, когото обича, заявява любовта си към друга русалка.

Махди взе ръката на Лучия. Вгледа се в очите ѝ. Усмихна ѝ се. Изпя си клетвите. И разби сърцето на Серафина.

Но докато преглъщаше сълзите си, Серафина забеляза нещо странно — Махди носеше жълта анемона на черната си куртка. Тя се вгледа в нея, опитвайки се да я види по-ясно въпреки голямото разстояние, и видя, че е същата, която бе носил на техния годеж. Жива беше, пипалцата ѝ се полюляваха. Той явно се грижеше за нея и не я бе оставил да умре. Сера видя и нещо друго. Махди все подръпваше нещо на ухото си. Златна халка, обица.

Странно, помисли си тя. — Когато бяхме при Карло и Елена, той не носеше обица. Своята даде на онази майка в Лагуната, за да купи храна за децата си. Когато беше Син.

Щом церемонията приключи и Махди целуна Лучия по бузата, над амфитеатъра се понесе нова вълна от радостни възгласи, отново започнати от войниците.

Позна ли я? — чу тя внезапно гласа на Махди в главата си. — Това е пръстенът, който ти ми даде на годежа ни. Беше на Карло. Наложил се да го махна от пръста си, но намерил начин да продължи да го нося.

О, Махди...

Не се разстройвай, Сера. Моля те. Не и заради това. То не значи нищо за мен.

Тогава защо го правиш?

За да ги държа наблизко. Да ги спра. Трахо, двете Волнеро...

И чичо ми ли?

Не зная. Не зная дали той наистина те мисли за умряла. Внимавай с него, Сера.

Сега принадлежиш на нея, на Лучия.

Не е вярно. И ти го знаеш.

Тя си спомни един момент от годежа им. Подписаха свидетелството. Тя заплува към кухнята на семейство Роха, а Махди

изостана, за да поговори с морския съдия.

Затова разпитваше Рафаел за церемонията, нали? Затова го попита дали годежът е обвързващ дори ако един от нас се ожени за друг?

Да. Притеснявах се, че Порция и Лучия замислят нещо подобно. Затова си в такава опасност, Сера. Порция също познава законите. Ако научи за нас, за теб и мен, ще направи всичко по силите си да унищожи връзката ни. Всичко. Разбираш ли ме?

Разбираше.

Имаш предвид, че ще ме убие.

Да. Затова трябва да изчезнеш оттук. Напусни Серулия. Стой възможно най-далече от Волнеро и не се връщай.

Не мога да го направя, Махди. Това е моят дом. Това е моят народ.

Конвоката започна да изчезва.

... да тръгвам... моля те, вни... обичам те...

Ще те видя ли отново?

Тя зачака отговор.

Но отговор не дойде.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

— Трябва да побързаме — каза тихо Язид, който изникна неочаквано зад гърба на Серафина. — Ако Порция Волнеро чуе, че си в града, ще те направи на хайвер.

Серафина се завъртя. Хвърли се на шията на Нийла, после прегърна Язид и след това ги запозна с Коко. Всички стояха пред Колизея, наред тълпа от цивилни и войници. Валерио, Махди, двете Волнеро и херцогините бяха поели към двореца.

— Язид, толкова се радвам, че си добре. Нийлс, какво правите тук? Не трябваше ли да си на сигурно място у дома? — попита Сера.

— У дома вече не е сигурно място. Даже не е дом.

— Как така?

Нийла ѝ разказа как Порция е завладяла Матали. Яз добави как е изпразнила съкровищницата на империята и е убила великия везир и как те веднага тръгнаха към Миромара, за да предупредят Сера за нея.

— А, и онова нещо, което ни трябваше. Намерих го — завърши Нийла, след като хвърли поглед на войниците наоколо.

Сера я разбра веднага. Наоколо имаше твърде много врагове, за да могат да си говорят свободно.

— Страхотно, Нийла. И аз намерих своето.

— Чудесно — прошепна Нийла. — Виждали ли си затворнически лагери, Сера? Трахо строил ли ги е и тук?

— Лагери? — повтори Серафина с недоумение.

— По-късно ще се обяснявате — намеси се Язид. — Пристигнахме в последния момент — каза той на Сера. — А сега трябва веднага да се ометем. Хайде.

— Не мога, Яз. Още не. Трябва първо да прибера Коко на сигурно място — обясни Серафина.

— Принцесо — прошепна някакъв глас.

Серафина се обърна.

— Николо! — възкликна тя, когато разпозна момчето от съпротивата, което вече смяташе за приятел.

— Усмихнете ми се, сякаш сме стари приятели — инструктира я Николо, самият той ухилен идиотски. — И не спирайте да плувате, като че ли се връщаме в родния си квартал. Не спирайте. Двама коболдски войници ни наблюдават.

Послушаха го.

— Край — заяви мрачно Язид.

— Мисля, че не — възрази Николо. — Принцесата изглежда много по-различно отпреди. И аз самият я познах само защото съм я виждал с дрехите ѝ на авантюристка. И защото Коко е с нея. Към главната квартира ли сте тръгнали?

— Да — каза Серафина.

— Така си и помислих. Затова дойдох. Забравете. Току-що я претърсиха коболдите. Миналата седмица задействахме бомба под казармата на ездачите на смъртта.

— Това вие ли бяхте? — възхити се Язид. — Добра работа!

Николо продължи:

— Да, ние бяхме, но сега Трахо иска да си отмъсти. Гоблините ходят от къща на къща и търсят членове на... наши приятели. Повечето успяхме да се спасим, но Фосегрим, Алесандра и Доменико не можаха.

Коко прехапа устни и стисна ръката на Серафина до болка. Абелар, усетил, че стопанката му е разстроена, започна да кръжи около нея притеснено.

— Аз... приятелите ни... всички сме се насочили поотделно към Дупката — сметището на север от града. Ще се срещнем в гората от водорасли на западния му край. Ще изчакаме, докато падне мрак, и после ще тръгнем към едно ново убежище — в адзурите, сините хълмове. Трябва да дойдете с нас. Всички вие. Прекалено е опасно да останете тук.

Серафина погледна Нийла и Язид. Те кимнаха.

— Благодаря ти, Николо — каза тя. — Ще се видим там.

Веднага щом той отплува, Серафина обясни на Яз как да стигне до гората от водорасли.

— Чакай малко, защо ми обясняваш? — усъмни се той. — Ти идваш с нас.

— Ще се срещнем там. Първо трябва да свърша нещо друго. Имаш ли някакви перли невидимки?

— За какво са ти... — започна Язид. После заклати глава. — Няма начин, Сера. Да не си откачила?

— Дай ми една перла, Яз. Трябва да разбера дали и той участва в заговора.

— Съжалявам, свършиха ми.

— И без тях ще отида.

Язид изруга, но се предаде и извади перла невидимка.

— Ще се срещнем в гората — каза Серафина. — След един час.

— Един час — повтори Язид. — Иначе тръгвам след теб.

— Моля те, Сера... — промълви Коко с разширени, уплашени очи.

— Ще дойда — увери я Серафина и ѝ се усмихна. — Ще успея. Обещавам.

Нийла отведе Коко настрана. Усмивката на Серафина угасна. Тя хвана Язид за ръката и пъкна нещо в нея. Той сведе поглед и видя, че държи огърлица с огромен син диамант в средата.

— Дай я на Нийла, ако не дойда — каза тя.

ПЕТДЕСЕТ

Серафина, все още видима, се вмъкна сред останките от тронната зала на двореца в Серулия.

Мина по таен тунел, който водеше дотук от конюшните. Беше рисковано, но тя нямаше избор. Заклинанията на перлите невидимки често спираха да действат внезапно, затова тя не искаше да използва перлата, която ѝ даде Язид, преди да стигне до целта си. Дворецът беше огромен и Сера знаеше, че ще ѝ трябва време, за да открие чичо си.

И наистина доста време ѝ отне, докато се промъкне между двама коняри и трима ездаци на смъртта, за да стигне до конюшните. За щастие те бяха твърде заети да пият посидонско вино в чест на докимито на Лучия и не забелязаха Сера, която преплува полигона на войниците, държейки се ниско над дъното и скрита от натрупаните бали морска слама.

Докато плуваше през тронната зала, тя се насочи към дупката на мястото на източната ѝ стена. През нея се вливаше бавно, някак скръбно течение. По краищата на дупката се бяха заселили анемони и водорасли. Тя стигна до трона и се наведе, за да докосне пода до него. Остана така доста време, свела глава, потънала в спомени за майка си. После се изправи и се отдалечи.

В този момент някакво движение привлече вниманието ѝ. Тя се извъртя в посоката, откъдето бе дошло, с кинжал в ръка, преди да осъзнае, че вижда собственото си отражение в огромните огледала, които покриваха отсрещната стена.

За момент Сера се уплаши, че зад мрежата от пукнатини по сребристите повърхности се спотайва Оладелго, или — още по-лошо, човекът без очи. Но огледалата бяха празни.

Извади перлата невидимка от джоба си и освободи заклинанието. Оставаше ѝ само да прецени къде би могъл да е чичо ѝ. Покоите му се намираха в северното крило на двореца и тя реши да започне оттам. За да стигне северното крило, трябваше да преплува покрай

заседателната зала на майка си в северния коридор. Когато наближи залата, видя, че вратата е затворена, но отвътре се дочуваха гласове.

Съсредоточена, за да не издаде и звук, Серафина притисна ухо до вратата. Гласовете бяха на Валерио и Порция. Не можеше обаче да различи думите им.

Бързо се върна до тронната зала, излезе през една от дупките в стените, заобиколи двореца, за да стигне до заседателната зала отвън, и огледа дали има отворен прозорец. Имаше. Тя се провря през отвора и заплува безшумно към един ъгъл, от който да гледа и да слуша.

— Ако хората знаеха... Ако някога научат... — казваше чичо й.

— Хората са глупаци. Никой не подозира, че ти стоеше зад нашествието. Добре си прикри следите. Предупреди Изабела, че Ондалина иска война. Колфин неволно ни помогна, когато наруши пермутавия.

— Все още не знам защо го направи — отбеляза Валерио.

— И аз не знам. И не ме интересува. Така или иначе, беше огромен късмет за нас. Както и това, че ти умоляваше Изабела да обяви война именно в деня на атаката. Съветниците, които успяха да оцелеят, със сигурност помнят думите ти и ще разкажат на хората колко си мъдър.

— Ами плащанията? Ако открият, че от съкровищницата липсва злато...

— Той плати на Трахо. Както обеща. А съветниците ще платят на коболдите с готовност, защото видяха с очите си как ти освободи града с тяхна помощ — каза Порция и се разсмя.

Сера се питаше кой е този той.

— Това беше направо гениално, скъпи — похвали го Порция. — Да накараш всички да си мислят, че коболдите са принудили Трахо да се предаде. А сега, докато тези зверове са тук, ще могат да изкоренят съпротивата на гражданите вместо нас. Миромара е наша. Матали е наш. Скоро и Кин ще падне. Тепрез е на път за там. После следва Атлантика, след нея Ондалина и накрая Пресноводието. Скоро дъщеря ни ще управлява всички световни води!

— Деветнайсет години — промълви Валерио. — Толкова дълго чаках този момент. Толкова дълго чаках да станеш моя. Да станем семейството, каквото трябваше да бъдем от самото начало. Да сложим дъщеря си на трона.

Серафина се подпря на стената. Чувстваше се празна, сякаш я бяха изкормили.

Не адмирал Колфин е заповядал на Трахо да нападне Миромара. И не Колфин е работил с гога Тепрез. През цялото време зад всичко е стоял Валерио, собственият ѝ чичо. Не беше отишъл на Север, за да доведе войски, които да освободят града. Отишъл бе за подкрепления, за гоблини наемници, които да гарантират, че никой няма да оспори короноването на Лучия за кралица. На всичкото отгоре двамата с Порция нямаше да спрат с Миромара — те възнамеряваха да завладеят всички морски царства. Веднага щом стигнеше до адзурите и до убежището там, щеше да предупреди останалите за тези намерения. И Астрид. Астрид наистина бе казала истината — Ондалина нямаше нищо общо със събитията в Серулия.

Порция взе една бутилка с посидонско вино от масата и напълни две чаши. Подаде едната на Валерио.

— Всичко върви добре. Даже по-добре, отколкото се надявах — каза тя и чукна чашата си в неговата. — Той е доволен, и има защо. Черната перла е у него, а сега Махди му намери и синия диамант.

Сърцето на Серафина спря. Кой, в името на боговете, бе той? Трябваше да разбере. Който и да беше, този мъж държеше талисмана на Орфео. Тя и приятелките ѝ трябваше да му го отнемат.

— Той ще иска и другите талисмани — напомни Валерио. — Това бе цената на помощта му. Не бива да го караме да чака.

— Няма да го караме да чака — каза Порция. — Лагерите са пълни. Затворниците търсят талисманите денонощно.

Лагери? Затворници? За какво говори тя? — чудеше се Серафина. После се сети че и Нийла бе споменала нещо подобно. Да не би Трахо да отвличаше хора и да ги караше да работят като роби?

— Всички препятствия са преодоленни, Валерио — продължи Порция. — Всички заплахи за властта ни са отстранени. Този глупак Махди е на наша страна и ще продължи да е на наша страна, докато му даваме пари. Билаал и Ахади са мъртви. Аран и Сананда са наши заложници. Бастиаан е мъртъв. За щастие и Изабела е мъртва.

— За щастие ли? — попита Валерио. — Това не е щастие, Порция. Тя ми беше сестра. Ще ми се нещата да се бяха развили по друг начин.

Порция не страдаше от излишна сантименталност.

— Стига, Валерио, сега не е време да съжالياваме за стореното. Всичко, което направихме, беше за благо на кралството.

— Тя само следваше повелите на Мерову, според които само дъщерята на дъщеря може да управлява Миромара, не и дъщеря на син — каза Валерио, взрян в чашата си.

Порция изсумтя.

— Ама разбира се! Смятаха това за една от така наречените силни страни на Изабела — безропотното следване на безумните повели на Мерову. Е, дойде време за други повели — нашите. Те ще бъдат предавани на хората от нашата дъщеря.

Валерио кимна.

— Права си, любов моя. Права си, разбира се.

Порция се усмихна.

— Не бива да губиш смелост. Не и сега. Почти постигнахме целта си. Скоро никой не ще може да ни се опъне.

— Има ли новини за Дезидерио? — попита Валерио. — И за Серафина?

— По следите на Дезидерио са пратени ездаци на смъртта. Още не са го намерили, но ще го намерят. Що се отнася до Серафина, тя се оказа доста по-трудна за хващане, отколкото очаквах. Но рано или късно, късметът ѝ ще свърши. На всеки, който ме попита, казвам, че е мъртва и скоро това ще бъде истина. Ездачите на смъртта имат ясни заповеди и ще ги спазят. Престолът на дъщеря ни не може да бъде осигурен, докато дъщерята на Изабела е жива.

На вратата се почука.

— Влез! — каза Валерио.

В залата доплува прислужник.

— Ваши светлости — каза той, — тържествената вечеря е сервирана.

Валерио подаде ръка на Порция и двамата излязоха от заседателната зала. Когато вратата се затвори след тях, Серафина усети непреодолимо желание да потроши помещението, да унищожи всичко, което Валерио и Порция бяха докосвали. Успя да се пребори с него. Само глупаците издаваха присъствието си на врага.

Тя излезе обратно през прозореца и заплува към гората от водорасли, където я чакаха приятелите ѝ. Язид бе прав. Трябваше да се махнат от Серулия. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Докато плуваше, Сера запя ламентацио — погребална песен.
Току-що бе изгубила още един член от семейството си.

ПЕТДЕСЕТ И ЕДНО

Серафина се облегна на скалата и се загледа между стъблата на водораслите. Падаше мрак. Видя как лунните лъчи се проточиха по водата.

— „За щастие.“ Така каза. „За щастие Избаела е мъртва...“ И се усмихна, и отпи от виното си.

Гласът ѝ секна. Коко я прегърна през кръста. Нийла я целуна по бузата. Яз хвана ръката ѝ.

— О, Сера — промълви Нийла. — Ужасно съжалявам.

Накрая, когато отново бе в състояние да говори, Сера каза:

— Някой държи един от талисманите. Черната перла на Орфео. Не знам кой е, но знам, че Валерио и Порция му помагат. Яз, Нийла, вие знаете ли нещо? И нещо за лагери и затворници?

Нийла ѝ разказа всичко, което ѝ се бе случило, след като се разделиха в инкантиума.

На Сера ѝ призля от описанието на трудовите лагери.

— Как са могли да направят такова нещо? Как е могъл чичо ми да го направи? — запита тя. — Нищо не може да го оправдае. Дори деветнайсет години очакване.

— Трябва да научим кой е този той — отбеляза Язид и пусна ръката ѝ.

— Трябва да вземем черната перла от него — добави Серафина.

— Първо трябва да се измъкнем оттук — напомни Нийла.

Водораслите, сред които се бяха скрили, растяха толкова нагъсто, че им се налагаше да се носят във водата прави. Нямахше място да седнат и да си опънат опашките.

— Кой липсва? — попита Язид.

— Бартоломео и Лука — дойде отговор измежду водорасловите стъбла. Николо.

— Чакаме още половин час и плуваме към убежището — каза Яз.

Серафина чу тупване. Коко беше задрямала, както си стоеше права. Главата на детето бе паднала на рамото на Серафина.

— Ще отида малко по-навътре — прошепна тя и вдигна Коко на ръце. — Ще се опитам да намеря място, където ще може да легне. Няма да се отдалечавам. Свирнете, когато пристигнат останалите.

Язид кимна и Серафина заплува между високите, къдрави стъбла. Абелар я последва. След няколко минути се озова на малка полянка, само че тя не беше празна, както се надяваше. Беше заета от две продълговати могили. Върху всяка от тях бяха нахвърляни парчета от бронзови статуи. Тя видя част от торс на едната. Ръка. Плака с надпис. Перки. Част от опашка.

Серафина се наведе и внимателно постави Коко на земята. Малката русалка мигновено се събуди.

— Какво става? — попита тя уплашено. — Ездаци на смъртта ли?

— Шшшт, Коко, няма нищо. Просто търсех място, където да поспиш спокойно — отвърна Серафина.

Коко премигна срещу могилите.

— Какво е това? Гробове ли? — попита.

— Така мисля — каза Серафина.

Тя се приближи и видя, че парчетата бронз не бяха случайно нахвърляни — бяха подредени съвсем целенасочено. Опашките бяха в долната част на могилата, а лицата на статуите — в горната. Тя се наведе, за да види по-добре тези лица, и смаяна, осъзна, че ги познава. Това бяха лицата на родителите ѝ.

Мъката отново я заля. Тя се свлече на земята, недоумяваща как е възможно сърцето ѝ да бъде разбивано отново и отново и да продължи да бие.

„Парчета статуи върху гробовете, помисли си тя. — От статуи в Серулия са.“ Позна тази на майка си. Някога тя стоеше на един площад във фабриката. Приликата с живата Изабела беше огромна.

Най-отгоре на всеки от гробовете имаше ръчно изписани табелки, които известяха, че в тях лежат кралица Изабела и нейният консорт, принц Бастиаан. ПОЧИВАЙ В МИРНИ ВОДИ, пишеше под всяко име.

Сера прокара пръсти по името на баща си. В следващия момент чу шумолене между водораслите и след малко пред нея изскочи

възрастен мъж с ръждиво копие в ръка. Приличаше на бодливка — опашката му отгоре беше сива, а отдолу оранжева, перките му бяха къси и заострени.

— Какво правите тук? — попита той ядосано, насочил копието си към нея.

— Отдаваме почит — отвърна Серафина.

— А — рече той и свали копието. — Е, няма проблем, значи. Реших, че може да сте от ония мръсни гадове, дето убиха кралицата и съпруга ѝ.

— Не — каза Серафина. — Даже не знаехме, че са погребани тук. Кой ги погребва?

— Аз. Фраменто ме викат. Живея ей там — той посочи с палец зад гърба си. — Изкарвам си прехраната, като ровя из боклука и продавам каквото намеря. Една нощ намерих малко повече, отколкото очаквах — две тела, увити в килим, подгизнал от кръв.

Сера потрепери при тези думи, но се овладя за секунди. Не искаше старият мъж да я познае.

— И ето ти ги Изабела и Бастиаан — продължи Фраменто. — Биячите на Трахо сигурно са искали да се отърват от тях без много шум, та народът да няма къде да се събира да отдава почит. Сърцето ми се скъса, като ги видях. И бая се ядосах също. Отнесох ги и ги погребвах както си трябва.

— Това е било много мило от твоя страна — каза Серафина. Изпитваше огромна благодарност към стареца, а не можеше да я сподели с него.

— Не е кой знае какво. Де да можех да направя повече. Първо нямах с какво да украся гробовете, но после Трахо почна да сваля статуите и успях да събера няколко парчета и да го донеса тук. Отпървом никой не знаеше за гробовете, но един-двама, без да щат, се озоваха тук и пуснаха приказката. Сега все повече хора идват да отдадат почит. Ще ви оставя на спокойствие — той докосна крайчеца на каскета си и изчезна.

Коко, която оглеждаше гробовете отблизо, каза:

— О, не. Сера, виж — посочи тя купчинка до горния край на гроба на Изабела. Беше короната, която бе украсявала главата на статуята. Не беше сребърна или златна, а от червени коралови клонки — дар от морето.

— Сигурно се е пропукала и е паднала, когато Фраменто е сложил лицето на гроба — каза Коко, докато Абелар душеше парчетата. — Ще я оправя. Много съм добра в канта пракс. Преди все чупех нещата на Ели и винаги успявах да ги оправя, преди тя да разбере.

Момичето седна на земята и започна да сглобява короната.

Серафина почти не я чу. Гледаше лицето на майка си. То се взираше в нея, волево и сериозно, каквото бе приживе. Тя докосна студената буза на статуята.

— Хората от съпротивата са толкова смели, но са слаби и неорганизирани, мамо — прошепна тя. — Войниците разбиват убежищата. Няма достатъчно храна. Има много болни. Толкова много трябва да се направи. Тук, в Серулия, срещу Валерио и Порция. И навън, из всички морета, срещу Абадон. Не знам откъде да започна.

Майка ѝ винаги знаеше решението на всеки проблем, а сега Сера отчаяно се нуждаеше от решение. Но бронзовото лице остана безмълвно.

— Готово! — възкликна Коко. Кораловата корона отново бе цяла. Тя я вдигна от дъното, занесе я на Серафина и я сложи на главата ѝ.

— Това беше короната на Изабела, но нея вече я няма, затова е твоя. Сега ти си кралицата. Не Лучия — каза Коко. Тя се хвърли на врата на Серафина и пламенно я прегърна.

Сера също прегърна Коко, благодарна за вярата на малката русалка и за обичта ѝ. Когато се пуснаха, погледът на Серафина попадна на плочката, която бе стояла на постаментата под статуята на Изабела. Видя думите, гравирани върху бронза. Познаваше ги добре. Това бе мотото на Мероу и на всички владетелки от меровингианската династия от нейно време насам.

Любовта на морския народ е моята сила.

Това беше. Отговорът, от който се нуждаеше.

Тя чу гласа на Таласа: Най-голямата сила на един владетел идва от сърцето — от любовта, която изпитва към народа си, и от любовта, която народът изпитва към него.

Вража: Нищо не е по-силно от любовта.

И Елена: Любовта е най-мощната магия.

Любовта беше най-голямата сила на Мероу. И на майка ѝ. Тя щеше да стане и нейната най-голяма сила. Щеше да се бие до смърт за

народа си. Щеше да си върне града и кралството. Щеше да спре злото в Южното море. Не с насилие, жестокост и омраза като Трахо. А с любов.

— Благодаря ти, мамо — прошепна тя.

— Хайде — обърна се Сера към Коко и се изправи. — Да плуваме. Трябва да стигнем до убежището и да се организираме. Налага се да поведе съпротива.

Когато двете заплуваха към останалите, гърбът на Серафина бе изправен, а главата ѝ — вдигната високо.

В очите се бе появила нова, опасна светлина.

ПЕТДЕСЕТ И ДВЕ

Един голям траулер се движеше бавно из водите на Източно Китайско море. Рафе Осеме Тепрез седеше на задната палуба на кораба и наблюдаваше как последните лъчи на залязващото слънце обагрят небето. Косата му бе скрита под бейзболна шапка. Очите му не се виждаха зад тъмните очила. От верижка на врата му висеше лъскава черна перла. Дясната му ръка бе окървавена.

Срещу него, завързана на стол, седеше русалка. От брадичката ѝ капеше кръв. Главата ѝ висеше на гърдите. Една от черните ѝ плитки се бе разплела.

Мечът ѝ лежеше върху масичка наблизо. Торбата ѝ беше скъсана. Съдържанието ѝ бе пръснато по палубата — няколко медни каурита, две-три камъчета невидимки, водна ябълка и плочки с букви от терагогска игра.

— Започвам да се отегчавам — каза Тепрез и се обърна към русалката.

Тя надигна глава и изплю кръв. Устната ѝ бе сцепена. Едното ѝ око беше почти затворено от оток.

— Съжалявам да го чуя — каза Линг. — Аз лично си прекарвам страхотно.

Тепрез изпука с кокалчетата на пръстите си.

— Ще повторя въпроса си: Къде е талисманът?

— А аз ще повторя отговора си: нямам представа — отвърна Линг.

— Да не мислиш, че се шегувам? Ще ти отрежа ушите и ще ги хвърля на акулите.

— Хубаво. Тъкмо няма да те слушам повече.

Тепрез хвана Линг за косата и рязко дръпна главата ѝ.

— Има разни видове болка, Линг. Болка, която усещаш в момента, но има и по-лоша. Като например болката, която ще усетиш, когато намеря баща ти и го издърпам на кораба, за да отрежа неговите уши, и то само защото не ми казваш онова, което искам да науча.

— Желая ти успех. Баща ми е мъртъв. Не зная къде е талисманът. Дори да знаех, нямаше да ти кажа.

Тепрез я пусна.

— Бих искал да те убия. Наистина много ми се иска да го направя.

— Давай тогава, стига си ми губил времето.

— За жалост, не мога. Ценна си за мен и ти го знаеш. Умна си, Линг, но не достатъчно. Толкова време мина и ти още нямаш представа с кого си се захванала, нали?

— Всъщност имам. Ти си сухоземното момче за всичко на Трахо. Неговия слуга гог.

— Боя се, че си се объркала — каза Тепрез.

Той си свали очилата.

Линг рязко си пое дъх. Очите му нямаха ириси и роговици. Бяха абсолютно черни.

Тепрез махна с ръка във въздуха и плочките с букви се плъзнаха по палубата. Пред погледа на Линг те изписаха името му.

РАФЕ ОСЕМЕ ТЕПРЕЗ

После бавно се разместиха.

— Не — промълви Линг ужасено, когато видя новите думи. — Не е възможно. Ти си мъртъв. Мъртъв си от четири хиляди години!

АЗ СЪМ ОРФЕО, ТРЕПЕРЕТЕ

БЛАГОДАРНОСТИ

Това е страницата, на която авторът благодари на всички, които са му помогнали да напише книгата, затова още веднъж искам да благодаря на прекрасното си семейство и на великолепния екип в „Дисни“ за подкрепата и ентузиазма им по повод „Гибелна вълна“ и цялата „Сага на подводния огън“. Има обаче един конкретен човек, на когото искам да благодаря тук, и това е човекът, който ме запозна с приятелките ми русалки: дългогодишния ми агент Стив Малк.

Литературният агент играе много важна роля в живота на писателя. Той е бизнес партньор, довереник, изповедник, съветник и ако имате късмета, който имам аз, приятел. Не съм в състояние да изразя цялата си благодарност към Стив само в една страница, но въпреки това ще се опитам. Ето:

Благодаря ти, Стив, за проникателността, мъдрите съвети и постоянното ти добро настроение — все неща, които високо ценя. Благодаря ти, че обичаш музиката и шоколада като мен. Бих разделила последния си джинджифилово-сусамов трюфел в усаби с теб и знам, че ти би направил същото за мен. Благодаря ти, че ми помагаше да продължа, вместо да се откажа от всичко толкова пъти. Благодаря ти, че винаги приемаш ръкописите ми достатъчно сериозно, за да ми кажеш кое е наред и кое не е. Благодаря ти за искрената и неугасваща любов към детските книги. Най-вече ти благодаря за това, че ми помогна да си изкарвам прехраната с нещо, което обичам да върша. Цял живот съм искала да бъда писател. Благодарение на твоя тежък труд, днес съм именно такава.

РЕЧНИК

А

Абадон — огромно чудовище, създадено от Орфео, после победено от другите велики магове и затворено под водите на Антарктика.

Абелар — пясъчна акула, домашен любимец на Коко

Ава — русалка от Амазонка. Сляпа е, но има шесто чувство.

Агора — площад

Аква гериери — миромарската войска

Алития — триметров отровен морски паяк, направен от бронз, смесен с кръвта на Мероу. Тялото му отлива Белогрим, богът ковач, живот му вдъхва морската богиня Нерия, за да пази трона на Миромара от самозванци.

Алма — любимата на Орфео. Когато тя починала, той загубил ума си от мъка.

Ама — бавачка

Амарафе Мей Фоо — пират, нападнал „Деметер“, за да открадне синия диамант на инфантата.

Арă Piatră — древно румънско заклинание за защита, което превръща водата в непробиваем щит.

Аран, император — настоящият владетел на Матали. Баща на Нийла.

Армандо Конторини — дук на Венеция, водач на Хищниците (известен и като Каркарий, Акулата)

Аскарри — личната стража на Кора, владетелка на Кандина

Астрид — русалка, дъщеря на Колфин, владетеля на Ондалина

Атлантика — морското царство в Атлантическия океан

Атлантида — древен остров, земен рай в Средиземно море, населен с предците на морския народ. Островът бил управляван мъдро и справедливо от шестима магове: Орфео, Мероу, Сикоракс, Нави,

Пира и Никс. Когато островът бил разрушен, Мероу спасила атлантидите, като помолила Нерия да им даде риби опашки и перки.

Ахади, императрица — съпруга на предишния владетел на Матали. Майка на Махди.

Б

Баба Вража — водачка (обършия) на йелите, речни вещици

Балтазаар — първи министър на финансите от началото на царуването на Мероу

Бастаан, принц консорт — съпруг на кралица Изабела и баща на Серафина. Произхожда от династията Каден от Мраморно море.

Бебе — пиранята водач на Ава

„Бедриееер“ — един от трите траулера, собственост на Рафе Тепрез

Бека — русалка от Атлантика

Bella — „красива“ на италиански

Бенгалски синьоперест дракон — кротък, гальовен вид, използван за теглене на каруци и каляски

Билаал, император — предишният владетел на Матали. Баща на Махди.

Бингбанг — вид маталийски бонбони

Биолуминесцентен — морско животно или русалка, която излъчва светлина

Брак — пенливо пиво, което се прави от кисели морски ябълки

Буопо — „добър, хубав“ на италиански

В

Вадус — огледалното кралство

Валерио, принц от кръвта — братът на кралица Изабела. Главнокомандващ на Миромара. Чичо на Серафина.

Великата бездна — дълбока подводна пропаст в Кин, където се смята, че е скрит талисманът на Сикоракс и където изчезнал бащата на Линг, докато изследвал мястото.

Витрина — душата на красиво, суетно човешко същество, което е прекарвало толкова много време да се любува на отражението си в огледалото, че остава хванато в него след смъртта си.

Води — събирателно име на всички подводни царства
Водовъртеж — заклинание, което завихря водата
Воини на вълните — човеци, които пазят морето и обитателите му от себеподобните си

Всегласни — русалки, които притежават способността да говорят всички русалски диалекти и да общуват с други морски създания на техния език.

д

Daimonas tis Morga — демонът на Морса
„Демерет“ — корабът, с който пътувала Мария-Тереза, инфанта на Испания, към Франция през 1582 г. и който бил потопен от пирати.

Дезидерио — по-големият брат на Серафина

Джантишапта — маталийски сладкиш

Джуа Маджи — село в Кандина

Доками — съд на гръцки. Церемония, в която престолонаследницата на Миромара трябва да докаже, че наистина е наследница на Мероу, като пролее кръвта си, за да я вкуси Алития, морският паяк. След това трябва да изпълни песен-заклинание, да изпее годещите си клетви и да се закълне да даде на кралството дъщеря.

Дрол Оладелго — господар на Вадус, огледалното царство

Дукове на Венеция — титла, създадена от Мероу, чиито носители защитават морето и неговите обитатели от терагогите.

е

Евексион — богът на лечителството

Ездачи на смъртта — войниците на Трахо, които яздят черни морски коне

Екелшмуц — едно от четирите гоблински племена

Елизия — столицата на Атлантида

Еничари — личната стража на кралица Изабела

ж

Жилачи — едри медузи, които се носят над входовете на нощните клубове, за да не може никой да влезе, без да си плати входа.

Желязо — отблъсква магията

з

Зала на въздишките — обширен и безкрайно дълъг коридор във Вадус, огледалното царство, чиито стени са покрити с огледала. Всяко от тях отговаря на огледало в света на терагогите или на морския народ.

Зено Пискор — предател на Серафина и Нийла, който работи за Трахо.

Зизи — маталийски бонбон

и

Изабела, светлейша кралица — владетелката на Миромара. Майка на Серафина.

Илюмината — песен-заклинание, с което се създава светлина.

Илюзио — заклинание за маскировка

Инкантариум — стаята, в която йелите инканти държат Абадон под контрол с помощта на магически напеви и подводен огън.

й

Йели — речни вещици

к

Кабалабонг — игра с морски коне, подобна на човешката игра поло

Камъкът на Нерия — син диамант с форма на сълза, който Нерия дава на Мероу в отплата за това, че спасява най-малкия й син Кир от акула.

Кандина — област в западната част на Матали, близо до Мадагаскарския басейн, управлявана от Кора

Кандживуху — маталийски бонбон

Канта маг — един от официалните магове в Миромара, пазител на магията

Канта малус — мрачна песен, отровен дар за морския народ от Морса, подигравка с даровете на Нерия

Канта вирус — специална песен
Канта пракс — проста песен
Сага — „скъпа“ на италиански
Каркарий — буквално „Акулата“, предводителят на Хищниците
Карцерон — затворът на Атлантида. Ключалката му може да
бъде отключена единствено от шестте талисмана на владетелите.
Намира се в Южното море.

Кенджи — „слънчев лъч“ на кандиниански. Символът на Джуа
Маджи.

Келефу — великият везир на Матали

Кин — морското царство в Тихия океан. Домът на Линг.

Кионгози — „генерал“ на кандиниански

Кир — най-малкият син на Нерия, когото Мероу спасява от
акула.

Кираат — медика магът на Матали

Клио — морският кон на Серафина

Коболди — гоблински племена от Северно море

Колфин — адмирал, владетел на арктическото морско кралство
Ондалина

Колизей — огромен открит каменен амфитеатър в Миромара,
построен по времето на Мероу

Коммовео — песен-заклинание, с което могат да се местят
предмети.

Конфутто — канта пракс заклинание, което кара хората да
звучат като побъркани, когато говорят за русалки.

Конвока — песен-заклинание, което създава телепатична връзка
между група русалки.

Кора — русалката, която управлява Кандина, васал на
императора. Предводителка на аскарите.

Коренте Ларго — главната улица на Лагуната. Буквално
„Широко течение“.

Козима — млада русалка, придворна на Серафина. По прякор
Коко.

Кралски арабски дракон — един от драконите, отглеждани в
Матали. Те са толкова великолепни и скъпи, че само най-богатите хора
могат да си ги позволят.

Кръвен обет — заклинание, при което няколко русалки смесват кръвта си, за да се свържат в неразрушима връзка, която позволява на всяка да има достъп до магическите способности на другите.

Кутагула — маталийско печиво от многолистно тесто

Kuweka mwanga, dada yangu — „Пази светлината, сестро моя“ на кандиниански

Кървава песен — кръв, извадена от сърцето, която съдържа спомени и когато се извади, ги превръща в живи картини.

л

La Sirena Lacrima — „Сълзата на русалката“. Синият диамант, подарен на Мария-Тереза за шестнайсетия ѝ рожден ден.

Лагуна — водите край бреговете на човешкия град Венеция. На морските хора е забранено да влизат там.

Лагуниер/а — жител на Лагуната

Либер маг — един от маговете на Миромара, пазител на знанието

Линг — русалка от кралство Кин, всегласна

Лунен камък — талисманът на Нави. Сребристосин, голям колкото яйце на албатрос, излъчва светлина.

Лучия Волнеро — придворна дама на Серафина от семейство Волнеро — аристократичен род, древен и почти толкова могъщ, колкото Меровингите.

м

Магистро — „учителю“ на италиански

Магмена лампа — източник на светлина. Стъклена лампа, в която има пречистена лава, добивана и преработвана от фойеркумпелите.

Мадагаскарски басейн — районът, в който живеят драконите устобръсначи. Намира се в Западен Матали, край Кандина.

Maggiore — „голям“ на италиански

Мария-Тереза — инфанта на Испания, която плава на борда на „Деметер“ към Франция през 1582 г. Корабът е нападнат и потопен от пирати, водени от Амарафе Мей Фоо.

Маркус Трахо, капитан — предводител на ездачите на смъртта

Мата-джи — „майка“ на маталийски

Матали — морското царство в Индийския океан. Първоначално е малко селище близо до Сейшелските острови, а по-късно се превръща в империя, която днес се простира на запад до Африка, на север до Арабско море и Бенгалския залив и на изток до бреговете на Малайзия и Австралия.

Махди — престолонаследник на Матали. Годеник на Серафина. Братовчед на Язид и Нийла.

Медика маг — еквивалент на човешкия лекар

Меертойфел — едно от четирите гоблински племена

Mērē dila, mērī ātmā — „Сърце мое, душа моя“ на маталийски

Меровинги — родът, произлязъл от Мероу

Merovingia regere hic — „Тук управляват Меровингите“

Мероу — една от шестимата велики магове, управлявали Атлантида, прародителка на Серафина. Първият владетел на морския народ. Песен заклинанията се появяват по нейно време и тя е създателка на церемонията докими.

Мехтербашия — предводителят на еничарите

Mgeni anakuja — „Приближава непознат“ на кандиниански

Mina — „приятелка, мила, момиче“ на разговорен португалски

Миромара — кралството на Серафина. Империя, обхващаща Средиземно, Адриатическо, Егейско, Балтийско, Черно, Йонийско, Лигурийско и Тиренско море. Включва също Азовско и Мраморно море, както и Гибралтарския проток, Босфора и Дарданелите.

Мойсеева отвара — отвара, направена от Мойсеев морски език, който вирее в Червено море. Има силен приспивателен ефект.

Мокрети — парите на морския народ. Състоят се от златни троки, сребърни друпове и медни каурита. Валутата на черния пазар са златните дублони.

Морски съдия — морският еквивалент на човешкия мирови съдия

Морса — древна богиня мършоядка, чиято работа е да отнася телата на мъртвите. Тя обаче разгневява Нерия, когато започва да се занимава с некромантия. Нерия я наказва, като ѝ дава лицето на смъртта и тялото на змия, след което я прокужда.

Морски камшик — най-отровната медуза на света

Морски коне — наполовина коне, наполовина влечуги със змийски очи

н

Неки — кръвожадни формоменители, които живеят в северната част на Атлантическия океан.

Нави — една от шестимата магове, управлявали Атлантида. Прародителка на Нийла.

Нгоме я джеши — мястото, където живеят аскарите, личната стража на Кора.

Некс — мрачна песен, заклинание, с което се убива.

Нерия — богинята на морето

Нийла — маталийска принцеса. Най-добрата приятелка на Серафина, сестра на Язид и братовчедка на Махди. Нийла е биолуминесцентна.

Никс — един от шестимата магове, управлявали Атлантида. Прародител на Ава.

Носерус — друго канта малус заклинание, което причинява вреда.

Нзури Бонде — кандинианското село, в което живее Кора.

о

Олта, река — районът от Пресноводието, където се намират пещерите на йелите.

Ондалина — морското царство в Арктика

Опафаги — човекоподобни канибали, които някога са живели в Миромара и са ядели местното население, докато Мероу ги принуждава да се заселят в Тирската пустош около руините на Атлантида.

Орфео — един от шестимата управници на Атлантида. Прародител на Астрид.

Остроко — морският еквивалент на библиотекар

Острокон — морският еквивалент на библиотека

п

Pani Yod'dha'om — маталийската войска

Перла невидимка — перла, която съдържа песен-заклинание за невидимост. Камъчетата невидимки не са толкова силни, колкото перлите.

Пермутавий — договор между Миромара и Ондалина, подписан след Войната от Рейкянес Ридж, според който владетелите на двете държави разменят децата си, след като те навършат определена възраст.

Petra tou Neria — Камъкът на Нерия

Пира — една от шестимата магове, управлявали Атлантида. Прародителка на Бека.

Пита-джи — „татко“ на маталийски

Подводен огън — магически огън, който се използва, за да обгради и задържи нещо или някого.

Помпасума — маталийски сладкиш

Порция Волнеро — майка на Лучия, една от придворните на Серафина. Искала да се омъжи за Валерио, чичото на Серафина.

Посидония — сладко вино, което се прави от ферментирали водорасли.

Пракс — практическа магия, която помага на морския народ да оцелее. Включва заклинания за маскировка и ехолокация, както и такива, които им помагат да плуват по-бързо или да се скрият в тъмен мастилен облак. Дори хората със съвсем слаби магически способности могат да ги правят.

Пресноводие — царство на морския народ, което обхваща всички реки, езера и блата на земята.

Призрак от потънал кораб — жадно за живот привидение, чийто допир, ако продължи дълго, е смъртоносен.

Призрачен кораб — потънал плавателен съд, обвит в жизнената сила на човек, загинал на него. Не гние и не ръждясва.

Прия — нежно обръщение към момиче на маталийски

Пътят на Мероу — Десет години след потъването на Атлантида, Мероу предприема пътуване до всички води по света, за да открие безопасни места, в които може да се засели морският народ.

Р

Раковина — черупка, в която се съхранява гласова информация.

Рафаел — морският съдия, който изпълнява годишната церемония на Серафина и Махди.

Рафе Осеме Тепрез — най-лошият сред терагогите. Управлява флотилия от риболовни кораби, с които лови риба без мярка и без да го е грижа колко други животни наранява или убива междуременно.

Робус — песен-заклинание за бутане на предмети и хора

Роркал — английското название на семейство ивичести китове. Това са най-едрите представители на разред китове, към тях принадлежи синият кит, най-големият бозайник в света.

Рурсус — езикът на Вадус, огледалното царство

Русалийка — призракът на човешко момиче, което се е удавило заради разбито сърце.

с

„Саги-ши“ — един от трите траулера на Рафе Тепрез

„Свикари“ — друг от корабите на Тепрез

Salamu kubwa, Malkia — „Приветствам те, велика царице“ на кандиниански

Сананда, императрица — съпруга на владетеля на Матали. Майка на Нийла.

Сен-Мари — мястото на френския бряг, закъдето е плавал „Деметер“, потънал на 25 левги южно оттам.

Серафина — принцеса на Миромара

Серулия — столицата на Миромара, родно място на Серафина

Сето — предводител на клана Роркал, гърбатите китове

Сеян Адаро — съпругът на Порция Волнеро, който умира година след раждането на Лучия.

Si — „да“ на италиански

Сикоракс — една от шестимата владетели на Атлантида. Прародителка на Линг.

Силвестър — октопод, домашният любимец на Серафина

Син, Сив и Зелен — трима Хищници, които помагат на Нийла и Серафина да избягат от Трахо.

Сирена — русалка, която пее срещу заплащане.

Сума — бавачката на Нийла

Съвет на шестте води — среща на представители на всички подводни царства

Сълзата на русалката — другото име на Камъка на Нерия, синия диамант, който Нерия дава на Мероу.

т

Талисман — предмет с магически свойства

Талия — витрина от Атлантида, която знае как изглеждат шестте талисмана

Тавия — бавачката на Серафина

Терагоги — човеци. Доскоро неспособни да се преборят със заклинанията на морския народ.

Тирска пустош — водите около потъналата Атлантида, където живеят опафагите.

Треперушка — най-дълбоките страхове на човек. Дрол Оладелго се храни с тях.

Тъмна песен — мощно канта малус заклинание, което може да нарани човек. То е незаконно, освен по време на война.

у

Уда — риба балон, домашен любимец на Нийла

Устобръснач — един от видовете дракони, които се въдят в Матали. Този вид обаче е див и кръвожаден и се ползва от империята, за да пази Мадагарскарсия басейн от нашественици.

ф

Фабра — пазар

Фойеркумпели — гоблини миньори, едно от коболдските племена, които извличат магма от потоците под дъното на Северно море и я пречистват за светлина и отопление.

Филомена — готвачката на дук Армандо

Фосегрим — един от маговете на Миромара, либер маг, пазител на знанието

Фрагор лукс, фраг — песен-заклинание за създаване на светлинни бомби

х

Хагарла — кралица на драконите устобръсначи

Харака — бойно изкуство, практикувано от аскарите

Хапвалня — малка закусвалня на самообслужване

Хищници — воители, които защитават морето и неговите обитатели от терагогите. На земята са известни като Воители на вълните.

Хорок — пазителят на душите в Атлантида, който отнася мъртвите в подземния свят, а душите им затваря в перли.

Хьолеблезери — гоблини стъклодухачи, едно от коболдските племена

ч

Черните перки — членове на съпротивата в Серулия с главна квартира в острокона

Черноноктест лакшадва — един от множеството видове дракони, които се отглеждат в Матали и представляват основният източник на богатството на империята. Огромни и силни, черноноктестите дракони се използват в армията.

Чилауонда — маталийски сладкиш

я

Язид — братът на Нийла, братовчед на Махди

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.